

KASIE WEST

Iubit DE ÎMPRUMUT

LEDA EDGE

KASIE WEST

IUBIRE DE ÎMPRUMUT

Traducere din limba engleză de

RALUCA MIHEȘAN

EDITURA LEDAEDGE

KASIE WEST

Iubit

DE ÎMPRUMUT

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

KASIE WEST
THE FILL-IN BOYFRIEND
Copyright © 2015
All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS, str.
Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-95191-3-4
ISBN EPUB 978-606-9740-84-2

Redactare: Raluca Sofronie
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda
Lector: Shauki Al-Gareeb
Design copertă: Shauki Al-Gareeb și Dan Mihalache
Ilustrație copertă: Juliana Brykova | shutterstock.com

Tatălui meu, care m-a învățat să citesc pentru setea de cunoaștere, și mamei mele, care m-a învățat să citesc din plăcere.
Vă iubesc pe amândoi!

Capitolul unu

O emisferă a creierului meu, probabil cea responsabilă cu logica, de negăsit la acea vreme, știa că ar trebui s-o las baltă și să plec, să-mi păstrez un strop de demnitate. În schimb, i-am strâns și mai tare mijlocul, încolăcindu-mi brațele de jur-împrejur, și mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Nu logica îmi guverna creierul, ci disperarea. Deși știam că nu e deloc atrăgător să fii disperată, nu mă puteam abține.

A oftat, eliberând puțin aer din plămâni. Asta mi-a permis să-l strâng și mai tare. *Nu așa îșiucid șerpii boa prada?* Nici măcar gândul ăsta nu m-a convins să mă desprind de el.

— Gia, îmi pare rău...

— Atunci nu face asta. Și dacă trebuie, nu mai poți aștepta două ore?

— Faptul că tocmai ai spus asta îmi arată că nu mai pot aștepta. Vrei să mă vadă prietenii tăi, asta e tot ce te interesează.

— Nu-i adevărat.

Bine, poate că era oarecum adevărat. Însă doar din cauza lui Jules, care se infiltrasese acum un an în grupul nostru și, încetul cu încetul, încercase să le întoarcă împotriva mea pe cele mai bune prietene ale mele. Ultima ei scorneală a fost că mint de două luni încoace că am un iubit. Așa că da, am vrut ca prietenii mei să vadă că nu am mințit. Că de fapt ea era cea care încerca să dezbine grupul. Ea, care e cel puțin un sfert malefică. Nu eu. Ăla nu era singurul motiv pentru care voiam să vină Bradley în seara asta. Chiar îl plăceam înainte să-mi dea papucii în parcare, în seara balului. Dar acum, că își dăduse arama pe față, aveam nevoie doar să intre, să demonstreze că există, eventual să-i tragă lui Jules un pumn în burtă din partea mea, iar apoi să se care. Îi ceream chiar așa de mult? În plus, alooo, era balul meu de absolvire! *Chiar* avea de gând să mă lase să merg singură, în seara în care aș fi putut fi desemnată regina balului?

— Nu-mi pasă doar de asta.

Glasul meu s-a frânt, deși încercam să nu par vulnerabilă. Mă rog, în afară de faptul că mă lipeam de el ca o șosetă electricizată.

— E singurul lucru de care îți pasă. Ai confirmat-o chiar în seara asta când m-ai văzut. Primul lucru pe care l-ai spus a fost „prietenii mei o s-o ia razna”. Pe bune, Gia? Ăsta e primul lucru pe care mi-l spui după două săptămâni?

Mintea mi-a gonit înapoi. Oare chiar zisesem asta sau doar inventa el acum ca să nu se mai simtă vinovat? Chiar arăta foarte bine. Și da, chiar am vrut ca prietenii mei să vadă cât de bine arată. Mă putea învinovați pentru asta?

— Și pe tot drumul încoace ai plănuit cum să ne facem intrarea. Mi-ai spus exact cum să te privesc.

— Deci îmi cam place să dețin controlul. Știai deja asta despre mine.

— *Cam* place?!

O mașină a parcat în locul liber, vizavi de cel în care eu încercam să-l storc de vlagă pe iubitul... pe fostul meu iubit. Un cuplu a ieșit din mașină. Nu i-am recunoscut.

— Gia...

Bradley mi-a descleștat mâinile și a făcut un pas înapoi.

— Trebuie să plec. Am mult de condus până acasă.

Cel puțin părea că regretă. Mi-am încrucișat brațele la piept, găsind într-un final puțină demnitate, dar mult prea târziu.

— Bine, pleacă!

— Ar trebui să intri oricum. Arăți minunat!

— Poți să mă înjuri și să pleci sau ceva de genul? N-am nevoie să te consider drăguț după toate astea.

Dar *era* drăguț. Gândul că încercarea mea disperată de a-l face să rămână nu avea legătură doar cu prietenii mei începuse să pună stăpânire pe mine. L-am alungat. Nu voiam să știe că într-adevăr mă rănise. A zâmbit jucăuș și apoi a ridicat tonul.

— Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine. Ești o snoabă superficială și egoistă, și meriți să mergi singură!

De ce a sunat atât de convingător?

— Te urăsc, ticălosule! i-am cântat eu în strună.

Mi-a trimis o beza și eu am zâmbit. L-am urmărit cu privirea până s-a urcat în mașină și a plecat. Zâmbetul îmi pierdea pe măsură ce stomacul mi se făcea ghem. Probabil c-a presupus că aveam să găsesc pe cineva care să mă ducă acasă. Slavă Cerului că toți prietenii mei erau înăuntru... așteptându-mă să apar cu tipul cu care mă lăudasem în ultimele două luni. Am mormăit, încercând să transform durerea în furie, și m-am sprijinit de rampa unui camion roșu. Atunci mi-a atras atenția un tip care stătea la volan, în mașina parcată vizavi. Mi-am îndreptat rapid postura – nici măcar un necunoscut nu avea să mă vadă vulnerabilă – , iar el și-a mutat privirea.

Ce făcea tipul ăsta în mașină? Și-a ridicat cartea și a început să citească. Citea? Stătea într-o parcare în seara balului și citea? Și apoi mi-a picat fisa: cuplul care stătea pe bancheta din spate. Conducea pe cineva. O soră mai mică sau un frate, poate.

L-am analizat în timp ce citea. Nu puteam să văd prea multe, dar nu era o priveliște prea rea. Păr castaniu, piele măslinie. Posibil chiar înalt – capul lui era mai sus decât tetiera –, dar era greu de spus. Nu era deloc genul meu – părul puțin cam prea zburlit, mai degrabă rar, ochelari –, dar n-aveam de ales, trebuia să mă descurc cu el.

Am mers la mașină. Citea o carte de geografie sau ceva despre ocolul Pământului în optzeci de zile¹. Am bătut ușor în geam, iar el și-a ridicat încet privirea. L-a luat chiar mai mult să coboare geamul.

— Bună! am spus.

— Salut!

— Înveți aici?

Dacă era elev aici și eu pur și simplu nu-l mai întâlnisem, atunci n-avea să funcționeze. Existau șanse să-l cunoască lumea.

— Poftim?

— Ești elev aici?

— Nu. Tocmai ce ne-am mutat aici, dar o să termin anul ăsta la vechea mea școală.

Și mai bine. Erau nou-veniți în zonă.

— Ești aici ca să-l conduci pe fratele tău?

— Pe sora mea.

— Perfect.

El a ridicat din sprâncene.

— O să fii partenerul meu la bal.

---

¹ *Ocolul Pământului în optzeci de zile*, roman clasic de aventuri scris de Jules Verne (n. tr.).

— Ăăă...

A deschis gura ca să rostească ceva, dar asta a fost tot ce-a reușit.

— Locuiești aproape? Pentru că nu poți intra acolo în jeanși și tricou. Mai ales unul cu o cabină telefonică pe el.

A aruncat o privire rapidă la tricou și înapoi la mine.

— O cabină telefonică? Serios?

— Ai măcar o pereche de pantaloni închiși la culoare și o cămașă? Poate o cravată? O cravată turcoaz ar fi super, te-ai asorta cu mine, dar n-am pretenții d-astea.

Mi-am lăsat capul într-o parte. Nu părea deloc genul meu. Prietenii mei și-ar da seama.

— Și ai cumva lentile de contact și niște gel de păr?

— Acum o să închid geamul.

— Te rog, nu face asta!

Mi-am pus mâna pe geam ca să-l opresc. Oare mai fusesem vreodată așa de disperată ca-n noaptea asta?

— Prietenul meu tocmai s-a despărțit de mine. Sunt sigură că ai văzut. Și chiar nu vreau să merg singură la balul de absolvire. Mai mult decât atât, prietenii mei cred că nici n-a existat vreodată. E o poveste lungă, dar am nevoie să-i ții locul. Două ore, atât îți cer. În plus, oricum stai aici ca s-o aștepți pe sora ta.

Rahat. Sora lui. Avea de gând să-l strige în gura mare prin sala de sport și să strice totul? Ar trebui pur și simplu s-o evităm. Sau să-i spunem și ei secretul nostru. Încă nu mă hotărâsem.

— O să fie mult mai distractiv decât să stai într-o parcare.

El se uita în continuare la mine de parcă eram nebună. Chiar așa mă simțeam.

— Vrei să mă prefac că sunt Căpitanul America²?

---

² Supererou din benzile desenate publicate de Marvel Comics (n. tr.).

A arătat cu degetul înspre stradă. Am fost derutată la început, dar apoi mi-am dat seama că așa îl numea pe Bradley, care era mai degrabă musculos.

— Nu l-am întâlnit niciodată, deci habar n-am cum arată. În plus, ești...

Am arătat cu degetul spre el, dar fără să termin propoziția. Am încercat să mă gândesc la un alt supererou cu care să-l compar, dar nu mi-a trecut nimic prin minte. Nu eram foarte pricepută la supereroi. Erau unii mai slăbuți? Spiderman? Nu prea suna a compliment.

Stătea pur și simplu acolo, holbându-se la mine, așteptând să termin propoziția.

— Pot să te plătesc.

A ridicat din sprâncene.

— Sunt sigur că există firme care asigură servicii d-astea. Poate ai putea să suni la 1-800-ESCORTE sau ceva de genul?

Mi-am dat ochii peste cap, dar n-am putut să nu zâmbesc.

— Îți e cunoscut numărul ăla?

A râs puțin.

— Bine. Dacă ți-e jenă să accepți bani, atunci îți rămân datoare.

— Cu ce?

— Nu știu. Dacă o să ai vreodată nevoie de o parteneră falsă, atunci o să te ajut.

— Nu prea îmi stă în fire să am nevoie de partenere false.

— Bine, atunci. Mă bucur că poți să faci rost de o parteneră adevărată oricând vrei, dar eu nu. Bine, de fapt, de obicei pot, dar evident că nu acum, în mijlocul unei parcuri goale.

Oare era necesar să vărs niște lacrimi false ca să fac rost de un partener fals?

— Bine.

— Bine?

Am fost surprinsă, deși chiar speram să fie de acord.

— Da. Locuiesc aproape, la câteva străzi depărtare. O să mă duc să mă schimb în ceva mai potrivit pentru bal.

A ridicat geamul, în timp ce mormăia ceva despre cum nu-i venea să creadă că lua parte la treaba asta. Apoi a plecat.

Am stat acolo timp de cinci minute, întrebându-mă dacă aia a fost de fapt metoda lui de a scăpa de toată chestia asta. Probabil i-a dat mesaj surorii sale și i-a spus să-l sune atunci când are nevoie să se întoarcă acasă. Dacă stătea atât de aproape, de ce aștepta în parcare? Nu ar fi putut să meargă acasă și să aștepte acolo?

Mi-am scos telefonul și am verificat Instagram și Twitter ca să mă asigur că Bradley nu spusese nimic despre despărțirea noastră. Nu era nimic. Nu m-a surprins, Bradley nu era așa de activ online. Un alt motiv pentru care Jules credea că-l inventasem. Am postat pe Twitter un mesaj despre cum balul urma să fie super și apoi mi-am îndesat înapoi telefonul în gentuța care se potrivea perfect cu rochia mea.

Au trecut alte zece minute și eram sigură că nu avea să se întoarcă. Am început să mă gândesc la toate scuzele pe care aveam să le înșir odată ajunsă înăuntru. S-a îmbolnăvit. A trebuit să învețe pentru examenele de luni, pentru cursuri... pentru că e la facultate.

Am oftat. Toată chestia asta era jalnică. Adevărul. Trebuia să le spun adevărul. S-a despărțit de mine în parcare. Gândul ăla îmi umplea ochii de lacrimi. Bradley s-a despărțit de mine într-o parcare. O făcusem lată și îl pierdusem, și acum existau șanse să pierd și mai mult de atât. Ar fi asta ultima dovadă pentru ca prietenii mei s-o creadă pe Jules? Știam privirea pe care mi-ar fi aruncat-o Jules de îndată ce aș fi spus adevărul. Ar fi privirea *cum-să-nu-sigur-nu-e-real*. Privirea pe care mi-o arunca de fiecare dată când îl pomeneam pe Bradley. Era privirea care mă

făcea mereu să spun și mai multe povești. Nasol e că le spuseseam atât de multe, încât până și ceilalți prieteni ai mei începuseră să-i pună la îndoială existența.

Ne întâlniserăm într-o cafenea în campusul UCLA³ în timpul unui festival de film în care era implicat fratele meu mai mare. Văzându-mă singură în cafenea, Bradley crezuse că eram studentă acolo. Nu l-am contrazis. Chiar urma să fiu studentă acolo, doar că în anul următor. Primisem confirmarea chiar în weekendul ăla, așa că mă simțeam destul de studentă. Făcuserăm schimb de numere de telefon și ne trimiseserăm mesaje o vreme. Și ce începuse ca o simplă atracție, devenise mult mai mult decât atât. El spunea glume caraghioase și știa atâtea despre o mulțime de locuri din călătoriile lui! Era interesant. După două săptămâni, îi spuseseam adevărul despre vârsta mea. La momentul acela deja ne plăceam reciproc. Problema majoră era că eu locuiam la trei ore distanță de UCLA. Așa că el venise să mă vadă doar de vreo două ori în cele două luni în care fuseserăm împreună și nu îmi întâlnise prietenii. Și acum, totul se încheiase.

Mi-am tras umerii înapoi și m-am îndreptat spre ușile sălii de sport. Nu aveam nevoie de un partener, real sau nu. Prietenii mei mă plăceau indiferent de persoana cu care eram sau nu combinată. Îmi doream ca acel gând să fie adevărat. Nu puteam să-mi pierd și iubitul, și prietenii într-o singură noapte. Aveam nevoie de ei în viața mea. De îndată ce am început să fac pași, farurile unei mașini mi-au proiectat umbra în față, pe asfalt. M-am întors în timp ce mașina s-a oprit și farurile s-au stins.

Tipul a ieșit din mașină.

---

³ *University of California, Los Angeles*, universitate de top din Statele Unite axată pe cercetare (n. tr.).

— Aveai de gând să intri acolo fără mine, după toată milogeala aia?

Capitolul doi

Am zâmbit. Nu mă puteam abține. Chiar purta un costum – negru, cu o cravată gri-deschis. Nu mai purta ochelari și era înalt.

Era exact ce aveam nevoie. Am fi văzuți împreună. Putea să se despartă de mine la sfârșitul serii. Fără priviri arogante din partea lui Jules, oftaturi din milă de la Laney și nici clătinări din cap de la Claire, de genul *spune-adevărul-odată*. Și n-ar fi departe de adevăr. Înlocuitorul doar rearanja puțin ordinea evenimentelor. Nu era nimic rău în asta, mai ales că o ținea la distanță pe Jules, cea o treime malefică.

— Bună! i-am spus, apropiindu-mă de mașina lui.

Stătea lângă portiera deschisă a mașinii, de parcă încă nu era complet hotărât.

— Arăți super!

M-am uitat la părul lui, pe care îl puteam vedea mai bine acum, de aproape. Era vraiste. Dar părea că depusese puțin efort.

— Stai jos o clipă.

Am făcut un semn spre scaunul mașinii lui. A ridicat din sprâncene, dar m-a ascultat. Am scos un pieptene mic din geantă și i-am aranjat părul. După ce nu i-a mai venit pe frunte și a căpătat o formă drăguță, am dat din cap în semn de satisfacție.

— Arăți chiar bine.

A scuturat din cap și a oftat.

— Hai să terminăm cu asta.

S-a ridicat și mi-a oferit brațul. L-am apucat în schimb de mână și l-am tras spre sala de sport.

— Uau, așteaptă puțin! a spus el.

M-a oprit brusc, ceea ce n-a fost chiar distractiv, având în vedere că eram pe tocuri.

— Am nevoie de câteva detalii. Încerci să-ți convingi prietenii că noi doi chiar ne cunoaștem, nu-i așa?

— Da, ai dreptate. Să vedem...

— Ai putea să începi cu numele tău.

Am râs. Nici măcar nu-i spuseseam cum mă cheamă.

— Sunt Gia Montgomery. Am șaptesprezece ani. Sunt în clasa a XII-a aici, la minunatul liceu Freemont. Sunt în consiliul elevilor și de obicei nu trebuie să implor ca să fac rost de un partener. Adică, n-am mai făcut asta niciodată până acum.

— Am reținut.

— Și pentru următoarele două ore tu o să fii Bradley Harris. Student în anul trei la UCLA. Apropo, ăsta e și motivul pentru care părinții mei nu sunt de acord cu relația noastră. Cred că ești prea mare pentru mine.

— Sunt, a spus el.

Nu eram sigură dacă vorbea despre el sau despre Bradley. Am crezut că a dat de înțeles că e la liceu.

— Câți ani ai?

— Dacă sunt în anul trei de facultate, atunci ar însemna că ar trebui să am... douăzeci și unu?

Vorbea despre Bradley. Mi-am dat ochii peste cap.

— Da. Dar asta înseamnă că ești cu doar patru ani mai mare decât mine.

— N-ar fi sfârșitul lumii dacă n-ai fi încă la liceu. Și minoră.

— Termin liceul peste cinci săptămâni și tu vorbești ca părinții mei acum.

El a dat din umeri.

— Par a fi niște părinți buni.

— Ei bine, nu mai contează acum. La sfârșitul serii, ai ocazia să te desparți de mine. De preferat, în fața prietenilor mei. Încearcă să nu te dai în spectacol. Repede și în liniște. Apoi, ca adevăratul Bradley, poți să pleci pentru totdeauna și toate astea se vor sfârși.

Mi s-a pus un nod în gât de îndată ce am spus asta. Mi l-am imaginat pe Bradley plecând de lângă mine de parcă era lucrul cel mai ușor de făcut pe lume. Mi-am scos imaginea asta din cap și am zâmbit.

— Mă pot descurca cu asta.

— Bun. Dar cum rămâne cu sora ta? O să ne facă probleme acolo? O să alerge prin sala de sport și o să te strige pe nume?

— Nu. Nu se așteaptă să fiu acolo, arătând așa. Și chiar îi place de tipul ăla. Dar dacă o s-o văd venind, o s-o iau deoparte și o s-o pun la curent. E mișto. O să intre în joc.

— De ce nu-i dai un mesaj? Așa, doar ca să fim siguri.

— Aș face-o, dar m-am schimbat repede și mi-am uitat telefonul acasă.

S-a controlat în buzunare ca să-mi demonstreze că vorbea serios.

— O să fie în regulă cu asta?

— Da, nu-ți face griji.

— OK, atunci cred că suntem pregătiți.

A rânjit de parcă uitasem să fac ceva.

— Ce-i?

— Nimic. Hai să mergem.

Pășea încet și plin de încredere spre sala de sport. Nici măcar nu părea deranjat că-l țineam de mână.

Ajunși înăuntru, i-am întins profesorului biletele pe care le cumpărasem pentru mine și Bradley și am mers în sala principală. Muzica se auzea tare – cânta o trupă live – și nu era foarte bună. Trupa ieșise pe primul loc la probele pentru evenimentul ăsta, așa că era cea mai bună dintre cele mai proaste. Anul trecut plătiseră o trupă populară din oraș, dar având în vedere că anul ăsta biletele fuseseră mai „accesibile”, domnul Lund spusese că nu aveam suficienți bani la buget.

Le-am văzut pe prietenele mele și pe partenerii lor în partea cealaltă a sălii; stăteau în jurul unei mese înalte. Mi-am închis ochii pentru o clipă și m-am concentrat să mă prefac cât mai bine cu putință – nu prea mă pricepeam, dar trebuia să fie suficient. În plus, partenerul meu de ocazie nici nu părea agitat. Sigur că nu era – n-avea nimic de pierdut.

— Sora mea dansează, deci cred că suntem în regulă pentru moment.

I-am urmărit privirea; se uita la o fată îmbrăcată în albastru – partea de jos a rochiei era încărcată cu straturi de tul. Era drăguță, cu părul șaten și lung și cu o față prietenoasă. N-o mai văzusem niciodată, așa că probabil era mai mică decât mine. Deși el spusese că abia se mutaseră, deci trebuie să se fi mutat aici foarte recent. Totuși, nu l-am

recunoscut nici pe partenerul ei, așa că am revenit la prima teorie.

— OK. Deci, o să încerci să mă privești de parcă ești îndrăgostit până peste cap?

— Tu și Căpitanul America erați înnebuniți unul după altul?

Am deschis gura să răspund – primul meu instinct a fost să spun „desigur” –, dar m-am abținut pentru că nu era adevărat. Eu și Bradley eram... ei bine, eram fericiți. Sau cel puțin asta credeam până în seara asta. Am zâmbit, încântată că reușeam să-mi țin sentimentele în frâu, după ce încercaseră să preia controlul în parcare.

— N-ai un punct de referință pentru emoția aia?

S-a concentrat o clipă, apoi mi-a aruncat o privire intensă. UAU! Era bun la asta.

— Poate că e totuși un pic exagerat.

A lăsat-o mai moale și mi-am dat seama pentru prima dată că avea ochii albaștri. Nu era deloc bine. Bradley avea ochii căprui.

— Așa rău a fost?

— Nu, privirea e grozavă.

Deci știa cum te simți atunci când ești îndrăgostit. Eu eram cea fără punct de referință.

— Mă enervează culoarea ochilor tăi.

— Nu mi s-a mai spus niciodată asta. Mulțumesc!

— Îmi pare rău! Sunt sigură că fetele îți spun că sunt de vis sau ceva de genul.

Și chiar erau. Doar că...

— Bradley are ochii verde smarald? Ba nu, căprui ca ciocolata topită!

Am râs pentru că și-a atins pieptul și a spus asta pe un ton melodramatic.

— Da, foarte topită.

Privirile noastre s-au întâlnit.

— Ca ai tăi.

— Ei bine, ai lui bat spre ciocolată, ai mei sunt mai sepie, dar...

Mi-am scuturat capul, încercând să revin la subiect.

— Ai grijă doar să nu faci contact vizual cu cineva.

— Pentru că sigur n-o să fie ciudat. Crezi că prietenii tăi își vor aminti culoarea ochilor unui tip pe care nu l-au cunoscut niciodată? Chiar atât de mult ai vorbit despre ochii lui?

— Nu. Ei bine, au văzut câteva poze.

— Au văzut poze? a întrebat el, făcând ochii mari. Și crezi că o să-i păcălim?

— Erau de la depărtare. Și într-una i se vedea doar jumătate din față. Spre nemulțumirea mea, nu îi plăcea să stea la poze. A trecut ceva timp de când le-au văzut. Cred că semeni suficient, o să funcționeze. Dar mai lucrează la versiunea mai puțin ciudată a evitatului privirii.

Mi-a luat mâna într-a lui, mi-a sărutat-o, m-a privit intens și mi-a spus:

— Ei bine, eu am ochi doar pentru tine.

Chiar era *foarte* bun. Am râs.

— Îi văd pe prietenii mei. Să mergem!

— Dacă au văzut poze, de ce nu credeau prietenii tăi că exist? a întrebat el, în timp ce ne făceam loc printre oamenii care dansau.

— Pentru că erai la UCLA și de obicei eu eram cea care te vizita. Când ai venit aici, ai vrut să ne petrecem tot timpul împreună, nu cu prietenii mei.

— Deci sunt un snob, m-am prins.

— N-am zis asta.

— Când ai venit în vizită, am ieșit cu prietenii mei?

— Nu, ne vedeam rar. Nu voiam să avem de-a face cu alții.

— OK, deci erai secretul meu.

— Nu, asta voiam și eu. Și, în plus, tocmai ai condus trei ore ca să vii la balul meu, deci era clar în plan să-i întâlnești pe toți prietenii mei.

Mi se părea ciudat că vorbeam de parcă el chiar era Bradley. Am dat din cap.

— *El* avea de gând să-i întâlnească pe prietenii mei.

— Și cu toate astea *el* s-a despărțit de tine în parcare, înainte s-o facă.

Mi-am mușcat interiorul obrazului. Încă zece pași și ajungeam la grup, așa că nu mai aveam timp să-i spun că mă purtasem nasol cu Bradley. Că primul lucru pe care i-l spuseseam după două săptămâni fusese că prietenii mei aveau să-și piardă mințile. Pentru că arăta grozav. Ar fi trebuit să-i spun asta în schimb. Nu trebuia să-mi fac griji despre ce aveau să spună prietenii mei. Totuși, îmi era greu să n-o fac pentru că îmi petrecusem două luni răspunzând la întrebări despre existența lui, două luni în care le-am povestit totul despre el. Totul din cauza lui Jules. N-ar fi trebuit s-o las să mă manipuleze.

Claire m-a observat prima, și ochii ei au părut să sclipească de ușurare atunci când mi-a văzut partenerul. Era prietena mea cea mai apropiată, așa că îmi lua tot timpul apărarea.

— Gia!

Toată lumea s-a întors spre noi.

Privirea lui Jules a fost neprețuită. Era un zâmbet orgolios. Apoi a rămas puțin cu gura căscată. Și, pentru prima dată, lui Laney nu părea să-i fie milă. Am zâmbit cu toată fața.

— Prieteni, el e Bradley.

Le-a făcut cu mâna. Nu știam dacă încerca să fie amuzant sau dacă îi scăpase. Dar atunci când a spus „Mă bucur să vă cunosc”, vocea lui era joasă și răgușită.

Claire a făcut ochii mari, de parcă voia să-mi zică *bine-tu-Gia*. Jules și-a recompus rapid sinele snob în timp ce îl analiza de sus în jos. Mi-am ținut respirația, așteptând să spună că nu arată ca în poze sau ca tipii cu care ieșeam de obicei. În schimb, a zis:

— Sunt surprinsă că ai vrut să vii la un bal de liceu.

El m-a privit fix în ochi și m-a luat de talie.

— Era important pentru Gia.

M-a tras înspre el. Am simțit furtună pe spate. Prima mea reacție a fost să mă îndepărtez, dar nu aș fi făcut asta cu Bradley. M-aș fi sprijinit de el. Aș fi oftat fericită. M-am forțat să le fac pe amândouă.

Jules a rânjit.

— Asta e fundația relației voastre? Cât de „importantă e Gia”?

Chiar a pus ghilimelele în aer.

Garrett, partenerul lui Jules, a râs, dar s-a oprit rapid, după ce unul dintre ceilalți tipi i-a dat una peste spate.

— Nu, a răspuns partenerul meu înainte să apuc să zică ceva. Dar poate că ar trebui să fie.

După asta, toți au râs. Eu eram prea ocupată să mă încrunt la Jules ca să râd.

— Noi o să mergem să dansăm, a spus partnerul meu.

În timp ce mă conducea pe ringul de dans, mi-am dat seama că nu știam care era numele lui adevărat. Oare d-asta afișase rânjetul ăla atunci când ne îndreptam spre sala de sport? Așadar, atunci când tipul-al-cărui-nume-nu-l-știam m-a cuprins de talie, mi-am lipit fruntea de pieptul lui și am șoptit:

— Îmi pare rău!

Capitolul trei

Pentru ce îți pare rău? m-a întrebat înlocuitorul lui

Bradley.

— Nici măcar nu știu care e numele tău adevărat.

A chicotit. Apoi s-a plecat înspre urechea mea și a șoptit:

— Numele meu este Bradley.

M-am uitat șocată la el.

— Serios?

A dat din cap.

— Sunt un actor metodic. Trebuie să devin personajul.

— Ești actor?

Nu m-ar fi surprins. Era evident foarte bun.

S-a uitat în sus, stând pe gânduri.

— Nu mi-ai spus asta despre mine. Sunt?

Am râs și l-am lovit ușor în piept.

— Încetează!

S-a uitat peste umărul meu la prietenii mei care nu dansau.

— Ce prieteni drăguți ai.

— În general sunt drăguți. Jules încearcă constant să mă înlăture din grup.

— De ce?

— Habar n-am. Cred că are impresia că sunt membrul alfa din grupul ăsta și că poate exista doar unul fără să se facă apel la canibalism.

— După analogia ta ciudată, presupun că vrei să zici că vrea să fie lidera grupului.

Am dat din umeri. În partea cealaltă a camerei, Jules a luat-o pe Claire de braț și i-a spus ceva.

— Este singurul lucru la care mă pot gândi. Ea este motivul principal pentru care ești aici în seara asta. Crede că am mințit tot timpul ăsta. N-am vrut să-i dau și mai mult material de bârfă. Găsește suficient și fără să i-l pun eu pe tavă.

A ridicat din sprâncene – îi plăcea să facă asta, mi-am dat seama.

— Deci dacă află că ai mințit...

— Da, știu. Asta e exact ce fac acum și nu făceam înainte. Dar ea crede că am mințit. Și dacă aș fi intrat aici fără tine, atunci s-ar fi ales praful de mine.

— Nu ai suficientă încredere că ceilalți prieteni ai tăi te plac îndeajuns încât să n-o lase să facă asta?

— Mă plac. Dar în ultimele două luni, ea a tot lucrat la chestia asta. Chiar a crezut că mă are la mână. A crezut că ascund ceva. Aveam nevoie de seara asta.

— Deci, dacă chiar ești alfa, de ce nu ești tu cea care o dă afară din grup?

M-am gândit mult la întrebarea asta. Pe de o parte, nu credeam atât de mult că eram șefa grupului pe cât o făcea Jules. Pe de altă parte – un răspuns pe care îl recunoșteam doar în zilele cele mai proaste –, eram îngrijorată că dacă aveau să aleagă, ar fi ales-o pe ea. Indiferent de cât de încrezătoare păream, eram îngrijorată că oamenii nu mă plăceau. Și poate aveau dreptate. Totuși, nu aveam de gând să-i spun lui asta. Văzuse suficient din slăbiciunile mele în seara asta.

— Pentru că sunt doar o optime malefică.

— Poftim?

— Câteodată spun că Jules este 1/4 malefică. Dar asta-i faza... presupun că nu vreau să fiu fata aia. Genul ăla de fată care trebuie să dea pe cineva afară din grup. Am sperat că aveam să trecem peste, să semnăm un tratat de pace, să găsim o cale de mijloc, nu știu.

Și indiferent de restul motivelor de care îmi era teamă, și astea erau adevărate. Voiam să ne înțelegem cu toții.

— Îți plac analogiile, nu-i așa?

— Da, așa e. Cuvintele sunt puternice.

Și-a înclinat capul, de parcă era intrigat de răspuns.

— Tot nu pricep. Dacă au văzut poze cu el, atunci de ce nu cred că a existat?

Am râs, deși nu era nimic amuzant.

— Pentru că nu sunt suficiente poze. Dar nu e ca și cum am fost împreună mult timp ca să facem poze. Am avut o... relație la distanță. Așa că Jules crede că l-am rugat pe un tip de pe stradă să pozeze alături de mine.

A râs.

— Nu știu de ce s-ar gândi la una ca asta.

M-am îmbujorat toată și mi-am lăsat privirea în pământ.

— Da, da...

Era suficient de jalnic că trebuise să aduc un partener fals. Un tip de care n-aș fi avut nevoie dacă prietenul meu foarte real nu s-ar fi despărțit de mine.

— Ești OK? Ești supărată din cauza fazei cu Căpitanul America?

Am respirat adânc, ca să mă asigur că nu îmi tremura vocea.

— Nu, o să fiu bine. Nu aveam o relație atât de serioasă. A fost o relație scurtă, la distanță. Nimic serios.

Nu eram sigură dacă încercam să îl conving pe el sau pe mine cu discursul ăla.

A tăcut atât de mult timp, încât m-am uitat la el ca să vadă dacă mai ascultă. Mă privea, căutând ceva ce nu eram

sigură că aveam. Cântecul s-a terminat și altul ritmat a început. Am făcut rapid un pas în spate.

— Deci, care este numele tău adevărat?

— Nu ne putem permite nicio scăpare în seara asta, nu-i așa? Din câte știi tu, numele meu adevărat este Bradley.

S-a uitat într-un final în altă parte și am putut să respir iarăși. Și-a întins mâna spre mine și atunci când l-am apucat, m-a învărtit o dată și m-a tras înapoi în brațele lui, pe ritmul muzicii.

— Nu ești așa de rău la asta, am spus eu.

— La ce? La actorie sau la dans?

— Ei bine, ambele, dar eu mă refeream la dans.

— Asta pentru că ești a cincea tipă care m-a rugat să fiu partenerul ei fals la bal. N-am avut încotro; a trebuit să-mi îmbunătățesc abilitățile de dansator.

— Cum spui tu.

— Deci, Gia Montgomery...

— Da, băiat fără nume?

A râs cu poftă.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai oferit bani pentru asta. Le oferi des oamenilor bani pentru servicii?

— Nu, de obicei zâmbesc și primesc tot ce vreau.

De fapt, am fost puțin surprinsă că s-a lăsat convins atât de greu.

— Ce fel de lucruri ai mai obținut până acum?

— În afară de tine îmbrăcat la costum?

S-a uitat la hainele lui de parcă tocmai își adusese aminte că le purta.

— Nu zâmbetul tău m-a convins.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Eram foarte curioasă. Întâi a încercat să închidă geamul mașinii, apoi a acceptat să fie partenerul meu. Totul se întâmplase atât de rapid!

— Gia!

M-am întors și am văzut că o fată cu părul lung și blond îmi făcea cu mâna.

— Am votat pentru tine!

A făcut un semn înspre scenă, unde o diademă strălucitoare era așezată pe un scaun. Își aștepta purtătoarea. I-am zâmbit și i-am mulțumit. Când m-am uitat la partenerul meu, am văzut că părea amuzat.

— Ce?!

— Nu mi-am dat seama că dansez cu o prințesă.

— Încă n-au fost desemnați câștigătorii, așa că e prea devreme să spui asta.

— Cine e tipa aia?

A arătat înspre tipa blondă.

— E în clasă cu mine, la istorie.

M-a luat de braț și mi-a spus:

— Presupun că ar trebui să ne întoarcem la prietenii tăi.

Ceilalți se mutaseră la o masă rotundă cu scaune. Vorbeau să plece mai devreme și să facă ceva mai distractiv. Erau în punctul în care încercau să cadă de acord la partea „mai distractivă”. M-am uitat iar la scenă. Nu aveam de gând să plec până nu anunțau regina balului. Totuși, lui Jules nu-i păsa de asta. Probabil d-asta voia să plece mai devreme. Era supărată că nu fusese nominalizată. Nu voia să recunoască asta – ar fi fost evident –, dar am văzut că se strâmba de fiecare dată când cineva aducea vorba despre asta.

Laney a șoptit „scuze” atunci când m-am așezat lângă ea. Nu eram sigură de ce îi părea rău... Poate de lunile în care nu mă crezuse? Ne-am așezat la masă, cu fața înspre ringul de dans. Îl țineam în continuare strâns de mână.

Jules s-a ridicat și a scos telefonul.

— Aproiați-vă, vreau să fac o poză.

Ne-am strâns laolaltă și, atunci când a ajuns la trei, am simțit cum partenerul meu fals se mută puțin în spatele

meu, probabil ca să-și ascundă fața de capul meu. Jules a analizat poza, dar n-a cerut să mai facem alta. Apoi și-a îndreptat toată atenția spre „Bradley”.

— Deci, ce faceți voi, studenții, ca să vă distrați? În afară să agățați fete de liceu.

Nu a tresărit deloc. Poate pentru că nu s-a simțit.

— Păi, eu și Gia mergem la o petrecere după asta, dar e doar pe bază de invitație, așa că nu prea vă ajută. Există vreo sală de jocuri sau ceva de genul unde puteți să mergeți cu toții?

A spus asta pe un ton foarte amabil, așa că a părut politicos. Dar m-a apucat de genunchi pe sub masă și a trebuit să-mi mușc buza ca să nu pufnesc în râs. L-aș fi luat în brațe pentru replica asta dacă aș fi putut.

— Nu locuiesc prin apropiere, așa că nu-s sigur ce chestii sunt de făcut pe aici.

Jur că Jules era ca un câine de vânătoare; i se ascuțeau toate simțurile la prima picătură de sânge. Ar trebui să se facă detectiv pentru că se prinde imediat când ceva nu se leagă.

— Dar dacă nu locuiești prin zonă, cum de-ai fost invitat la o petrecere aici?

„Bradley” a răspuns imediat.

— Cine a spus că petrecerea e în zonă?

Apoi a fost o luptă de orgolii pentru că se tot holbau unul la altul. Jules a renunțat prima și am răsuflet ușurată. Trebuia doar să trecem cu bine de noaptea asta. Dacă se încăpățâna să caute nod în papură, atunci avea să afle tot.

Partenerul meu trebuie să mă fi văzut îngrijorată pentru că s-a aplecat spre mine, cu privirea aia *sunt-așa-îndrăgostit*, și m-a sărutat pe obraz. Am simțit cum mi se pune un nod în gât. Chiar era un actor foarte bun.

— Nu mai fi atât de îngrijorată, mi-a șoptit el. O să ne dai de gol.

Mi-a dat o șuviță după ureche.

— Acum chicotește de parcă tocmai am spus ceva amuzant.

Am făcut-o. N-a fost greu, dar chiar atunci am văzut ceva ce m-a făcut să mă opresc. Era sora lui. Se holba fix la noi.

Capitolul patru

Se citea nedumerirea pe fața ei. Apoi i-a spus ceva tipului cu care era. S-a uitat și el, apoi a dat din cap. După asta, au pornit amândoi în direcția noastră.

— Se apropie, i-am șoptit.

„Bradley” s-a uitat și el și a zâmbit de parcă nu era mare scofală.

— O să mă ocup eu de asta.

S-a ridicat. M-am întrebat dacă să-l urmez sau doar să stau acolo și să mă uit la ei. Am ales cea de-a doua variantă.

Când a ajuns la ei, sora lui a vorbit prima, arătând spre hainele lui. El i-a răspuns ceva. Apoi ea s-a uitat la mine cu ură. Nici gând să fie de acord cu situația asta.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jules.

Sigur că ea observase prima. Avea să se afle totul, știam asta. Probabil o meritam. Făcusem ceva stupid și nu durase mai mult de o oră. Ar fi trebuit să spun adevărul: Bradley se despărțise de mine. Claire și Laney ar fi înțeles. M-ar fi crezut. Probabil ar fi mers cu mine să-mi înec amarul în înghețată, ca anul trecut, când Claire fusese părăsită. Dar eram nesigură.

Am stat, m-am uitat la Jules și am spus:

— Ceva despre care o să fii foarte încântată.

N-am așteptat să-i văd reacția. M-am dus către locul în care el încerca s-o facă pe sora lui să plece.

— Vino, hai să vorbim despre asta acolo, l-am auzit atunci când m-am apropiat.

Când am ajuns în dreptul lor, ea s-a întors spre mine, cu mâinile în șolduri. Îmi părea oarecum cunoscută.

— Nu, a spus ea. Nu-l poți folosi pe fratele meu în felul ăsta. E un tip de treabă și a fost rănit de prea multe ori de tipe egoiste ca tine.

— Să nu exagerăm, Bec. A fost doar una singură.

— Îmi pară rău, am spus, ca răspuns pentru sora lui, deși mă uitam la el. N-am vrut ca toată chestia asta să prindă proporții.

M-am îndreptat cu fața spre ea.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să-l folosesc în felul ăsta pe fratele tău. Este un tip de treabă.

A dat din cap. Părea surprinsă că eram de acord cu ea.

— Da, este, și n-are nevoie să aibă de-a face cu o tipă ca tine.

— Nu generaliza, Bec. Nici măcar n-o cunoști pe Gia.

Bec a râs.

— Asta ți-a spus? Că nu mă cunoaște? Clasic.

— Te cunosc? am întrebat-o eu nedumerită, uitându-mă din nou la fața ei.

— Nu, nu mă cunoști, a răspuns Bec, dar aveam impresia că nu vorbea serios.

Am încercat să-mi amintesc dacă o întâlnisem la școală. Fusesem nepoliticoasă față de ea? Întâlneam mulți oameni pentru că eram în consiliul elevilor, dar era o școală mare, cu cel puțin două mii de elevi. Totuși, trebuia să depun mai mult efort ca să-mi amintesc nume și fețe.

Am făcut semn înspre masă.

— Îmi pare rău! Am dat-o în bară grav în seara asta, dar o să mă ocup de asta chiar acum. O să le spun ce s-a întâmplat cu adevărat.

Ăsta era momentul adevărului. Mi-am înfruntat prietenii, care se holbau la noi din cealaltă parte a sălii. Știam că aveau fie să mă ierte, fie nu. Am făcut un pas înainte, dar am fost oprită. Cineva m-a apucat de mână.

— Nu, nu face asta. Ai dreptate. Jules este *cel puțin* 1/4 malefică. O să te mănânce de vie.

— Este OK. O să se rezolve totul. O să mă susțină ceilalți prieteni. Ți mulțumesc foarte mult pentru ajutorul acordat în seara asta! Ai fost un tip super de treabă.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărut pe obraz, apoi m-am întors, înainte să apuc să mă răzgândesc.

Până să ajung la masă, aveam deja un plan cu ce urma să zic. Știam că Jules avea să descoasă fiecare cuvânt, așa că m-am pregătit și pentru asta. De luni de zile îi contracaram loviturile. Puteam să mă descurc. M-am concentrat pe Claire, care era vizibil îngrijorată. M-am consolată cu asta în timp ce mergeam spre masă.

— E totul în regulă? a întrebat Claire.

— Nu, trebuie să vă spun ceva, am spus eu, uitându-mă când la Laney, când la Claire.

În clipa aia, Bradley a venit în grabă lângă mine.

— Te rog, Gia, ea nu înseamnă nimic pentru mine.

Am rămas cu gura căscată.

— Știi că așa trebuie să fi părut, dar, te rog, acordă-mi o șansă să-ți explic.

Dacă aș fi știut numele lui adevărat, l-aș fi zis cu voce tare, ca o mustrare, dar n-am făcut-o. Nu era chiar despărțirea discretă la care sperasem. Nu doar că îl transformase pe iubitul meu într-un gigolo, dar se mai și despărțea de mine în fața a jumătate de liceu. Simțeam cum îmi iau obrazii foc.

— Nu, nu face asta. O să fiu în regulă.

— Oh, serios? O să te descurci fără mine? Așa crezi? Vrei să plec de parcă n-am existat niciodată. Ei bine, cum rămâne cu mine, Gia? Ce ar trebui să fac fără tine?

Vorbea din ce în ce mai tare și la sfârșitul tiradei practic țipa. S-au întors mulți oameni. A trebuit să mă întorc cu spatele la prietenii mei. Îmi venea să râd de la stres și eram destul de sigură că nu era reacția potrivită în cazul ăsta. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, discursul ăla ar fi părut exagerat și fals. Dar lui îi ieșise. Părea disperat. Probabil așa făcusem și eu mai devreme cu Bradley.

I-am pus mâna pe piept și i-am spus încet:

— Nu face asta.

S-a uitat atât de intens la mine, încât pentru o clipă am uitat că doar ne prefăceam.

— Îmi dau seama că ai luat o decizie. Sună-mă dacă vrei să stăm de vorbă.

Și-a plecat capul, în semn de resemnare, și apoi s-a dus, de parcă chiar îi frânsesem inima. Dacă nu era la actorie, ar fi trebuit să fie cu siguranță. Am văzut cum sora lui l-a urmat afară, ținându-mă din priviri. Probabil că nu încerca să-i facă jocul, dar acțiunile ei au consolidat tot ce susținuse el. Am stat acolo și am tras adânc aer în piept, încercând să-mi revin la normal, când am simțit că cineva mă ia în brațe.

Mirosul familiar al parfumului lui Claire mi-a invadat simțurile, aducându-mă cu picioarele înapoi pe pământ.

— Îmi pare așa de rău! a spus ea. Ce ticălos. Și-o ardea cu cealaltă tipă?

— Nu, nu era un ticălos.

Și nici măcar nu știam cum îl cheamă.

— Nu-l apăra, Gia. Și nici măcar să nu îndrăznești să-l ierți. Meriți mai mult decât atât.

Am dat absentă din cap. Îmi doream atât de mult să fug după el! În schimb, am zâmbit și m-am întors la prietenii mei. De ce reacționez așa? Nici măcar nu-l cunoșteam. De ce mă simțeam de parcă fusesem abandonată de două ori?

Am dat din cap. Îi aveam alături pe prietenii mei și doar asta conta acum. Am luat-o în brațe pe Claire și m-am uitat la Jules. Surprinzător, ea nu se uita la mine. Privirea ei era concentrată pe ușa pe care Bradley tocmai ieșise. Părea că încearcă să pună lucrurile cap la cap și mă întrebam ce-i trecea prin minte. Eram sigură de un lucru – nu era de bine.

Capitolul cinci

Când Claire și partenerul ei m-au lăsat acasă, părinții

mei mă așteptau, ca de obicei. Au încercat să mă convingă să ies cu ei după bal, dar nu mă simțeam în stare. Credeau că era din cauză că nu fusesem desemnată regina balului. Poate că avea oarecum legătură cu asta. Sau cu faptul că Jules se înveselise brusc după ce fusese făcut anunțul. Asta ar fi putut să-mi afecteze starea pentru că nu voiam să mă simt așa din cauza unui băiat stupid.

Mama, care stătea pe canapea, s-a întins ca să se uite la mine. A durat o clipă să-mi dau seama că se uita după Bradley.

— Nu e aici, am murmurat eu.

Tata s-a ridicat și a căscat. Ajunsesem acasă. Putea să meargă la culcare acum.

— Putea măcar să te conducă acasă, a spus el, în timp ce m-a luat în brațe și m-a sărutat pe frunte.

Nu aveam chef să trec iar prin toate evenimentele, deși știam că părinții mei s-ar fi bucurat să afle că o terminasem cu Bradley.

— Sunt obosită. Mulțumesc că m-ați așteptat.

Am luat-o în brațe pe mama și apoi am dispărut în dormitor. Mi-am deschiat rochia de bal și am lăsat-o să cadă pe podea. Nici măcar nu-mi păsa suficient cât s-o pun cu atenție pe umerăș. Nu era o amintire pe care așteptam cu nerăbdare s-o rețrăiesc.

M-am schimbat în pijamale și apoi am mers la baie ca să-mi fac ritualul de seară – să mă spăl pe față și pe dinți. Când m-am întors în cameră și am văzut rochia, mi-au trecut prin minte ochii lui albaștri. Eram surprinsă că asta era amintirea pe care o asociam cu rochia. Oricum, de ce fusese de acord să fie partenerul meu fals? Spusese că nu

zâmbetul meu îl convinsese, dar fuseserăm întrerupți înainte să aflu răspunsul. Ardeam de curiozitate. Poate crezuse că sunt drăguță? Chiar arătam grozav în rochia aia.

Am ridicat-o cu grijă și am așezat-o pe scaun. De ce îi analizez motivele? Nu conta. Creierul meu era obosit. Aveam nevoie de somn.

Dar creierul meu refuza să se oprească. Continua să analizeze. Se gândea la bal și la cum jumătate dintre elevi fuseseră martori la despărțirea de falsul Bradley. Aveau să vorbească cu toții despre asta mâine. Nu aveam nevoie de mila nimănui. Ce puteam face ca situația să pară mai puțin serioasă decât era? Am deschis Twitter.

Se pare că sunt singură din nou. Cine dă o petrecere în cinstea mea?

Gata. Acum toată lumea avea să știe că eram în regulă. Pentru că eram. M-am holbat la ecran și m-am abținut să nu șterg mesajul. Somn. Aveam nevoie doar de somn. Totul avea să fie mai limpede dimineață.

*

Doar că n-a fost așa. Mintea mea a ales să proiecteze vise cu băiatul fără nume și cu motivele lui misterioase. Un băiat cu care, dacă voiam să mai vorbesc vreodată, puteam lua legătura doar prin intermediul unei fete care nu mă suporta. Nu m-ar ajuta niciodată să dau de fratele ei. Oricum, probabil că nici el nu voia să vorbească cu mine, chiar dacă eu voiam să discut cu el doar ca să-mi satisfac curiozitatea.

Am coborât la parter și l-am văzut pe tata la masa din bucătărie, cu un carnețel în față. Știam că nu trebuie să-l deranjez atunci când se ocupă de un vis abandonat. La un moment dat își dorise să devină ilustrator pentru Disney. Aparent un obiectiv aproape imposibil de atins. Un vis care nu avea legătură nici pe departe cu ce ajunsese să facă: să fie contabil, să stea la birou și să-și folosească doar partea stângă a creierului. Creionul aluneca pe hârtie cu o

ușurință pe care tata n-o mai afișa în niciun alt aspect al vieții sale. Era chiar bun.

Bolurile erau în dulapul din spatele lui, așa că am optat pentru o banană. Mă pregăteam să mă îndrept spre camera mea, când el m-a oprit.

— Bună dimineața, Gia!

— Bună, tată! Mama e la magazin?

El a dat din cap. Casa noastră părea că este un ceas în stare perfectă de funcționare. Făceam cu toții lucrurile la timpul potrivit, spuneam lucrurile potrivite și mențineam același ritm, fără să ne abatem vreodată. Era drăguț să avem rutina asta. Să fim ancorați. Să ne simțim în siguranță.

— Așază-te și povestește-mi despre balul de aseară.

— E OK, faci altceva acum.

A dat din mână. A renunțat la poziția relaxată și și-a îndreptat spatele.

— Nici vorbă. Am terminat de mult.

M-am așezat pe scaunul din fața lui știind că nu avea să se dea bătut până nu-i făceam un rezumat. Și, în plus, era timpul să-i spun ce aștepta să audă de două luni.

— Bradley s-a despărțit de mine.

A făcut ochii mari. Întâi a părut fericit, apoi înțeleghător, totul într-o clipă.

— La bal?

Am dat din umeri.

— Nu e mare brânză.

— Vrei să merg la UCLA să-l bat?

Am ridicat din sprâncene.

— Ai dreptate, e prea masiv pentru mine. O să-l pun pe fratele tău s-o facă.

Am râs, pentru că știam că asta voia. Apoi am luat o gură din banană. Dacă tata chiar vorbea serios, știam oricum că

Drew n-ar bate niciodată pe cineva pentru mine. Nu eram atât de apropiați.

Tata și-a împreunat mâinile pe masă.

— Capul sus, are balta pește. Câteodată trebuie să prindem câțiva și apoi să le dăm drumul până îl găsim pe cel potrivit. Tu înoată în continuare.

— Nu cred că ultima metaforă se potrivește.

— M-a luat valul.

Am zâmbit. Apoi m-am ridicat și am aruncat la gunoi coaja de banană.

— Îți cer doar să aștepți până ies din casă, înainte să dai o petrecere cu mama.

A dat din cap peste măsură de serios în timp ce ieșeam din cameră. Gata. N-a fost rău. Acum puteam să tai de pe listă asta – le spuseseam părinților mei despre despărțire.

*

Restul zilei a trecut ca prin ceață. Am răspuns la mesaje despre noul meu statut și ce petreceri mai aveau loc în weekendul ăsta ca să pot sărbători. Bradley n-a răspuns la mesajul de pe Twitter. Probabil avea să-mi dea *unfollow*. M-am întrebat dacă ar trebui să-l scot eu prima din listă. N-am făcut-o.

În noaptea aia am dormit adânc, din fericire fără vise care să-mi amintească de bal.

Școala îmi va distra atenția de la problemă, m-am gândit eu, în timp ce intram la duș în dimineața următoare. Nu sunt sigură cât de mult am stat și se prea poate să mă fi dat cu balsam de două ori. Am ales cu atenție o ținută, știind că aveau să se holbeze mulți la mine astăzi, și am stat în fața oglinzii ca să mă pregătesc.

În momentul în care m-am uitat la telefon, mi-am dat seama că pierdusem prea mult timp. Trebuia să sar peste micul dejun. Am apucat un baton de granola în drum spre bucătărie.

— Sunt în întârziere, mamă! am strigat eu, în timp ce ea se întorsese ca să mă urmărească cu privirea prin bucătărie.

După ochii ei cât cepele, mi-am dat seama că era șocată că nu luam micul dejun cu ea, ca de obicei.

— Ne vedem la cinci. Avem o întâlnire după școală.

— OK, te iubesc!

— Și eu!

Am lăsat ușa să se închidă în urmă mea și mi-am aruncat ghiozdanul lângă scaunul pasagerului, înainte să mă urc în mașină.

— Uau, arăți bine!

— Mulțumesc!

Claire a făcut un semn înspre mama mea, care ne făcea cu mâna. Am zâmbit și i-am făcut și eu cu mâna.

— Jur că familia ta ar trebui să fie pe un panou cu Familia Perfectă sau ceva de genul. Cum e să ai cei mai buni părinți din lume?

— Sunt destul de grozavi. Par să facă mereu totul ca la carte.

— Ce carte e aia?

— Nu știu, *Ce să le spui copiilor tăi. Manual pentru începători?*

Am tras adânc aer în piept și mi-am desfăcut batonul.

— N-ai mâncat de dimineață?

— N-am avut timp.

Claire a ieșit de pe alee.

— Ești OK? N-ai dat niciun semn tot weekendul. Am crezut că o să vrei să ieși noaptea trecută.

Am dat din umeri.

— Nu, a trebuit să-mi termin temele.

— Îmi pare rău că n-ai câștigat.

— Ce să câștig?

— Că n-ai fost desemnată regina balului.

Am râs încetișor.

— D-asta crezi că n-am vrut să ies?

— Nu știu. Fie asta, fie din cauza lui Bradley. Nu te-am mai văzut niciodată atât de supărată din cauza unui tip.

Am început să neg că ar avea de-a face cu Bradley, deși în mod bizar avea. Sau cel puțin cu persoana care îl înlocuise. Pusese stăpânire pe mintea mea și îmi era imposibil să mă concentrez.

De ce se întâmpla asta, având în vedere că abia îl cunoșteam? Poate că asta și era – mă salvase cu o seară înainte fără măcar să mă cunoască. Și voiam să știu de ce.

— Ai dreptate. Are de-a face cu el.

— E din cauză că s-a despărțit el primul de tine, după ce te-a înșelat?

— Poftim?

— Tu ești mereu cea care se desparte de tipi. Te-a bătut la propriul joc.

— Eu...

Mi-a dat una în braț în joacă.

— Nu încerca să negi.

Bradley. El se despărțise de mine. Simțeam din nou tensiunea în piept atunci când mă gândeam la asta. Nu, o terminasem cu el. Mă părăsise în parcare. Nu avea să mă mai facă să mă simt prost.

Claire m-a luat de mână.

— Îmi pare rău. Nu vreau să crezi că nu iau în serios treaba asta. A fost un ticălos. Ar trebui să fii supărată. Ar fi trebuit să te scot la un *milk shake* sau ceva de genul. M-a strâns de mână. Nu poți lăsa un băiat să-ți strice imaginea construită cu grijă. Adună-te, o să jelim între patru ochi.

— Așa e, n-am vrea asta.

Oare așa o alinasem și eu după faza cu Peter anul trecut?

— V-ați distrat sâmbătă seară, după ce ați plecat de la bal? Ce-ați făcut până la urmă?

— Am mers în parc și am stat pe acolo. Tyler s-a dat în leagăne.

— Sună distractiv.

— A fost amuzant. Aproape și-a distrus costumul.

Am zâmbit.

— Deci, Tyler? Simți că-l cunoști mai bine acum? Părea drăguț.

Ea a dat din umeri.

— Nu știu. E de nota nouă, dar încă mai cred că am o șansă cu Logan. El e clar un zece curat, nu crezi?

Logan. Mi-am amintit vag că îi spuseseam acum o lună, când încă nu primise nicio invitație la bal, că Logan ar fi persoana pe care ar trebui să-și concentreze atenția. Era vedeta echipei de fotbal, plus că avea note bune. Dar când Tyler o invitase la bal și ea părea să-l placă, am crezut că uitase de Logan. Se pare că nu.

— Logan și-a ratat șansa. Cred că dacă te-ai simțit bine cu Tyler, atunci ar trebui să-i dai o șansă.

— Nu că ar conta. O să plecăm în curând la facultate.

Și-a mușcat buza, ca să nu zâmbească.

— Apoi o să avem de unde alege. Studenți. Unii mult mai buni decât Bradley.

— Vezi să nu.

Mi-am terminat batonul de granola și am îndesat ambalajul în ghiozdan.

— Oh, apropo, mama mi-a cumpărat un preș.

— Pentru camera noastră de cămin?

— Da. Am încercat să-i spun că este într-o clădire și că nu e ca un apartament, dar a insistat.

— Cum arată?

— Fii atentă. Scrie pe el „Nu sunt un preș”.

Am râs.

— Crezi că încearcă să le trimită un mesaj viitorilor noștri vizitatori sau doar încearcă să fie amuzantă?

— Nu cred că înțelege substratul. Cred că are impresia că este un preș care pretinde că nu este și i se pare amuzant.

— Mama ta este amuzantă.

— Mama mea este enervantă.

— Cu două perechi de părinți, n-o să avem nevoie să cumpărăm nimic pentru camera noastră de cămin.

Ea a zâmbit și a ridicat mâna ca să batem palma.

— Încă o sută trei zile până suntem oficial colege de cameră.

— Abia aștept!

Am virat în parcare a școlii. Le-am văzut imediat pe Laney și Jules îndreptându-se în direcția noastră. M-am pregătit. Jules avusese la dispoziție tot weekendul ca să analizeze seara balului. Sigur găsisese ceva incriminator.

Capitolul șase

Laney și Jules ni s-au alăturat la mașină.

— Gia, tu decizi, a spus Laney.

— OK.

Mi-am pus ghiozdanul în spate și am închis portiera mașinii.

— Care clădire crezi că e mai înaltă – Holiday Inn sau Convention Center?

— Ăăă... poftim?

— Băieții vorbeau despre cățarat pe una dintre ele. Ipotețic, desigur.

— Care Holiday Inn? Cel de lângă plajă sau cel din oraș?

— De lângă plajă.

— Covention Center, fără îndoială. Dar ar fi mai ușor să te cațeri pe Beachfront fără să fii prins.

— Vezi? a spus Laney, arătând înspre Jules.

— Te porți de parcă Gia este o expertă în domeniul ăsta.

Minunat. Credeam că era o ceartă între băieți. Nu mi-am dat seama că mă contraziceam cu Jules. Era de parcă eram mereu în tabăra opusă, indiferent dacă știam sau nu.

— Dar aș putea să mă înșel, am spus eu. Nu le-am măsurat niciodată.

Am mers înspre campus, iar ceilalți m-au urmat.

— O să caut pe Google, a spus Jules.

Căuta constant pe Google ca să demonstreze că avea dreptate. Problema e că atunci când nu avea, se enerva, de parcă mersesem la Google și schimbasem răspunsurile ca să nu fie ca ea.

Și-a scos telefonul.

— Oh, și dacă tot sunt online, vreau să las câteva comentarii răutăcioase pe pagina de Facebook a lui Bradley pentru ce ți-a făcut. Mai zi-mi o dată, care e numele lui de familie?

Își punea jocul în aplicare. Eram surprinsă că așteptase așa de mult timp.

— Nu are Facebook. Oricum, cine mai intră pe Facebook?

De fapt, avea Facebook, dar nici gând să-i spun ei asta.

— Deci, Instagram? Twitter? Mi le-ai mai arătat, dar nu-mi amintesc ce nume are, a forțat ea nota.

— Ne-am despărțit, Jules. Nu vreau să creadă că încă mă gândesc la el.

— Dar mesajele vor fi din partea mea.

Își ținea telefonul de parcă aveam să-i dau datele lui chiar acolo, în drum spre ore. Nu eram sigură dacă credea că avea să găsească vreun indiciu incriminator pe site-urile alea sau dacă știa deja că nu era cine pretindeam.

— Ai văzut poza noastră de la bal pe care am postat-o? Are deja patruzeci de aprecieri.

— Da, am văzut.

Mi-a dat oricum telefonul și m-am uitat la poza cu noi șapte înghesuți în jurul unei mese. Capul partenerului meu era în mare parte ascuns după al meu și m-am surprins dorindu-mi să nu fi fost așa. M-am abținut să nu oftez la gândul ăla și i-am dat înapoi telefonul.

— M-am gândit..., a spus Jules.

Niciodată un lucru bun, m-am gândit eu.

— E atât de ciudat că Bradley cunoștea pe altcineva de la școala noastră. Nu doar că o cunoștea, dar avea o relație cu ea pe la spatele tău. Care erau șansele?

Rahat. Povestea noastră avea lacune. Unele mari. Toată lumea a părut să analizeze asta pentru că erau cu toții cu ochii pe mine ca să dau explicații. O minciună nevinovată. Am crezut că doar de asta aveam nevoie în seara balului. Că doar schimbam ordinea evenimentelor. Dar acum eram aici și încă mințeam. Simțeam cum țes pânza de minciuni și îmi era teamă să nu rămân singura blocată.

— A locuit aici până să-l cunosc. Până a plecat la facultate. Trebuie s-o fi cunoscut dinainte.

— Oricum, cine e? a întrebat Claire de data asta. Ar trebui s-o găsim și să stăm de vorbă cu ea. Să-i spunem să stea departe de Bradley.

— N-am recunoscut-o. Poate că nici măcar nu merge la școală aici. Poate că a fost la bal cu un prieten.

Eram din ce în ce mai agitată, iar inima îmi bătea cu putere. Nu-mi plăcea să mint. Din fericire, Daniel Carlson a pătruns în grupul nostru și și-a pus mâna pe umărul meu. Eram încântată de întrerupere, mai ales că știam că avea să aducă vorba despre chestii legate de consiliul elevilor, la care lucrasem în ultimele săptămâni. Sau cel puțin la asta m-am gândit eu. Doar despre asta vorbeam.

— Deci, acum că ești singură...

Sau poate că n-avea să schimbe subiectul.

— N-am de gând să repet aceeași greșeală, Daniel.

El a râs.

— Păcat.

— Da, mă macină.

— Deci, a spus el, e o urgență. Sistemul de sunet pentru sala de sport a picat. Domnul Green nu știe dacă o să fie reparat până vineri.

— OK, o să discutăm despre asta azi la întâlnire.

— În calitate de vicepreședinte, mi s-a părut important să dau imediat raportul, căci sunt doar un subordonat.

L-am lovit în joacă.

— În fine, ne vedem după ore.

— Pot să plec, șefa?

Am zâmbit.

— Du-te!

Și-a luat tălpășița și s-a alăturat unui alt grup de fete din fața noastră. Claire și Lainey rămăseseră puțin în urmă, vorbind despre tema la aritmetică, dar Jules era în continuare în dreptul meu.

— Parcă a spus că nu cunoaște foarte bine orașul. A întrebat dacă avem o sală de jocuri, a spus Jules.

Am clipit, confuză.

— Poftim?

— Bradley. Ai spus că a locuit aici înainte, dar el a spus că nu cunoaște foarte bine orașul.

Gata, se umpluse paharul. Nu aveam de gând să am de-a face cu asta. Încercasem timp de luni de zile să fiu drăguță, cu gândul că aveau s-o aleagă pe ea în locul meu dacă nu eram. Dar în secunda aia, a trebuit să risc pentru că mă săturasem de sentimentul ăla; că trebuia să mă apăr de fiecare dată când ieșeam cu cei mai buni prieteni ai mei. Cu o voce pe cât de joasă și aspră posibil, am spus:

— Suficient, am terminat. L-ai întâlnit pe Bradley. Este real. Dacă ai de gând să continui cu jocul ăsta sau ce-o fi el, atunci o să-mi iau prietenii și tu o să dispari.

Îmi tremurau mâinile și le-am îndesat în buzunare ca să nu vadă cât de supărată eram că trebuia să fac asta. Presupuneam că ce îi spuseseam lui Bradley în seara aia era adevărat – că ea avea impresia că eu eram lidera grupului. Dacă credea asta, atunci jocul ăsta de putere avea să funcționeze.

Și-a mijit ochii și și-a înclinat puțin capul, ca un leu care își analizează următoarea masă.

— Nu sunt sigură despre ce vorbești, a spus, deși privirea ei transmitea *să înceapă jocul*.

— Bun, atunci a fost doar imaginația mea.

M-am grăbit pe scări spre clădirea C, lăsându-i pe ceilalți în urmă.

— Ne vedem la prânz.

Cele trei m-au salutat în cor și eu am intrat în clădire, în timp ce ele au continuat să meargă spre următorul corp. Mi-am sprijinit spatele de perete, am respirat adânc de zece ori până m-am calmat și apoi am continuat să merg spre sala de curs.

M-am cufundat în scaun, iar fata din fața mea, care stătea de obicei în cealaltă parte a sălii, împărțea deja testul doamnei Rios.

— Mulțumesc! am spus eu, enervată că doamna Rios alesese să ne dea un test fulger în luna de după bal.

Mi-am scos telefonul și am scris rapid un mesaj pe Twitter: Anunț de interes public: test fulger la cursul de legislație. Asta ar trebui să-mi ofere câteva puncte bonus. M-a făcut să mă simt mai bine, după tot ce-i spuseseam lui Jules. Am oftat și mi-am pus telefonul la loc.

— Ai o zi proastă? m-a întrebat fata din fața mea.

Ochii ei erau conturați cu negru, ca de obicei, și eu am icnit. Era sora lui „Bradley”.

Capitolul șapte

Bec? am întrebat-o eu.

Ea doar a rânjit la mine, apoi s-a întors că să scoată un creion din ghiozdan.

— Nu este deloc corect, am spus eu. Nu arătai deloc așa la bal. Am făcut un semn înspre ținuta ei, care era neagră, asortată cu și mai mult negru, apoi la fața ei care era acoperită cu tone de machiaj; purta aproape la fel de mult machiaj ca bunica mea, atunci când mergea să joace bingo.

— A fost un experiment social. Ai eşuat.

Bec a făcut o pauză.

— Sau ai reuşit. Ne-ai demonstrat că aveam dreptate. Depinde cum priveşti lucrurile.

— Deci eşti furioasă pe mine pentru că nu te-am recunoscut, când tu ai fost cea care a făcut imposibilă această misiune.

— Dacă asta ar fi cea mai gravă infracţiune a ta, m-aş considera norocoasă.

Îi făcusem altceva? Ceva mai rău?

Doamna Rios şi-a dres glasul.

— Fetelor, nu vorbiţi. Este timpul pentru test.

Dimineaţa asta nu începuse bine. Rezerva lui Bradley ar fi putut să-mi spună că sora lui se îmbrăca de obicei ca un membru al unei trupe de *heavy metal*. Poate că mi-aş fi amintit-o atunci. Era aici de doar câteva luni; se transferase la jumătatea anului. Din câte îmi amintesc, nu i-am adresat mai mult de două cuvinte, deci nu eram sigură care erau celelalte delictе.

Nu m-am putut concentra pe toată durata testului. Abia dacă puteam să înţeleg întrebările, darămite să dau răspunsuri inteligente. Mi-am dat silinţa, apoi m-am holbat la ceafa lui Bec până la sfârşitul orei, aşteptând o şansă de-a vorbi cu ea. Când a sunat clopoţelul, mi-am apucat ghiozdanul la fel de rapid ca ea şi am urmat-o spre uşă.

— Ce-i?! S-a răstit ea în hol.

Am vrut s-o întreb cum îl cheamă pe fratele ei, dar nu voiam să admit că nu-mi spusese cum îl cheamă.

— Am nevoie de numărul de telefon al fratelui tău.

— De ce?

— Vreau să-i trimit un mesaj de mulţumire.

Da, un mesaj de mulţumire. Ar fi ceva de genul:

Dragă Bradley de împrumut, îţi mulţumesc că ai minţit pentru mine şi că ai fost partenerul meu ca să-i păcăleşti pe

prietenii mei. Acum poți să-mi spui de ce ai vrut să mergi la bal cu mine? De ce ai vrut să mă ajuți? De ce mă priveai superintens când dansam, de parcă puteai să vezi ceva la mine? Așa aș putea să mi te scot din cap. Mulțumesc!

— Dacă voia să ai numărul lui, ți l-ar fi dat.

Părea că îi face plăcere să-mi spună asta.

— Ar fi făcut-o, dar a trebuit să plece brusc după „ceartă”.

A icnit de parcă tocmai își amintise că l-am folosit.

— Dacă îți dau numărul meu, o să i-l dai lui?

— Dacă o să mă arunc de pe scările astea, o să mă lași în pace?

Leșisem din clădire și stăteam în capătul treptelor de ciment. Un tip îmbrăcat ca ea stătea în josul scărilor și se holba la noi. N-a așteptat răspunsul meu, care practic ar fi putut să fie da sau nu, ci a început să coboare.

— Bună, Gia! a spus el, când i-am prins din urmă.

M-am uitat puțin la el și mi-am dat seama că era partenerul lui Bec de la bal.

— Bună! Îmi pare rău, nu știu cum te cheamă.

El a dat din umeri.

— Am fost la doar patru cursuri cu tine în ultimii trei ani. De ce ai ști?

M-am îmbujorat toată. Chiar fusese? M-am uitat la el iar, mai de aproape. Nu-mi părea deloc cunoscut, cu excepția balului. Mergeam totuși la o școală publică – sălile de clasă erau mari.

— Ai grijă, a spus Bec, s-ar putea ca prietenii tăi populari să vadă că umbli cu noi.

M-am uitat în sus și le-am văzut pe Claire și Laney mergând fix spre mine. Probabil că n-ar fi recunoscut-o, dar Bec avea dreptate. Dacă o vedeau și-și dădeau seama că era fata de la bal, totul s-ar face praf. Am mers în altă direcție și i-am lăsat pe Bec și pe prietenul ei în urmă.

— Lașo, a spus Bec, când eu eram deja la zece pași distanță.

M-am împiedicat puțin, dar nu m-am oprit.

— Îi cunoști? m-a întrebat Laney atunci când m-am întâlnit cu ea și Claire.

— E la cursul meu de legislație. Am avut un test fulger. Cine dă un test fulger în luna de după bal? Am decis, profesoara noastră este Satana.

N-au părut să observe că evitasem complet întrebarea și că schimbasesm subiectul.

— Da, am văzut postarea ta pe Twitter. Au repostat-o mulți.

— Gia! m-a strigat un tip, în timp ce treceam pe lângă el. Mulțumesc pentru avertisment, ești eroina mea.

Laney a râs. Claire m-a luat de braț și mi-a redirecționat atenția asupra ei.

— Tu și Jules vă certați iar?

O altă întrebare pe care voiam s-o evit.

— Mă seacă cu Bradley de două luni și nu vrea să renunțe.

— Dar l-am întâlnit cu toții. Ce-ar mai putea să zică acum?

Am simțit cum mi se usucă gâtul. Acum era timpul să spun adevărul, să le spun ce ar putea să descopere și cât de proastă am fost să mint. Așa nu m-ar avea cu nimic la mână.

Laney m-a luat de braț.

— Încearcă doar să fii drăguță cu ea. A trecut prin multe.

— Da, doar că...

Mi-a bipăit telefonul și m-am uitat instinctiv la ecran.

Claire trebuie să fi văzut pentru că a spus:

— Să nu îndrăznești să-l suni.

Aveam ochii cât cepele. Era un mesaj de la Bradley:

M-am tot gândit la seara balului... Sună-mă când ajungi acasă.

Eram acasă, mă holbam la telefon și nu-l sunam pe Bradley. Îi spuseseam adevărul lui Daniel – că nu repet aceeași greșeală de două ori. Dar și Claire avea dreptate – că eu fusesem mereu cea care le dăduse papucii tipilor. Despărțirea de Bradley fusese bruscă și nu eram pregătită. Poate că fusese prematură. Creierul meu încerca să-mi aducă aminte că mă părăsise în mijlocul parcării. Nu-l mai voiam. Dar n-ar fi fost rău să-l sun înapoi, să lămurim situația. Poate dacă îi spuneam cum mă simțisem să fiu părăsită în parcare, la bal, mi-ar fi fost mai bine. Poate că m-ar fi ajutat să trec mai repede peste, pentru că încă aveam un nod idiot în gât de fiecare dată când mă gândeam la el.

Trebuia să apăs butonul de apelare. Toate numerele erau pe ecran, așteptând ca eu să acționez. Ce mă oprea? Nimic.

Am apăsât. Îmi bătea inima în timp ce telefonul suna. Aveam să fac asta. Să-i pun capăt. Atunci de ce m-am simțit ușurată când a intrat căsuța vocală?

— Bună! s-a auzit mesajul lui înregistrat. Ți-a fost dor de mine. Dar am numele și numărul tău înregistrate, deci o să te sun înapoi, asta dacă vreau să vorbesc cu tine.

Am râs un pic. Bradley era amuzant. Mă simțeam de parcă nu-i mai auzisem vocea de ani de zile, deși trecuseră doar câteva zile. Am închis fără să las un mesaj, apoi mi-am aruncat telefonul pe pat și l-am lăsat acolo timp de câteva ore, cât mi-am făcut temele.

Când m-am întors în cameră, am văzut că aveam câteva mesaje de la Claire și un apel ratat de la Bradley. Am răspuns la mesaje, dar luasem o decizie importantă cu privire la Bradley. Trebuia să mai aștept înainte să vorbesc cu el, să-mi acord puțin timp ca să mă calmez. Nu voiam ca emoțiile mele să spună altă poveste decât mintea mea. Între timp aveam nevoie să-l mai văd o dată pe falsul Bradley. Trebuia să-mi răspundă la o întrebare simplă – de ce o

făcuse? Avea să răspundă la întrebarea aia la distanță de seara balului, în circumstanțe normale. Avea să fie îmbrăcat cu tricoul lui de tocilar, cu părul vraiste. Apoi eu puteam s-o termin cu amândoi Bradley și să-mi văd de viață. Țsta era planul meu și eram determinată să-l duc la îndeplinire. Pentru început, mi-am deschis dulapul și am luat albumele cu poze de liceu de pe raftul de sus.

Capitolul opt

De obicei mergeam cu prietenii mei să luăm prânzul în afara campusului, așa că nu mi-a fost greu să spun că rămăsesem în urmă ca să dau niște teste de la care lipsisem. Nu mi-a fost greu nici să găsesc locul unde stăteau Bec și prietenul ei, cu alți câțiva prieteni, lângă niște barăci⁴ goale unde teoretic era interzis accesul în timpul prânzului.

Am strâns în pumn biletul cu numărul meu de telefon. N-am vrut să recunosc de câte ori îmi scrisesem numărul ca

---

⁴ *Portables* (în original). Săli de clasă mobile, asamblate pentru a oferi spațiu de studiu adițional (n. red).

să pară că nu depusesem deloc efort. Nu făcusem niciodată asta pentru un tip. Nu făcea decât să-mi alimenteze și mai mult nemulțumirea. Aveam nevoie doar să vorbesc cu el, să-mi dau seama care fuseseră motivele lui și să mi-l scot din cap. Atunci totul avea să se termine.

Bec și cu o altă fată se jucau X și O în noroi, cu niște bețe.

— Bună, Bec! Salut, Nate! le-am spus când m-am apropiat.

Am avut nevoie de două albume și o oră și jumătate ca să aflu numele lui Nate, dar am reușit. El nu părea impresionat de eforturile mele. Doar mi-a făcut cu mâna, în care ținea un măr pe jumătate mâncat. Bec nici măcar nu și-a luat privirea de la joc.

Am ridicat bilețelul.

— Speram să-i dai asta...

Am făcut o pauză, cu speranța ca fie Bec, fie Nate să-i rostească numele.

Bec s-a uitat la mine și a spus:

— Fratelui meu?

— Da. I-o dai?

A făcut un X în noroi.

— Nu.

— Te rog!

— Ei bine, pentru că m-ai rugat frumos... nu.

Prietena ei a râs.

— Oh, uite, este Gia Montgomery. I-ai spus prietenului nostru că trupa lui e de rahat și că ar trebui să se apuce de alt hobby.

Am icnit.

— Nu, n-am spus asta.

— Oh, așa e. Prietena ta, Jules, a făcut-o și tu ai râs. Același lucru.

Mi-am amintit. Era la sfârșitul unei zile foarte lungi, în care multe trupe au dat probe pentru bal. Era a cincea

trupă groaznică la rând și îmi bubuia capul. Jules, care se oferise să fie în juriu și care se descurcase destul de bine să fie drăguță, nu s-a mai putut abține. Am râs. Am râs cu toții. N-ar fi trebuit să râd. Probabil că acesta era delictul mai mare la care se referea Bec.

— Da, îmi pare rău. Mă durea capul.

— Nu-mi cere mie scuze. Nu mie mi-ai distrus visul.

S-a uitat la Nate, de parcă se aștepta să spună ceva. Poate că voia să se înfurie și el. Dar n-a făcut-o.

— Așa e, am spus eu.

Mi-am lăsat mâna care încă strângea biletul să atârne pe lângă corp.

Bec a desenat o tablă nouă în noroi, ignorând mai mult decât biletul meu. Nate a mai luat o mușcătură din măr și a zâmbit, apoi a dat din umeri de parcă voia să spună *n-ai noroc*.

— Ne vedem mâine la curs, atunci.

Am îndesat biletul în blugi și am plecat. Ei râdeau și mai tare. Am presupus că era OK atunci când ei erau cei care-și băteau joc.

— Pot să merg cu mașina la școală mâine?

Mama se pregătea să ia un pahar din dulap. S-a oprit subit.

— De ce?

A luat paharul și s-a întors spre mine.

— Trebuie să fac ceva după școală.

S-ar putea să fie nevoie să urmăresc pe cineva acasă, ca un hărțuitor ciudat.

— Nu vreau s-o oblig pe Claire să mă ducă.

A stat pe gânduri, în timp ce își umplea paharul cu apă de la frigider. Era agent imobiliar și dacă avea tone de programări a doua zi atunci nu ar fi putut să-mi lase mașina. Dar de obicei era destul de liberă în timpul

săptămânii. În weekend aveau oamenii nevoie să vadă a douăsprezecea casă pe care nu urmau s-o cumpere sau s-o revadă pe cea pe care o văzuseră deja de douăsprezece ori.

— Ar trebui să fie în regulă. Pot să împrumut mașina tatălui tău, în caz de ceva, dar n-o să devină un obicei, nu-i așa? Te-ai certat cu Claire sau ceva de genul? Tatăl tău mi-a spus despre Bradley.

Modul ei de gândire n-avea niciun sens. Doar pentru că mă certasem cu Bradley, acum trebuia să mă cert cu toată lumea? Asta voia să zică?

— Nu, suntem bine. Suntem... la fel ca întotdeauna.

Totul era la fel. Poate că simțeam eu că ceva era în neregulă, dar totul în jurul meu era neschimbat.

— Bun. Nu ți-ar plăcea deloc să începi facultatea certându-te cu colega de cameră.

— Ăăă... mulțumesc, mamă.

A râs.

— Știi ce vreau să spun.

Știam și avea dreptate, dar nu avea să se întâmple. De ce o mințisem pe Claire?

— Da, ai dreptate. Dar nu, nu ne certăm.

Cel puțin nu încă. M-am uitat la ea în timp ce bea apă, gândindu-mă dacă s-o întreb sau nu ce crede că s-ar întâmpla dacă i-aș minți pe prietenii mei. Poate ar avea o părere despre subiectul ăsta. Dar n-am făcut-o.

— Îți mulțumesc că mă lași să iau mașina, am spus eu, apoi am plecat din bucătărie.

Am format numărul lui Claire în drum spre camera mea. M-am trântit pe pat.

— Bună, Claire! i-am spus eu când a răspuns.

— Bună!

— Deci, n-am nevoie să mă duci mâine cu mașina la școală. O să iau mașina mamei.

— De ce?

Era o întrebare justă. Mergeam împreună la școală de când luaserăm permisul și părinții mei hotărâseră că n-am nevoie de propria mașină. Am dat vina pe fratele meu și pe cele trei accidente în care fusese implicat până să împlinescă optsprezece ani. Singurele dați când nu mergeam cu Claire era atunci când una dintre noi era bolnavă.

— Trebuie să rezolv niște lucruri pentru mama.

În punctul ăsta, minciunile erau nesfârșite și era nașpa. Eu eram nașpa.

— Ești supărată pe mine?

— Sigur că nu.

— Faza e că te-ai comportat ciudat de la bal încoace.

Mă simțeam ciudat de atunci. Poate că, pentru prima dată, îmi analizam cu adevărat viața și îmi dădeam seama care erau punctele mele slabe. Începând cu faptul că Bec avea dreptate – eram o lașă. Îmi era frică să le spun prietenilor mei adevărul. Dacă Claire nu mai voia să fie colega mea de cameră? Dacă avea să mă urască?

— Știu, îmi pare rău!

— E în regulă.

A oftat încet. Am schimbat subiectul.

— Îți vine să crezi că suntem pe cale să absolvim?

— Știu, liceul părea că nu se mai termină odată și acum trece totul cu viteza luminii.

M-am jucat cu un colț al cearceafului, iar și iar, și am ascultat-o vorbind despre cât de distractiv avea să fie la facultate. Da, era esențial să-l găsesc pe Bradley de rezervă. El îmi făcuse asta și aveam nevoie să rezolve totul.

Până acum a mers totul perfect. Am reușit s-o găsesc pe Bec după școală. Se urcase într-o mașină, dar nu era a fratelui ei. Ei bine, putea să fie, dar nu conducea el. Am făcut de două ori dreapta și am trecut de trei semafoare. A spus că

stătea la câteva cvartale distanță de școală, așa că mi-am imaginat că ne apropiam de casa lor. Începuseră să-mi transpire palmele, așa că m-am șters pe blugi, cu ochii pe farurile din fața mea. Nu-i puteam pierde. Au început să semnalizeze și am făcut și eu asta. Apoi au virat în parcare a unui magazin 7-Eleven⁵. Am ezitat, căci nu voiam să-mi scape, dar era o parcare mică. Bec avea să mă vadă cu siguranță. Am decis să trec mai departe, dar m-am răzgândit în ultima clipă. Am icnit; sigur au auzit, dar nu mai conta. Erau deja lângă mașină și Bec mă aștepta.

Am oftat și am parcat lângă ei.

— Ne urmărești?

— Ce?! Nu, azi au *slurpee* la jumătate de preț, am spus, citind semnul de la fereastră. Vin mereu aici miercurea.

S-a uitat la ușă, apoi s-a întors spre mine.

— Serious? Hmm, noi am crezut că ne urmăreai. Presupun că nu-i așa. Bucură-te de *slurpee*.

A pus mâna pe portieră.

— Așteaptă, nu intri?

— Nu.

— Mergi acasă?

— Da.

Ea a deschis portiera de la mașină.

— Bine, nu vin niciodată aici miercurea. Te urmăream, mi-a scăpat mie. Vreau doar să-l revăd.

S-a sprijinit de portieră și m-a privit din cap până-n picioare.

— Mda, nici gând.

Apoi s-a urcat în mașină și au plecat.

De când alergam eu după tipi? Era inutil. Se terminase. N-avem nevoie să-l găsim ca să-l uit. Gata, treceam peste. Am

---

⁵ Lanț internațional de magazine de proximitate, cu sediul central în Dallas, Texas (n. red).

simțit că mi se ridică o greutate mare de pe umeri. A mai rămas un singur Bradley.

Capitolul nouă

Mesajul de întâmpinare s-a încheiat, urmat de țiuitul puternic. Am tras adânc aer în piept și am spus: „Hei, Bradley, eu sunt. Sună-mă când ai un minut liber”. Nu aveam de gând să-i spun printr-un mesaj că totul se terminase.

Am apăsat pe Terminare și am aruncat telefonul pe scaunul din dreapta. Când am ajuns acasă, am văzut mașina lui Claire parcată în față și pe ea stând înăuntru, așteptându-mă.

— Salut! am spus eu, în timp ce amândouă ieșeam din mașini.

Ținea în mână un pahar.

— Câteva zile mai târziu, dar iată-l.

Am mers lângă ea.

— Ce e acolo?

— Un *milkshake*.

Am zâmbit și am luat-o în brațe, ținând-o câteva clipe în plus până să-i dau drumul.

— Ești cea mai bună. Hai înăuntru.

— Nu pot, mă duc la surf. Vrei să vii?

Am râs.

— Ai de gând să mă întrebi de fiecare dată când mergi? Parcă îți place să mă auzi cum te refuz.

A zâmbit.

— Mi se pare doar că pierzi una dintre bucuriile adevărate în viață.

— Apă super rece, păr scârbos și plin de sare și nisip peste tot?

— Ei bine, dacă pui așa problema, atunci sună nașpa.

— Exact.

Mi-a lovit brațul în joacă.

— Este distractiv, te calmează.

— Știi ce mai e amuzant și liniștitor? Să bei un *milkshake*, am spus eu și am luat o gură mare dintr-al meu.

— Este adevărat. Sau să mănânci negrese.

— Sau să-ți faci pedichiura.

— Un pui de somn.

— Muzica.

— Băieții, am spus amândouă în același timp, apoi am râs.

Ei bine, de obicei, am spus în gând. Nu prea a mai fost așa în ultima vreme.

— Suntem atât de asemănătoare! a spus ea.

— Bine, cu excepția surfului.

— Da, haide, treci peste, nu lăsa asta să intervină între noi.

Zâmbetul meu a devenit forțat. M-am gândit la singura barieră dintre noi și cine o pusese acolo.

— Deci cum au mers testele de ieri?

— Teste?

Mi-am amintit prea târziu că se referea la scuza pe care o folosisem ca să rămân în urmă și să vorbesc cu Bec.

— Da, au mers bine...

— După voce, nu prea pare. Ești îngrijorată că n-o să treci la vreo materie?

Eram îngrijorată pentru prietenia noastră. Nu puteam spune și mai multe minciuni. Începeam un capitol nou, o luam de la capăt.

— Nu am dat niciun test..

— OK, ce ai făcut?

— A trebuit să vorbesc cu cineva din campus.

— Cu cine?

— Numele ei este Bec. N-am vrut să vină toată lumea. Ea stă de obicei pe lângă barăci.

— Cu drogații?

— Sunt destul de sigură că nu sunt drogați.

— Ei bine, se comportă de parcă...

I-a bipăit telefonul și s-a oprit să verifice...

— Mă așteaptă. Ar trebui să plec.

— Cine te așteaptă?

— Jules și Laney. Ți-am spus că mergem la surf, îți amintești?

— Credeam că mergi de una singură, liniștită.

A răs.

— Nu, au vrut să vină de data asta.

— Jules face surf?

A dat din umeri.

— Vrea să învețe.

M-am abținut să nu dau buzna în casă și să-mi pun costumul, de parcă acum voiam să merg. Nu aveam să mă răzgândesc doar pentru că ele trei aveau să fie acolo fără mine. Și nici nu aveam de gând să mă grăbesc să-i spun acum despre bal. Urma s-o fac când avea să aibă mai mult timp la dispoziție.

— Distracție plăcută!

În timp ce Claire se urca în mașină, am strigat, ridicând *shake-ul*:

— Mulțumesc pentru asta!

— Să te liniștească, a spus ea cu zâmbetul pe buze, apoi a plecat.

În dimineața următoare, la cursul de legislație, Bec s-a întors spre mine de îndată ce m-am așezat și mi-a zis:

— Schimbare de planuri. E timpul să plătești.

— Ăăă... Poftim?

— Îi ești datoare fratelui meu și eu sunt aici ca să-mi întorci favoarea.

Voia să fac ceva pentru fratele ei, când eu tocmai îmi propusesem să nu mă mai gândesc la el?

— Nu pot.

— Îi ești datoare.

A scos ceva din geantă și a pus-o pe banca mea. Era o scrisoare deja desfăcută.

— Ce e? am întrebat fără s-o ridic.

— N-o să te muște.

— Și n-ai dat-o cu otravă?

— Deschide-o.

Am ridicat-o și am scos foaia care era înăuntru. O invitație, imprimată pe hârtie cu margini aurii.

— Mă inviți la ziua ta de naștere?

— Ești un adevărat comediant în dimineața asta, nu-i așa?

Am citit invitația. *Ești invitat la o petrecere de absolvire dată în onoarea lui Eve Sanders. Sâmbătă, 7 mai, de la ora 19.00.*

— Se presupune că trebuie să știu cine e?

— E fosta iubită a fratelui meu.

M-am uitat la adresa de pe invitație. Eve locuia la doar două-zeci de minute distanță. Se mutaseră din partea cealaltă a orașului?

Bec a continuat:

— Am găsit-o aseară pe masă și apoi am auzit cum a sunat-o să-i spună că are de gând să meargă. L-a invitat. Și el merge. Încearcă să-și înfigă și mai tare ghearele în el, deși ea e cea care l-a părăsit. Este îngrozitoare, Gia. E mai rea decât tine.

— Mulțumesc.

— N-ai idee. E conștientă că e rea.

— Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine?

A sunat clopoțelul și doamna Rios stătea în fața mea, uitându-se la mine cu ochii mijiți. Bec s-a întors. Mi-a atras atenția invitația care era în continuare pe bancă. Când doamna Rios s-a întors să scrie ceva pe tablă, m-am aplecat spre Bec.

— N-am înțeles. Ce vrei să fac eu în privința asta?

Doamna Rios probabil avea un auz supersonic pentru că și-a îndreptat brusc privirea spre noi. M-am lăsat pe spate. Eram deja la jumătatea orei și jur că Bec încerca să mă scoată din minți – nu zicea nimic. Într-un final, mi-a dat un bilețel.

Tu o să fii partenera lui la petrecere. Noua lui „iubită”. Îi ești datoare.

Inima îmi bătea puternic în piept. Îi spuseseam în seara balului că îi datoram o întâlnire. O luase în serios. De ce?

Ziua a trecut incredibil de încet, căci mă gândeam la sâmbătă. Speram să nu-mi strice planurile. Nu, era bine. Îmi putea răspunde la întrebări și apoi totul avea să se sfârșească.

M-am îndreptat spre mașina lui Claire. Era atât de cald – oare așa fusese toată ziua? Mi-am dat jos puloverul și l-am

prins de ghiozdan. Când m-am uitat în față, am văzut că Logan Fowler stătea în fața mea, blocându-mi calea. Zâmbetul lui relaxat și postura lui încrezătoare mi-au reamintit de ce îi spuseseam lui Claire să-l invite la bal. Era clar un tip de nota zece. I-am zâmbit și eu.

— Logan.

— Gia, ce s-a întâmplat la bal? Trebuia să fii regina mea.

— Te dai mare că tu ai câștigat și eu nu, Logan?

A râs cu poftă.

— Am fost doar surprins că n-ai câștigat, atâta tot.

De ce simțea toată lumea nevoia să-mi amintească asta? Voiau să fiu supărată?

— Presupun că o să dansezi cu mine altă dată.

Am vrut să trec de el, dar m-a oprit cu mâna.

— Dau o petrecere weekendul ăsta. Vino și tu.

— Weekendul ăsta?

— Sâmbătă.

Mi-a trecut prin gând invitația pe care Bec o lăsase pe banca mea. Sigur că erau amândouă în aceeași zi. M-ar omorî dacă aș lăsa-o baltă.

— Nu pot, dar îți mulțumesc pentru invitație...

L-am împins și am plecat, zâbindu-i peste umăr ca să-i dau de înțeles că nu eram răutăcioasă.

— Aha, deci așa. Te lași greu.

Am râs și am continuat să merg.

Claire era deja în mașină când am ajuns. M-am prăbușit în scaunul din dreapta.

— Bună și ție! a spus Claire.

— Bună, scumpo!

— Oh, acum mă iei cu dulcegării.

A pornit mașina.

— Deci, uită-te la părul meu.

M-am uitat, dar n-am văzut nimic neobișnuit. Era lung, negru și strălucitor ca de obicei.

— Da, tot perfect.

Mi-a pus mâna pe umăr.

— Vreau să observi că încă nu există efecte adverse ale partidei de surf de ieri. Nici urmă de – cum să zic – daune provocate de apa sărată.

— Ei bine, asta pentru că ai un păr frumos și magic de asiatică. Al meu nu m-ar ierta așa ușor.

— Păr magic de asiatică?

— Nu încerca să negi. Cum a mers ieri? V-ați distrat?

— Da, dar Jules și mama ei se ceartă iar, așa că s-a transformat din nou într-o ședință de terapie.

— I-ai spus că nimeni nu se înțelege cu mamele?

— În afară de tine.

— Nu i-ai spus *asta*, nu-i așa?

De parcă Jules avea nevoie de un alt motiv ca să mă urască.

— Nu, nu i-am spus. Dar problemele cu mama ei nu sunt chiar comune și nu prea am putut să-i zic multe ca s-o fac să se simtă mai bine.

— Ce se întâmplă? Este OK?

— Nu cred că sunt eu persoana care să-ți spună asta. Poate ai putea să încerci să vorbești cu ea.

— Nu vrea să vorbească cu mine. Și ce te face să crezi că aș putea s-o ajut?

— Nu știu. Te pricepi la oameni.

— Nu la ea.

Claire probabil încerca să ne facă pe mine și pe Jules să vorbim mai mult. Probabil că îi spusese același lucru și lui Jules. Dar Jules nu voia să fie prietena mea, așa că nu eram sigură de ce Claire credea că aș putea să am vreun impact asupra ei. Totuși, știam că însemna mult pentru Claire și poate chiar avea s-o ajute, așa că am spus:

— O să încerc.

— Mulțumesc!

Primul lucru pe care l-am observat când Claire a oprit în fața casei mele a fost mașina rablagită a fratelui meu.

— Drew e aici? a întrebat Claire. Poate că ar trebui să rămân.

— Amuzant, am spus. Și scârbos.

— Haide, știi că e drăguț. Nu mă pot abține.

A scos cheia din contact și a coborât cu mine. Mi-am dat ochii peste cap, dar am râs.

Înăuntru, Drew avea în față o farfurie plină, de parcă nu mai mâncase de săptămâni întregi. Poate că ultima masă bună de care se bucurase fusese aici, acum trei săptămâni. Îi crescuse barba, fapt care îl făcea să pară mult mai în vârstă decât mine, deși era o diferență de doar trei ani între noi.

— Ești acasă, am spus eu inutil.

Avea gura plină, dar a zâmbit. Ba chiar a adăugat un „Bună, surioară!”

— Bună!

— Bună! a spus și Claire.

A înghițit.

— Cum merge? Și da, stau acasă weekendul ăsta.

— E abia joi.

— N-am cursuri vinerea.

M-am întrebat dacă asta avea să-mi schimbe planurile. Ar vrea mama să avem un fel de cină în familie în seara aia?

Claire s-a așezat la masă pe scaunul din fața lui.

— Cum e UCLA? O să fiu acolo cu Gia peste o sută de zile. S-a uitat la ea amuzat.

— Și câte ore? a întrebat el.

Claire s-a îmbujorat.

— Încă nu am calculat asta.

— Ei bine, o să-ți placă mult. E grozav.

Drew a mai luat un duminic, apoi s-a întors spre mine.

— M-am întâlnit întâmplător cu Bradley ieri.

— Oh, serios?

M-am blocat. Nu voiam să vorbesc despre Bradley acum, de față cu Claire. Eram îngrijorată să nu afle ceva. Aveam să-i spun adevărul lui Claire, dar trebuia să fim doar noi două. Fratele meu nu ne putea ajuta.

— Mi-a spus că vă certați.

— Asta ți-a spus? Că ne certăm?

Nu eram sigură ce voia să spună. Că el se gândea că noi aveam să ne împăcăm? Nu mă sunase de când îi lăsasem mesajul, cu o zi înainte.

Drew s-a încruntat.

— Cred că asta a spus. Nu vă certați?

— S-a despărțit de mine.

— A înșelat-o, a adăugat Claire.

La dracu'!

— Ei bine, așa părea, am spus eu ca să mai dreg lucrurile, în caz că fratele meu avea să-i raporteze asta lui Bradley.

— Cum adică așa părea? a spus Claire indignată. Cealaltă tipă era acolo. Practic a mărturisit.

— Așa e, dar n-am văzut nimic și nici nu l-am lăsat să-mi explice.

— Ai de gând să-l ierți? m-a întrebat Claire, ridicându-se ca să mă vadă.

— Nu.

Era aproape imposibil să transmit două lucruri diferite în același timp. Nu-l puteam lăsa pe fratele meu să se întoarcă la Bradley cu povestea cu înșelatul, dar nu voiam ca Claire să rămână cu ideea că aveam să mă împac cu el după ce el mă „înșelase”.

— Ha? N-am auzit partea asta a poveștii.

— Ce ai auzit? am întrebat, incapabilă să-mi ascund curiozitatea.

— Mi-a spus că v-ați certat și că a încercat să dea de tine la telefon. M-a întrebat cum ești. l-am spus că n-am mai

vorbit cu tine de ceva vreme, dar conform postărilor de pe Twitter erai... hmm, cum să spun? Acasă, relaxându-te?

— Chiar i-ai spus asta?

— Asta ai scris pe Twitter. Nu te deranjează dacă citește toată lumea, dar dintr-odată ai o problemă cu Bradley?

— Nu toată lumea îmi citește postările de pe Twitter, am mormăit eu.

— Vrei să aflu dacă te înșală? Am pile, a spus el cu o voce de mafiot.

— Nu, am spus, dar Claire m-a acoperit și a spus „Da”.

S-a uitat la noi două.

— Nu, am spus din nou. Te rog, n-am nevoie ca fratele meu s-o facă pe detectivul în relația mea.

S-a aplecat spre masă.

— Gia, sper că nu te prefaci că totul e bine dacă un tip te-a înșelat. Ar trebui să fii nervoasă.

— Sunt. Adică, aș fi, dacă m-ar fi înșelat cu adevărat.

Claire a rămas cu gura căscată. Drew a dat din cap.

— Claire, în caz că nu știai asta despre sora mea, totul în lumea ei este perfect. Chiar dacă nu-i așa.

Aproape uitasem cum era Drew. Îi plăcea să provoace belele. De parcă ăsta era rostul vieții lui. Îi provoca o plăcere bolnăvicioasă.

— Măcar ai vorbit cu părinții noștri despre asta, nu-i așa? Sau *cu cineva*?

S-a uitat la Claire când a rostit ultima propoziție.

— Claire era acolo în seara aia. Și da, mama și tata știu că ne-am despărțit.

— Și sigur că ați avut o discuție sinceră despre asta. Tata ți-a băgat niște metafore mult prea des folosite. Mama ți-a spus să nu provoci belele și tu ai zâmbit de parcă sunt cei mai buni părinți din lume.

— Încetează!

Voiam să mă înțeleg cu fratele meu, dar el voia doar să mă facă să mă simt prost.

— Sau ce? a zâmbit el.

— Doar încetează. Te rog.

Și-a ridicat mâinile în aer.

— Bine, nu mă mai bag.

— Mulțumesc.

Și-a pus farfuria în chiuvetă.

— Trebuie să pun niște haine la spălat. Vorbim mai târziu.

După ce a plecat, Claire m-a întrebat:

— Nu te gândești pe bune să te împaci cu Bradley, nu-i așa?

— Nu!

Am dat din cap.

— Nu pari prea sigură. Nu lăsa ochii lui albaștri visători și zâmbetul perfect să te facă să uiți ce ți-a făcut.

Am simțit cum mi se instalează pe față o expresie confuză. Apoi mi-am amintit că îl descrie pe Bradley de rezervă. Aproape că am râs la descrierea ei. Chiar avea ochi albaștri visători și un zâmbet perfect. Și era prea slăbănog și cu părul vraïște.

— Așa e, n-o să uit ce-a făcut.

Capitolul zece

Eram foarte agitată. Ce trebuia să port la o petrecere

de absolvire unde mă prefăceam că sunt prietena lui? Le-am sunat pe Claire și Laney să mă ajute să-mi aleg o ținută, încercând să păstrez aceeași rutină pe care o aveam întotdeauna înainte de o întâlnire.

Cu o Cola în mână, Claire a intrat în cameră și s-a așezat pe scaunul de la birou. Laney s-a pus pe pat, lângă hainele pe care le întinsesem.

— Astea sunt primele tale opțiuni până acum?

— Da.

Am luat prima ținută – o pereche de pantaloni scurți și o bluză vaporosă – și m-am dus să mă schimb.

— Unde este Jules? a întrebat Claire.

— A spus că nu poate să vină.

Îi spuseseam lui Claire că o să încerc. Și chiar dacă nu voiam să vină, o sunasem și o invitasem.

— Am vorbit cu ea pe drum.

— Oh, bun! S-a răzgândit?

— A spus că n-ai invitat-o.

Am ieșit pe jumătate îmbrăcată.

— Ce-a spus? Am sunat-o și i-am spus să vină. Cum adică n-am invitat-o?

Claire a oftat, de parcă nu știa pe cine să creadă.

— Trebuie să vă obișnuiți una cu cealaltă, altfel n-o să supraviețuiți la anul.

Am început să mă contrazic iar cu ea, dar apoi m-am oprit.

— Stai, ce?

— Anul viitor... la facultate.

— A intrat...

Nici măcar un voiam să termin propoziția asta.

— Da, a intrat la UCLA. Nu ți-a spus?

Era prea ocupată să mă saboteze.

— Nu, nu mi-a spus.

M-am dus să-mi pun tricoul pe mine. Nu erau vești bune. Îmi provocau fiori în tot corpul. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta și am ieșit din dressing, cu mâinile pe lângă corp.

— Ce ziceți?

— Nu, a spus Laney. Prea lejer.

Mi-a aruncat rochia galbenă.

— A spus că avea de gând să-ți zică, mi-a zis Claire.

— E prima dată când aud asta. Dar este minunat, am spus din dressing, pentru că nu eram sigură că puteam să mă prefac. Ar trebui să fie distractiv.

Chiar trebuia să rezolv situația pentru că nu aveam de gând să continui cu drama asta la facultate.

— Acum îmi doresc să vii și tu, Laney.

— Știu. Nu-mi aduce aminte. Colegiul local sună din ce în ce mai rău, cu fiecare zi care trece.

— Nu e prea târziu să ni te alături, a spus Claire.

— De fapt, îmi mai trebuie patru ani de note bune și câteva mii de dolari pentru UCLA. Am cam întârziat.

— Cine are nevoie de bani și de note bune atunci când ai colegiul local? a spus Claire.

— Fix ce spun de patru ani încoace, a răspuns Laney.

Puteam să-mi dau seama din voce că era rușinată și m-am simțit prost că nu se descurcase bine la școală.

Mi-am scos rochia pe cap, am netezit-o și apoi m-am alăturat lor în cameră.

— O să te distrezi, Laney. Și suntem la doar trei ore distanță. O să ne vedem tot timpul.

A împăturit ținuta pe care o încercasem deja, apoi tricoul, iar și iar.

— Abia dacă te vedeai cu Bradley, și el era iubitul tău.

— Exact. Era doar iubitul meu. Tu ești prietena mea de cinci ani încoace. O să fie mult mai diferit.

Claire s-a așezat lângă Laney pe pat și a luat-o în brațe.

— Cine are nevoie de un sandviș Laney?

M-am grăbit s-o iau în brațe din cealaltă parte.

— Este în regulă. Să vă nu pară rău pentru mine.

— Nu ne pare. Doar aveam nevoie de-o îmbrățișare.

Am strâns-o și mai tare.

— O să-mi fie dor de voi, a spus ea râzând.

Am mai strâns-o o dată și apoi m-am ridicat.

— Cred că asta e ținuta, a zis Laney.

Am lăsat-o să schimbe subiectul, simțind că avea nevoie.

— Ce zici? E potrivită pentru un grătar în curte?

Am făcut o piruetă.

— Are și buzunare pentru telefon.

— Sunt atât de confuză. Cine este tipul ăsta nou? Nu pot să trec peste faptul că nu ne-ai spus nimic despre el.

Claire s-a aplecat să-și ia băutura care era încă pe birou și aproape a căzut din pat.

Laney a apucat-o de picior, împiedicând-o să cadă.

— Chiar așa, noi nu aflăm?

— Este o întâlnire aranjată. Nu știu nimic despre el.

— Cine îți stabilește o întâlnire și de când ești tu de acord să ieși cu cineva pe care nu l-ai văzut niciodată?

Am tresărit. Nu mi se stabilise niciodată o întâlnire, dar am presupus mereu că aveam să accept dacă aveam încredere în persoana aia.

— Fata aia de la cursul meu de legislație. Este într-a unsprezecea. Este fratele ei mai mare.

— Ce?! O fată de la tine din clasă ți-a stabilit o întâlnire cu fratele ei și tu ai acceptat?

— Cred că îi sunt datoare într-un fel.

— De ce?

— Nu m-am purtat prea drăguț cu ea și cu prietenii ei.

— Oh, înțeleg. Deci o să fie o întâlnire caritabilă? O să fii în siguranță?

— Nu. Adică da, bineînțeles că o să fiu în siguranță. Și nu, fratele ei nu are nevoie de acte de caritate.

M-am întors și m-am uitat în oglinda mare.

— Deci, da sau ba?

— Da, este perfect. Lasă-ți părul desprins și ondulat și ia-ți sandalele cu platformă. Asta dacă nu e scund. Este scund?

— Nu, nu este scund. Are o înălțime chiar potrivită pentru mine. Deci, mergeți la petrecerea lui Logan în seara asta?

Claire, care își tot învărtea paiul în pahar, s-a uitat în sus.

— Logan dă o petrecere în seara asta?

— Da.

— N-am auzit, a spus Laney.

— Oh, îmi pare rău! Ar fi trebuit să vă zic. Credeam că invită pe toată lumea. Ar trebui să mergeți.

— N-am fost invitate.

— Probabil a presupus că o să vă zic eu. Îmi pare rău.

Claire și Laney s-au uitat una la alta pentru o clipă, apoi Claire s-a întors la băutura ei.

— Da, sună distractiv. Poate că ar trebui să mergem, Laney. S-o invităm și pe Jules.

Nu-mi dădeam seama dacă erau supărate pe mine pentru că nu le spuseseam. Mă simțeam prost. Am presupus că le spunea tuturor.

— O să încerc să vin și eu după întâlnire.

Mama încerca să fie politicoasă – puteam să-mi dau seama după zâmbetul ei. Problema era că era cel mai forțat zâmbet și Bec n-avea cum să nu-și dea seama.

— Unde mergi din nou? a întrebat mama, uitându-se la mine, deși îi tot fugeau ochii spre Bec, de data asta oprindu-se asupra șirului de cercei din urechea ei stângă.

— Doar la mine acasă. Suntem împreună la cursul de legislație și Gia a spus că o să mă ajute să învăț. Aici e adresa mea.

Bec a împins o bucată de hârtie pe blatul de bucătărie, către mama.

— Și este trecut și numărul de telefon al părinților mei, dacă vreți să vorbiți cu ei.

A zâmbit și zâmbetul mamei a devenit mai puțin forțat.

Dar apoi mi-a zis mie:

— Fratele tău este în oraș. Voiam să mergem împreună la cină, ca o familie.

Chiar în timp ce zicea asta, Drew a intrat în bucătărie, ținându-și cheile de la mașină în mână.

— Ies cu niște prieteni, mamă. Putem să mergem la cină data viitoare când vin în oraș?

— Poftim?! a zis mama.

Drew s-a oprit în mijlocul bucătăriei când a văzut-o pe Bec, părând dintr-odată curios. S-a uitat întâi la ținuta ei, apoi la a mea, și nu trebuia să zică nimic ca să-mi dau seama că se întreba cine era Bec și de ce era aici.

— Este prietena Giei, a spus mama. Bec, nu-i așa?

— Voi două sunteți prietene?

Parcă nu-i venea să creadă.

Bec a râs sarcastic.

— Mai degrabă partenere de studiu.

Explicația asta n-a schimbat expresia de pe fața lui Drew. S-a uitat la mine de parcă mă vedea pentru prima oară.

— Hmm, a mormăit el, apoi s-a oprit. E în regulă, mamă?

I-a zâmbit, zâmbetul ăla pe care mi-l aminteam, care îl scotea mereu din bucluc atunci când locuia aici.

I-a zâmbit și ea, transmițându-i să plece.

Am făcut un gest înspre ușa din față.

— Vezi, nici măcar nu stă! Deci pot să plec, nu-i așa?

— Cum de ești așa de gătită pentru o sesiune de studiu? a întrebat ea, analizându-mă din cap până-n picioare.

Scuza mi-a venit ușor.

— Pentru că are un frate drăguț.

Mama și-a dat ochii peste cap, de parcă acum înțelegea de ce-mi pierdeam vremea cu creatura asta ciudată care stătea în bucătăria ei.

— OK, Gia, să-ți ții telefonul deschis.

— Desigur.

Am sărutat-o pe obraz, iar eu și Bec am ieșit în tăcere din casă.

Când am ajuns afară, am întrebat-o:

— De ce a fost nevoie să inventezi o poveste elaborată? Credeam că o să vină fratele tău să mă ia.

— Evident că nu.

— Doar că n-am pregătit-o pentru...

— Mine?

— Da.

— E bine, părinții adoră chestia asta, „mă ajută să studiez”. Îi face să creadă că au un copil deștept. Dar, ca fapt divers, nota mea la cursul de legislație e cu douăzeci de sutimi mai mare decât a ta. Deci dacă ai nevoie să te ajut să înveți...

Am râs.

— O să se enerveze pentru că ai ieșit atunci când voia să luați cina împreună, ca o familie?

— Nu cred că voia neapărat asta.

Credeam că o folosise pe post de scuza ca să nu mă lase să ies cu Bec.

— Deci arată mereu așa?

— Cum?

M-am uitat în spate, așteptându-mă s-o văd pe verandă, dar nu era acolo.

Bec a deschis mașina și ne-am urcat.

— Scoasă din cutie.

M-am gândit la mama. Avea mereu părul coafat, era întotdeauna machiată. Rareori o văzusem altfel.

— Da... presupun că da.

În timp ce Bec ieșea de pe alee, mama și-a făcut apariția pe verandă. Am zâmbit și am făcut cu mâna.

— Deci când mama o să-i sune pe părinții tăi, pentru că cel mai probabil o s-o facă, o să fie în regulă, nu-i așa?

— I-am dat numărul *meu* de telefon.

— Oh, în regulă.

Alți copii îi păcăleau mereu așa pe părinții lor, dar eu nu trebuise s-o fac niciodată.

— Deci, stai, dacă poți să conduci, de ce te-a condus fratele tău la bal?

— Pentru că se presupune că avea nevoie de mașină în seara aia. Țsta a fost un alt motiv pentru care m-am enervat așa de tare să-l văd cu tine la bal.

— Ce trebuia să facă?

— Habar n-am.

A pornit mașina și s-a îndepărtat de casa mea. Era momentul adevărului. Urma să-l văd iarăși pe înlocuitorul lui Bradley.

Capitolul unsprezece

Când am ajuns acasă la ea, Bec mi-a făcut vânt

înăuntru, direct în dormitorul ei, închizând ușa în urma noastră. Fusese ăsta un fel de plan elaborat ca să mă omoare? M-am învârtit, uitându-mă la o cameră care părea că nu-i aparține. Ei bine, cumva era a ei – afișele cu trupe de băieți purtând dermatograf și desenele schițate cu cărbune. Dar mai erau și alte fotografii cu natură – un val spărgându-se de o stâncă, coroana unui copac, un cer plin de nori. Pe șifonierul ei era o vază mare de sticlă colorată șlefuită.

— Asta porți la grătar? a întrebat, obligându-mă să fiu din nou atentă la ea.

S-a uitat la pantofii mei.

M-am uitat panicată la ținuta mea, înainte să-mi amintesc de la cine luam sfaturi de modă.

— A primit trei voturi.

A oftat.

— OK, în fine. Fratelui meu probabil o să-i placă. Arăți...

A făcut un gest spre ținuta mea, de parcă ținea loc de adjectiv.

— Oricum, uite cum o să meargă treaba.

— Stai un pic. Ce vrei să zici?

— Ce o să-i zic.

— Nu știe? am țipat eu.

— Șșș!

S-a uitat la ușă, apoi a dat din cap de două ori. Mă gândisem că fusese planul lui și că Bec ezitase să-l execute, dar el nu voia asta deloc. Minunat, avea să creadă că-l voiam sau ceva de genul, când el voia doar să-și recupereze fosta prietenă. Bec era cea care nu voia.

— Crede-mă, o să fie fericit că nu trebuie să meargă singur.

— Ar face bine să fie, altfel mă car.

— Oh, n-o s-o faci. Îi datorezi asta și, chiar dacă el nu știe că e pentru binele lui, trebuie să mă ajuți să-l conving că e așa.

— Vrei să te ajut să-l convingi?

— Doar dacă are nevoie de asta. Acum așteaptă aici, cât timp vorbesc cu el.

A ieșit din cameră, închizând ușor ușa în urma ei.

Nici gând să aștept aici și să intru orbește în asta. Trebuia să știu ce părere are despre toată chestia asta. Am deschis ușa, chiar la timp ca s-o văd dispărând după colț, apoi am urmat-o.

M-am lipit de peretele de la capătul holului și am ascultat.

— Hei, Bec, care-i treaba?

La auzul vocii lui Bradley, mintea mea a putut să-l reproducă perfect – ochi albaștri, păr șaten, înalt, cu un maxilar pronunțat.

— Pare că mergi undeva, a spus Bec.

— Da, așa e.

Aproape îl puteam auzi ridicând din sprânceană.

— Nu cred că e o idee prea bună.

— Ai tras cu ochiul prin scrisorile mele?

— Te-a tratat ca naiba și apoi te-a înșelat, și tu o să-i dai satisfacția de-a apărea la petrecerea ei singur, fără parteneră.

— Cum de știi că merg singur?

Am icnit ușor. Își dăduse singur seama, fără ajutorul nostru. Sustinuse în seara balului că n-ar avea niciodată nevoie de o parteneră falsă. Era adevărat. Bec nici măcar nu trebuia să-i spună de mine dacă avea într-adevăr o parteneră. Probabil ar fi încântată că a găsit pe cineva, ca să nu fie nevoit să mă ia pe mine.

— Oh, te rog! Nu ai o parteneră. Ești un singuratic de când s-a despărțit de tine.

El a râs și inima mea a început să bată din nou normal.

— Încerci să mergi la petrecere cu mine, Bec? Dacă vrei să mergi, tot ce trebuie să faci e să întrebi.

— Nu, nu vreau. Nu ți-ar folosi la nimic să vin cu tine. Tot ce vreau e să apari încrezător, cu dovada că ai trecut peste fata aia îngrozitoare.

— Nu este îngrozitoare.

— Cred că ai uitat cât de mult ți-a trădat încrederea.

— N-am uitat, a spus el încet.

— Atunci de ce mergi? De ce?

— Presupun că am nevoie să închei totul.

— Și nu poți să vorbești cu ea la școală sau ceva de genul?

— Nu am mai văzut-o la școală în ultima vreme. Pleacă din campus la prânz. Nu o s-o urmăresc.

— Și totuși... iată c-o faci.

— Vreau doar să termin toată chestia asta.

— Doar că n-o să se întâmple asta. O cunosc. Te-ar invita doar din două motive. Fie vrea să-ți facă în ciudă cu cât de fericită e cu știm-noi-cine și să se asigure că n-ai trecut peste, fie i-a dat papucii și și-a dat seama cât de minunat ești și te vrea înapoi. Sunt destul de sigură că e a doua variantă și cred că s-ar putea să fii suficient de dus cu pluta ca s-o primești înapoi.

— N-o să fac asta.

— Ai dreptate. N-o s-o faci pentru că ți-am găsit o parteneră. Nu orice parteneră, una superbă care se va preface că e îndrăgostită de tine.

— Mi-ai angajat o escortă?

Bec a râs.

— Era planul meu de rezervă.

Au tăcut amândoi pentru o clipă, apoi el a spus:

— Vorbești serios, nu-i așa? Chiar mi-ai făcut rost de-o parteneră pentru asta?

— Da, vorbesc foarte serios. Este aici chiar acum.

— Bec! Nu, nici vorbă. Spune-i bieteii fete că poate merge acasă.

— Nu e o biată fată. Știe de ce e aici.

— Și a fost de acord?

— Da, îți e datoare.

— Îmi e datoare...?

Evident că nu se gândise la mine la fel de mult cum mă gândisem eu la el. Cu un asemenea indiciu, ar fi trebuit să-și dea imediat seama că eram eu.

Bec și-a dres glasul.

— Știu că ești pe hol, așa că ai putea la fel de bine să intri.

Cum de știa că eram pe hol? De asemenea, nu voiam să intru pentru că mă simțeam așa de prost! Voiam doar să merg acasă... asta după ce îl întrebam de ce mersese la bal cu mine.

— Hei? E timpul să intri. Ai promis.

Am înghițit în sec și am intrat.

Bradley de rezervă a făcut ochii mari și m-a analizat din cap până-n picioare.

— Gia?

S-a uitat apoi la sora lui.

— Gia?

— Da, Gia, a spus ea. Cu plăcere.

— Știi că n-am avut nimic de-a face cu asta.

Trăgea de un tricou pe care scria *Nu poți să-mi iei cerul*. Părul lui avea din nou nevoie de ajutorul meu, dar era mai drăguț decât îmi aminteam.

— Da. Ei bine, știu... acum.

— Nu trebuie să mergi cu mine. Arăți grozav, chiar grozav, dar aș prefera să merg mai degrabă singur, fără supărare.

— Nu-i nimic.

Practic, nici nu voiam să merg cu el la petrecerea asta stupidă unde nu cunoșteam pe nimeni, dar tot m-a durut să-l aud spunând că nu vrea să meargă cu mine. Mai degrabă ar merge singur decât să mă ia cu el? În fine. Nu conta. Dacă plecam acum, puteam să merg la petrecerea lui Logan cu prietenii mei.

— Poate că ar trebui să plec acasă.

— Da, a spus Bradley, în timp ce Bec tocmai zicea „Nu!”

M-am uitat la spațiul dintre ei doi. Ochiul lui Bec păreau rugător. Îi spuseseam că o să încerc să-l conving și pe lângă asta făcusem și un fel de înțelegere cu ea. N-ar trebui să meargă singur la petrecerea fostei lui. *Mai ales* dacă încerca s-o recucerească.

— Uite, nu trebuie să mă prefac că sunt prietena ta sau ceva de genul. Pot să merg în calitate de amică.

— Chiar nu vreau să te oblig să faci asta.

— Nu mă obligi. În plus, m-am îmbrăcat frumos.

El a zâmbit.

— N-am vrea să fie în van.

— Nu-i așa?

— Bun, a spus Bec. Este stabilit.

Apoi m-a apucat de braț și m-a tras spre camera ei, înainte ca el să mai apuce să zică ceva.

— Trebuie să vorbesc o clipă cu Gia și apoi o să fie gata de plecare.

— OK, a spus el.

Când am ajuns în cameră, ea s-a întors spre mine.

— Bine gândită treaba cu amicitia. Dar când ajungi acolo, poți să-l ții de mână, să-l săruți pe obraz și ce mai faci iubitele, ca să ne iasă schema..

— Bec, vorbeam serios la faza asta cu amica. N-a fost un truc. Este evident că vrea să-și recâștige fosta.

— Și tu îți dai seama de asta?

— Da.

Poate că el zicea că vrea s-o termine, dar era evident.

Mi-am luat geanta de unde o lăsasem, pe podea, în dormitorul ei.

— Cel puțin a fost de acord să mă lase să merg, nu-i așa?

În timp ce ieșeam din cameră, am văzut pe șifonierul ei mai multe produse pentru păr.

— O să împrumut unul.

I-am arătat un tub mic de gel și l-am băgat în geantă.

— Fă-ți treaba, a spus ea în timp ce plecam. Nu e prea târziu să-l salvezi de ea.

N-aveam de gând să impun nimănui treaba cu iubita falsă în seara asta, așa că doar am râs și am mers să-l găsesc pe înlocuitorul lui Bradley.

Capitolul doisprezece

Mi-am pus centura.

— Știi că sora ta nu-ți spune niciodată pe nume? Doar „fratele meu asta”, „fratele meu pe dincolo”. Mă înnebunește.

A râs în hohote. Asta m-a făcut să zâmbesc. Apoi a ieșit de pe alee și a virat pe stradă.

— Este chiar drăguț, de fapt. Cred că așa se gândește ea mereu la fratele ei mai mare.

A devenit puțin mai serios.

— Deci încă nu știi cum mă cheamă?

— Nu. Și am nevoie de numele tău în seara asta.

Nu mi-a răspuns, dar în schimb m-a întrebat:

— Atunci cum m-ai numit în gândul tău în tot răstimpul ăsta?

— Ce te face să crezi că m-am gândit la tine?

A zâmbit arogant, de parcă știa că o făcusem. Și avea dreptate.

— Înlocuitorul lui Bradley.

— Uau! Creativ, a râs el.

— Doar asta am avut la îndemână, așa că ajută-mă puțin.

— Uite care e problema. E prea multă presiune acum. Aproape că trebuie să inventez un nume care să se potrivească cu momentul ăsta.

M-am uitat nerăbdătoare la el.

— Varsă tot, înlocuitor de Bradley, sau așa o să te strig de acum încolo.

— Îți dai seama că acronimul pentru înlocuitor de Bradley este FIB⁶? Destul de ironic, nu-i așa?

I-am lovit brațul în joacă de câteva ori, în timp ce i-am zis:

— Spune-mi cum te cheamă.

El a râs și m-a apucat de mână, împingând-o spre consola centrală și prinzând-o acolo cu a lui.

— Numele meu este...

— Ai dreptate, este punctul culminant. Nu cred că poți să zici ceva care să se potrivească cu nerăbdarea pe care o simt acum.

— Nu mă ajută.

---

⁶ *Fill-In Bradley*, în original. *Fib* se traduce prin minciună, în general una neimportantă (n. red).

— Să ghicesc?

— Avem cam cincisprezece minute, ai putea.

— OK, să jucăm *Twenty Questions*⁷.

— În regulă. Întreabă-mă.

M-a strâns de mână, apoi mi-a dat drumul.

Am zâmbit.

— Prima întrebare. Ai fost numit după o persoană celebră?

— Hmm. Ei bine, da și nu. Vreau să zic că există persoane faimoase cu numele meu, dar eu am fost numit după o persoană nu așa de faimoasă.

Mi-am înclinat capul spre el.

— Serios? Chiar trebuie să fii așa de derutant?

— Asta e una dintre întrebări?

— Nu, dacă o să fii așa de strict cu regulile, nu este. Următoarea mea întrebare este: poate să fie și un nume de familie sau ceva apropiat?

— Ce vrei zici cu „ceva apropiat”?

— Cum ar fi să adaugi o literă sau ceva de genul. William nu este neapărat un nume de familie, dar Williams este. De la Phillip la Phillips. De la Edward la Edwards. Te prinzi tu.

— Da.

— Și apoi mai sunt nume de familie care pot fi și prenume, ca Taylor, Scott, Carter, Thomas, Lewis, Harris, Martin, Morris...

— Crezi că numele meu este Morris?

— E doar un exemplu.

— Cu siguranță te gândești mult la nume. Stai, nu-mi spune, ești una dintre fetele alea care și-a numit deja viitorii copii.

— Nu, nu sunt. Ei bine, nu pe *toți*.

---

⁷ *Douăzeci de întrebări*, traducere din limba engleză. Joc popular în secolul al XIX-lea, la care se poate răspunde doar cu „da” sau „nu” (n. tr.).

— Asta e bine. Și da, numele meu poate să fie și nume de familie.

— Unul modificat?

— Nu.

— Unul obișnuit?

— Nu prea.

Mi-am ținut buzele, gândindu-mă.

— Este un nume care poate fi și un cuvânt?

— Explică.

— Știi tu, ca Hunter⁸, Forest⁹ sau Stone¹⁰...

— Sau Tree¹¹?

— Ha ha.

Urma să spun Grant¹². Ca în *dă-mi răbdarea să am de-a face cu băiatul ăsta, în timp ce sunt blocată într-o mașină cu el*.

— Blocată? Îmi aduc aminte că practic m-ai implorat să vii cu mine.

— Eu nu implor.

A râs cu hohot.

— OK, în regulă, am implorat în seara balului, dar în fine.

L-am lovit iarăși. Apoi mi-am adus aminte de ceva.

— Deci de ce așteptai în parcare? Stai la câteva străzi de școală și sora ta are telefon. În plus, sora ta a zis că trebuia să mergi undeva.

---

⁸ Vânător, traducere din limba engleză (n. red).

⁹ Pădure, traducere din limba engleză (n. red).

¹⁰ Piatră, traducere din limba engleză (n. red).

¹¹ Copac, traducere din limba engleză (n. red).

¹² „A oferi” (*to grant*), traducere din limba engleză (n. tr.).

A tăcut pentru așa de mult timp, încât m-am gândit că poate adusesem în discuție un subiect dificil.

Într-un final, a zis:

— Dacă îți spun, nu vreau să crezi că sunt un fel de ciudat.

— Nu promit nimic.

— Eram îngrijorat în privința ta.

— În privința *mea*?

— Am intrat în parcare chiar când Bradley ți-a desfăcut brațele din jurul lui și te-a îndepărtat. Apoi ați început să țipați unul la altul. Și expresia de pe fața ta după ce el a plecat... voiam doar să mă asigur că erai în regulă și că avea cine să te ducă acasă. Am scos o carte ca să nu par prea ciudat, în timp ce așteptam să văd ce urma să faci.

Nu știam ce să simt. Eram complexită de două sentimente. Primul era de rușine absolută; trebuie să fi arătat foarte jalnic. Al doilea era de apreciere pentru cât fusese de drăguț, deși nu mă cunoștea. Recunoștința a învins.

— Mulțumesc, am spus. Este foarte...

— Ciudat?

— Nu, drăguț. Deci de-asta?

— Poftim?

— Ai spus că nu zâmbetul meu te-a convins să mergi la bal cu mine, ci altceva. A fost din cauză că îți părea rău pentru mine?

— Poate puțin la început, dar apoi păraai așa de...

— Sexy? i-am sugerat eu, atunci când el a lăsat propoziția neterminată.

A zâmbit.

— Atât de singură.

Zâmbetul de pe fața mea a pierit.

— Singură?

Nu a răspuns.

— Am mulți prieteni.

— Nu te supăra. A fost doar o observație. Probabil că greșeam.

— Greșești.

Și eu care credeam că văzuse ceva special la mine, că își dăduse seama de ceva. Ăsta fusese principalul motiv pentru care voiam să-l găsesc. Nimeni nu se mai uitase așa de intens la mine ca el în seara aia. Nimeni nu se uita în sufletul meu, dincolo de ce era evident. Dar în realitate, lui îi părea rău pentru mine. Nu mă cunoștea deloc. De ce nu eram chiar acum la petrecerea lui Logan?

— OK, îmi pare rău. Dar e bine că mi s-a părut, altfel n-ai fi avut un prieten fals în seara aia.

— Adevărat.

Și-a trecut mâna prin păr și s-a uitat la mine cu ochii mari, de parcă voia să-și ceară din nou scuze. Ajuta.

— Numele meu... nu, nu este și cuvânt.

Așa e, înapoi la joc.

— OK, deci nu este un nume al unei persoane superfaimoase, poate să fie un nume de familie, dar nu unul foarte comun și nu poate să fie folosit într-o propoziție. Este greu.

— Ei bine, sunt doar un milion de nume, deci da...

Avea un zâmbet drăguț. Dinții lui de sus erau drepți, dar cei de jos concureau pentru spațiu, adunați într-un șir puțin strâmb.

— Și cred că alea sunt singurele întrebări pe care le poți pune despre un nume. Deci, renunți?

— Nu, nu sunt singurele întrebări. Este un loc?

— Sunt destul de sigur că toată lumea poate să găsească un loc cu numele lor.

— Deci nu știi vreun loc?

— Nu.

— OK, deci nu Dallas sau Houston, deci...

— Ai o slăbiciune pentru Texas.

— Astea sunt primele la care m-am gândit.

M-am uitat la mașină, întrebându-mă dacă era vreun indiciu pe acolo. Scrisori sau bilete. Nu era nimic.

— Încerci să trișezi?

— Poate. Deci numele surorii tale este Bec. Poți să-mi zici dacă are o semnificație specială? am întrebat, gândindu-mă că poate exista o tematică.

— Asta nu e o întrebare la care se poate răspunde cu da sau nu. Am terminat cu jocul?

— OK, domnule care respectă regulile, îmi retrag întrebarea.

A dat mai încet radioul, care fusese până atunci folosit ca zgomot de fundal.

— Sora mea a fost numită după Rebecca din Biblie, dar asta n-o să te ajute pentru că tata a numit-o pe sora mea și mama pe mine. Tata este foarte religios. Mama este o pictoriță hippie, care iubește pe toată lumea.

— Serios? Cum s-a întâmplat asta?

— Mama a înscris niște picturi la o expoziție de artă organizată de biserica la care mergea tata. Au trecut douăzeci de ani de atunci și ei sunt în continuare împreună.

— *Cool.*

— Da, sunt destul de *cool*.

M-am uitat la numerele strălucitoare de pe casetofon. Nu era un post pe care îl ascultam, așa că n-am recunoscut melodia care cânta încet.

— Știi ce-am reușit să facem cu jocul ăsta?

— Ce?

— Să creăm și mai multă anticipație.

A râs.

— Știu, nu-i așa? Pot să fiu înlocuitorul de Bradley pentru totdeauna?

— Nu, am spus și m-am întors spre el. Chiar vreau să știu cum te cheamă.

A strâns volanul și s-a uitat la drum. Soarele a apus și cerul se făcuse gri și se întuneca din ce în ce mai mult cu fiecare minut care trecea. Și-a umezit buzele și a spus pe o voce puțin răgușită și blândă:

— „Cele văzute, cele știute se dizolvă în irizare, devin țesutul iluzoriu al luminii care n-a fost, a fost și va fi mereu”.

Nu eram sigură ce tocmai zisese, dar știam că voiam s-o spună din nou.

— Frumos. Ce este?

— Este un vers dintr-o poezie. Când mama era însărcinată cu mine, a mers la o expoziție temporară de artă în oraș. *Nuferii lui Monet* era una dintre picturile alea, însoțită de o poezie a lui Robert Hayden¹³. Mereu îi plăcuse tabloul ăla, dar în ziua aia s-a îndrăgostit de poezie. Așa că m-a numit după poet.

— Robert?

— Nu.

— Hayden...

Mi-am dat seama că l-am rostit cu puțină venerație și mi-am dres glasul ca să mă prefac că ăsta era motivul.

— Este dezamăgitor?

— Nu, deloc. Îmi place mult.

— Și mie îmi place destul de mult.

— Mult mai bine decât *înlocuitor de Bradley*.

— Chiar, ce mai face Bradley? m-a întrebat el, uitându-se cu coada ochiului la mine.

— Nu știu. N-am mai vorbit cu el din seara aia.

Spusesem prea multe minciuni în ultima vreme, așa că am simțit nevoia să adaug:

---

¹³ Primul poet afroamerican care a deținut titlul de consultant în poezie pentru Biblioteca Congresului Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

— Mi-a trimis un mesaj. Am încercat să-l sun și n-a răspuns. Apoi m-a sunat el, dar am ratat apelul. Apoi i-am lăsat un mesaj. Nu m-am decis dacă o să-l mai sun.

— Care e factorul de decizie?

Asta era o întrebare bună. Ar fi trebuit să mă lase în pace. N-aveam nevoie să-l sun.

— Nu știu. Nu ar trebui să decid eu. M-a lăsat singură la bal. În parcare. Nu mă așteptam.

Vorbeam fără să mă gândesc, așa că am tăcut înainte să spun și alte lucruri pe care nu le voiam spuse.

A ridicat din sprâncene, dar n-am putut să-i descifrez expresia. O gânkanie mare a izbit parbrizul. A pornit ștergătoarele ca s-o dea la o parte.

— Voi ai s-o termini tu?

— Da. Adică nu, nu voiam să se termine... poate. Dar tu? Bec avea dreptate, nu-i așa? Chiar îți vrei prietena înapoi.

A icnit.

— Probabil.

Era aproape de „sigur că da” pentru tipi, m-am gândit eu, așa că am continuat jocul.

— Care e factorul decisiv?

A lovit volanul cu degetele, a tras adânc aer în piept și a spus:

— Seara asta, presupun.

Capitolul treisprezece

Hayden.

A râs în timp ce oprea motorul.

— O spui doar de dragul de-a o spune sau chiar ai ceva de zis de data asta?

— De obicei o spun pentru că pot, dar chiar am o întrebare.

— Și care e?

— Studiezi actoria?

— Da.

— Bun. Ești foarte talentat.

M-a privit în ochi.

— Mulțumesc.

— Și poezia? Mama ta te-a numit după un poet. Ai ajuns să apreciezi asta?

— Ți-e teamă să ieși din mașină?

— Spre deosebire de tine, eu nu sunt actriță.

Îmi era frică să nu-i stric planul de-a se împăca cu Eve din cauza faptului că eram o actriță îngrozitoare.

— N-ai de ce. Suntem aici în calitate de prieteni, nu-i așa? Nu ne prefacem.

— Așa e.

A apucat mânerul portierei.

— Așteaptă! Lasă-mă să-ți aranjez părul.

— Serios?

— Serios. Ți dorești să te vrea, nu-i așa?

Am crezut că o să plece, dar s-a întors. Părea obosit. Am scos rapid tubul de gel din geantă înainte să se răzgândească.

— Secretul e să folosești doar puțin.

Gelul era albastru și susținea că are „rezistență sporită”, așa că am stors o picătură în palmă, mi-am frecat mâinile, apoi i le-am trecut prin păr.

— Chiar ai un păr grozav. Doar că pare că te-a tuns mama ta.

— Nici măcar n-o cunoști pe mama.

— Ei bine, orice mamă face asta.

Partea din față era puțin pleoștită, așa că mi-am mai trecut o dată mâinile prin părul lui și apoi am zâmbit.

— Gata!

— Ai terminat? a întrebat el.

Privirile noastre s-au întâlnit și mi-am dat seama că stăteam prea aproape de el. M-am retras.

— Da, o să fie călare pe tine până la sfârșitul serii.

— Cine știa că părul are așa de multă putere?

S-a uitat în continuare la mine, cu privirea aia de parcă îmi căuta sufletul, apoi a zâmbit. Mi-a tresărit inima, fapt care m-a surprins, și mi-am lăsat privirea în pământ.

Mi-am scos telefonul și gloss-ul din geantă și le-am pus în buzunar în timp ce el ieșea din mașină. Până să bag geanta sub scaun, el era deja pe partea cealaltă a mașinii, deschizându-mi portiera. Mi-a întins o mână. După ce-a încuiat mașina, s-a uitat spre casă și l-am văzut trăgând aer în piept, ceea ce i-a făcut umerii să urce și să coboare.

— Ești neliniștit? am întrebat, puțin surprinsă.

— Poate. Mulțumesc că ai venit cu mine.

— Sigur.

— OK, să-i dăm drumul.

— Hayden?

— Da, Gia?

— Nimic, doar voiam să-ți zic pe nume.

A zâmbit. Speram să facă asta. Trebuia doar să se relaxeze. Știam că Bec voia să-l țin la distanță de Eve, dar

cine eram eu să-l opresc dacă chiar își dorea asta? M-a condus pe lângă casă, unde era deschisă o poartă.

— Oh, ia te uită! Casa fostei tale prietene are vedere la ocean.

Știam că eram aproape de ocean – puteam să aud valurile și să simt briza oceanului –, dar nu mi-am dat seama că eram așa de aproape.

— Destul de *cool*, nu-i așa?

Plaja izolată era plină de oameni care mâncau, vorbeau și dansau. Hayden se uita în jur. Mi-am dat seama că o văzuse atunci când s-a oprit. I-am urmat privirea și am încremenit și eu. Nu era superbă sau ceva de genul, dar puteam să-mi dau seama, doar uitându-mă la ea, că avea mai multă personalitate decât puteam să am eu vreodată. Părul ei era șocant de platinat, ciopărțit, mai lung într-o parte. Al meu era șaten și plictisitor de egal. Ea era scundă și cu forme, în timp ce eu eram înaltă și zveltă. Purta un tricou cu un scris pe care nu-l puteam citi, dar eram sigură că era amuzant sau ciudat, așa cum erau tricourile lui Hayden. Erau făcuți unul pentru altul și, după seara asta, probabil că aveau să se împace. El voia asta, și, după felul în care se uita acum la Hayden, ochii ei sclipind de bucurie, era evident că și ea voia. Bec avea să mă omoare.

Eve a făcut cu mâna și el a dat din cap.

— Mă duc să-mi dau jos sandalele. Nu mi-am dat seama că o să stăm pe nisip.

Sandalele cu platformă nu erau potrivite pentru asta. Ar fi trebuit să port papuci. Nu-i de mirare că Bec se uitase așa la mine.

— Sigur.

— Pot să le pun în mașina ta?

— Bineînțeles.

Mi-a dat cheile, dar nu s-a oferit să mă conducă.

— OK, atunci... revin într-un minut.

M-am întors la mașină, mi-am scos scandalele și le-am aruncat pe bancheta din spate. În mod normal, eram foarte încrezătoare să merg într-un loc nou. De ce eram atât de agitată acum? Poate că n-ar fi trebuit să vin. Tot ce voiam era să-l văd iar pe Hayden, să-mi dau seama de ce voise să meargă cu mine la bal, ca să nu mă mai gândesc la asta. Ca lucrurile să revină la normal. Făcusem asta. Dar acum eram aici. Puteam să stau puțin, de dragul lui Hayden. Eram doar la douăzeci minute distanță de casa mea. Poate când Hayden și Eve aveau să se împace, puteam să-l sun pe fratele meu sau pe Claire să mă ia cu mașina și să merg la cealaltă petrecere.

Am urmat cărarea înapoi spre plajă. Hayden avansase vreo șase metri, dar vorbea cu Eve și cu încă un tip. Aveam mai multe opțiuni – o masă cu mâncare în cealaltă parte, un ring improvizat pentru dans sau un grup în jurul unui foc de tabără. Sau, desigur, puteam să merg să văd cum se descurca Hayden. Am ales opțiunea asta.

Am făcut doi pași în direcția lui și apoi am călcat pe ceva ascuțit. Șuierând, m-am asigurat că nu era sticlă. Era doar o scoică ruptă și aveam doar o zgârietură. Mi-am curățat talpa cu mâna și m-am alăturat lui Hayden.

— Deci în clipa în care m-am descălțat, am călcat pe...

— Gia, m-a oprit Hayden, luându-mă de mână și trăgându-mă spre el.

M-am împleticit ușor, dar el m-a ținut strâns.

— Vreau să-i cunoști pe Eve și Ryan.

— Bună!

— Ea este iubita mea, Gia.

Mi-a pus mâna pe spate și m-a sărutat pe obraz după ce a făcut anunțul.

Uau! Ce? În cele două minute cât fusesem plecată, ceva se schimbaseră și nu eram sigură ce anume. Am zâmbit și am întins mâna.

— Mă bucur să vă cunosc!

Tipul a dat mâna cu mine.

— La fel.

Când mi-a dat drumul, a luat-o pe Eve de mână. Oh. Și iată. Bec se înșelase. Eve era interesată de prima opțiune. Voia ca Hayden să fie aici ca să se asigure că tânjea în continuare după ea, deși ea era în continuare foarte atașată de tipul ăsta.

Zâmbetul sclipitor al lui Eve s-a estompat puțin în clipa în care m-a analizat. Puteam să văd ce scria pe tricoul ei. *Îmi plac țeștoasele*. Nu eram sigură dacă trebuia să fie amuzant sau chiar îi plăceau țeștoasele.

— Ai adus pe cineva, a spus ea. Nu mi-am dat seama că... ieși cu cineva.

— Sper că e în regulă. Pe invitație scria că putem să aducem un partener, a zis Hayden cu nonșalanță.

Pe invitație scria plus unu? Și iat-o acolo, de parcă era șocată că el chiar adusesese pe cineva.

— Da, așa e. Știu cât de apropiat ești de sora ta, așa că m-am gândit... Dar da, sigur, e în regulă. Hai să iei ceva de mâncare. Sunt sigur că vrei să stai la taclale cu niște oameni cu care n-ai mai vorbit de mult. Toată lumea este aici.

— Da, mi-ar plăcea ca Gia să cunoască pe toată lumea. Ești gata, draga mea?

I-am apucat mâna și am strâns-o.

— Da.

Am început să merg și apoi m-am întors.

— Oh, și mulțumesc că ne-ai invitat, Eve. Arată uimitor! Felicitări pentru absolvire!

Ea a dat din cap în semn de mulțumesc și apoi a mers în cealaltă parte.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, a șoptit Hayden în timp ce mergea spre masa mare și plină de mâncare de pe verandă.

— Nu trebuie. Ți sunt datoare.

Ne-am oprit în fața mesei și ne-am uitat la mâncarea întinsă în fața noastră.

— Ți-e foame?

Se uita la ocean în depărtare, cu maxilarul încleștat. Părea să nu fi auzit întrebarea mea.

I-am pus mâna pe spate.

— Ești în regulă?

Nu știu de ce l-am întrebat asta, era evident că nu era. Venise aici în seara asta cu gândul că fosta lui îl invitase ca să se împace și el tocmai aflase că nu ăsta era motivul.

— Hayden?

— Ce? Da, mâncare. Să mâncăm. Ți-e foame?

— Putem să plecăm. Nu trebuie să rămânem.

— Stăm.

A spus-o de parcă îl provocasem să n-o facem și el voia să câștige.

— OK. Rămânem. Ai și alți prieteni aici, nu-i așa?

El a dat din cap.

— Atunci să ne distrăm.

— S-a făcut.

Ne-am umplut fiecare câte o farfurie și apoi am găsit două scaune libere la o masă rotundă. A ascultat mai mulți oameni, apoi și-a tras scaunul foarte aproape de mine. În timp ce mânca cu o mână, și-o ținea pe cealaltă pe spătarul scaunului meu sau pe umărul meu sau se juca cu părul meu. Știam că se prefăcea și îmi tot spuneam asta, în timp ce mă cutremuram de fiecare dată când mă atingea.

— Unde ai fost? Nu te-am mai văzut pe la școală în ultima vreme! a spus un tip de pe cealaltă parte a mesei.

Eram recunoscătoare că-i captase atenția pentru că Hayden și-a mutat ambele coate pe masă și s-a aplecat în timp ce a spus:

— Pe aici. Am fost ocupat cu absolvirea și chestii d-astea.

— Ocupat să fii un singuratic, conform spuselor lui Bec.

— Ei bine, mă bucur să te văd. Unde mergi la facultate următorul semestru?

— San Luis. Tu?

— Și eu.

Tipul s-a uitat apoi la mine.

— Îl suporti pe tipul ăsta?

Am zâmbit.

— Nu mergi la școală cu noi, nu-i așa?

Începusem să spun nu, dar Hayden mi-a luat-o înainte.

— Merge la noua școală a lui Bec. Ne-am întâlnit cu ajutorul ei.

Într-un fel, presupun că așa era. El o condusese pe Bec la bal. Eu l-am târât înăuntru ca să fie partenerul meu.

— *Cool*, a spus tipul, apoi s-a ridicat, a dat din cap și a plecat, cu farfuria goală în mână.

Hayden a arătat spre măslinile pe care le luasem de pe pizza.

— Ce se întâmplă aici?

— Nu-mi plac măslinile.

— Erau și alte opțiuni fără.

— Îmi place aroma pe care o lasă măslinile pe pizza. Nu-mi place textura lor.

A râs și apoi a băgat în gură una dintre măslinile date la o parte.

— Ciudato!

— Hei!

— Îmi plac ciudățeniile. E plictisitor să fii normal.

— Așa e.

Problema era că eu eram însăși definiția normalului. Probabil tocmai aflate cel mai interesant lucru despre mine. Nu eram Eve. Nu că ar fi contat.

M-am uitat în jur și mi-am dat seama că mai eram doar noi doi la masă, fiind suficient spațiu lângă noi când Eve și prietenul ei ni s-au alăturat.

— Îmi pare așa de bine că ai venit! a spus ea din nou, când s-a așezat cu farfuria cu mâncare pe scaunul de lângă Hayden.

Atât de aproape, încât își putea pune mâna pe genunchiul lui atunci când vorbea. Și a făcut-o. Era evident că Hayden încerca s-o facă geloasă și normal că funcționa. Poate că, în cele din urmă, avea să i se îndeplinească dorința până la sfârșitul serii.

— Nu credeam că ajungi, a continuat ea, luându-și în sfârșit mâna de pe piciorul lui.

Mă întreb dacă privirea mea ucigătoare a avut de-a face cu asta. N-avea niciun drept să se joace cu mintea lui Hayden. Poate că el o voia înapoi, dar Bec avea dreptate. Fata asta aducea belele. Brusc, m-am raliat la planul lui Bec de-a o ține cât mai departe de Hayden. Mi-am sprijinit umărul de al lui.

— De ce credeai că n-o să vin? a întrebat-o Hayden, privind-o în ochi.

Eram mândră de felul în care reacționase, uitându-se inocent la ea.

— Ar fi trebuit să știu că o să vii, a spus ea. Ești un tip așa drăguț. Nu-i așa, Mia?

— Numele ei este Gia, a spus Hayden.

— E în regulă, dragule, i-am zis eu.

Apoi m-am uitat la ea și am spus:

— Nu mă enervez niciodată când oamenii îmi greșesc numele pentru că mă gândesc că poate au probleme de auz, prea multă ceară în urechi sau ceva de genul.

Hayden a început să tușească. Îmi puteam da seama că încerca să nu râdă.

— Ar trebui să mergi la un control, Eve.

Eve a devenit brusc palidă.

— Nu am ceară în urechi. Câteodată ai prune în gură, Hayden. Ca anul trecut când toată lumea din sală a crezut că ai zis „Vreau să te omor”, când trebuia să zici „Vreau să te sărut”.

Hayden, care fusese destul de calm de când venisem, a zâmbit.

— Ei bine, replica mea era oricum mai bună.

— Știu. De ce n-ar vrea Sky s-o omoare pe Sarah, nu-i așa?

A râs.

Ryan părea la fel de pierdut ca mine în conversația asta. Minunat – glume de-ale lor.

— Omoară-mă, dragule, a spus Eve, într-un accent care părea newyorkez.

Eram dispusă s-o omor dacă asta cerea. Totuși, Hayden nu părea să fie de acord cu planul ăsta. Zâmbea în continuare. Ryan și-a pus mâna în jurul lui Eve și Hayden s-a retras câțiva centimetri, devenind iarăși serios. L-am apucat de mână și l-am întors înspre mine. M-a sărutat pe obraz, așa că am închis ochii.

Când i-am deschis, el a zis cu vocea aia răgușită pe care o folosea câteodată:

— Vreau să dansez cu tine.

L-am lăsat să mă ducă la ringul de dans. L-am lăsat să-mi pună brațele pe după gâtul lui și să-și așeze mâinile pe umerii mei. Pentru o clipă am uitat că eram priviți și că pentru acest public era tot spectacolul nostru. Mă făcuse să uit că venisem aici ca să încerc să mi-l scot din minte.

S-a aplecat. Am crezut că o să-mi șoptească ceva drăguț, dar în schimb a spus:

- Ești o actriță mai bună decât crezi.
- Cuvintele alea m-au trezit la realitate.
- Sunt, nu-i așa?

Capitolul paisprezece

Deci, care e povestea? Cine e Ryan?

Am arătat înspre masa unde încă stăteau el și Eve, ea cu capul pe umărul lui.

— El este prietenul meu cel mai bun... ei bine, a fost prietenul meu cel mai bun încă dintr-a cincea, a spus el, apoi s-a încruntat.

— Auci! Îmi pare rău.

— Se întâmplă.

— Asta nu înseamnă că nu e nașpa atunci când se întâmplă.

— Ne-am tras câțiva pumni, dar suntem în regulă acum.

— Serios? Sunteți în continuare prieteni?

— Nu, deloc, dar nu mai vreau să-l bat până pică lat de fiecare dată când îl văd, așa că e o îmbunătățire, cred.

Maxilarul lui încordat mă făcea să mă întreb dacă era adevărat, dar n-am menționat nimic.

— Aș spune că este un pas foarte bun.

M-a apucat de umeri și apoi și-a pus fruntea pe umărul meu. Nu mă puteam abține să nu observ că aveam înălțimea perfectă pentru asta. N-ar fi putut să facă asta atât de lejer cu Eve.

— Îmi pare rău! a spus el. Ți-am zis că o să venim în calitate de prieteni și apoi te-am băgat în chestia asta. Presupun că m-am gândit că...

— Că o să te implore s-o ierți în seara asta?

— Da. Este greșit? Voiam doar puțină dreptate. Puțină karma sau ceva de genul. În schimb, sunt prins într-un joc stupid. Eu nu fac asta. Nu mă joc cu mințile oamenilor.

I-am răsucit o șuviță de păr la ceafă. Speram să ne vadă Eve pentru că povestea lui mă făcea să mă simt perfect îndreptățită să mă joc cu mințile altora.

— Poate doar de data asta îți îngădui să-i plătești cu aceeași monedă. Nu e ca și cum nu știu ce faci. Nu te folosești de o fată la întâmplare, care nu suspectează nimic, s-o faci geloasă pe fosta ta. Sunt perfect conștientă și te susțin s-o faci pe fata asta să regrete măcar puțin în seara asta.

— Și mâine o să lăsăm toate astea în urmă, nu-i așa?

Am râs.

— Desigur.

Și-a pus mâinile în jurul taliei mele și m-a ridicat, învârtindu-mă.

— Ești cea mai tare.

Apoi m-a pus jos și s-a uitat la mine cu privirea aia de la bal.

— Deci, ești gata pentru asta?

Am râs, nu prea sigură că eram, dacă avea de gând să meargă până în pânzele albe.

— Da.

M-a luat de mână și m-a condus spre plajă, departe de Eve.

— Mergi în direcția greșită, am spus.

— Nu, asta o s-o scoată din sărite, să ne vadă furișându-ne de la petrecere.

— Oh, desigur.

— E un loc aici ceva mai retras. Să sperăm că nu e ocupat.

A pășit cu grijă pe lângă niște stânci mari și apoi a aruncat o privire peste umăr, probabil ca să vadă dacă observase Eve.

Avea dreptate, era foarte intim. Un semicerc de stânci ne împiedicau să vedem petrecerea, dar ne ofereau o priveliște perfectă asupra oceanului. Probabil petrecuse mult timp aici cu Eve. S-a trântit pe nisipul fin și m-a tras de mână ca să mă alătur. M-am așezat. Stăteam amândoi unul lângă altul, cu fața spre ocean.

— Deci, nu mi-ai spus că sora ta se îmbracă precum...

— Un traficant de droguri?

— Nu asta am vrut să spun. Dar de-asta n-am recunoscut-o la bal. Arăta așa de diferit, față de cum e la școală.

— Da, știu. E doar o fază prin care trece. O să vină altceva după vreo câteva luni.

— Poftim? De ce?

— Nu sunt sigur. Cred că este felul ei de-a nu lăsa pe nimeni să se apropie prea mult. Îi place să țină lumea la distanță.

— S-a mai ars și ea înainte?

Și-a înclinat capul, stând pe gânduri.

— Nu, de fapt. Poate că învață de la cei din jurul ei.

— Dar voi doi păreți apropiați.

— Suntem. Avem o familie unită, dar poate că îi facem un deserviciu pentru că ea crede că n-ar putea s-o iubească nimeni cu adevărat la fel de mult ca noi.

A luat un pumn de nisip și l-a lăsat să i se scurgă printre degete.

— Dar tu? Ești apropiată de familia ta?

— Da, am spus imediat, dar apoi am făcut o pauză, amintindu-mi ce spusese Drew, că părinții mei nu mă susținuseră cu adevărat după ce mă despărțisem de Bradley.

Am clătinat din cap ca să scap de gândul ăla.

— Da.

— Ești sigură? a întrebat Hayden, ridicând o sprânceană.

— Sunt apropiată de părinții mei, dar fratele meu... nu știu... încercă mereu să creeze probleme. Totuși, a plecat la facultate, așa că e destul de liniște pe acasă.

M-am gândit la cum venise Drew acasă în weekend și se oferise să mă ajute să aflui dacă Bradley mă înșală.

— Dar cred că are intenții bune. Vrea să fie un frate bun. Doar că uneori nu reușește s-o facă prin cele mai potrivite moduri.

— Asta e bine. Dacă încercă, atunci înseamnă că-i pasă.

— Crezi?

Poate nu eram pregătită să renunț la relația cu fratele meu, până la urmă.

M-a bucurat să aud că s-ar putea să-i pese mai mult decât credeam.

— Da.

S-a rezemat pe mâini și s-a uitat la ocean, iar eu am privit valurile care se spărgeau la mal.

— Mi se pare că sunt egoist în seara asta. Chiar ar trebui să te duc acasă.

— E abia opt.

Un zâmbet i s-a format în colțul gurii.

— Și n-ar trebui o elevă de liceu să meargă la culcare în curând?

Am râs.

— În primul rând, nu avem ore mâine. În al doilea rând, și tu ești la liceu și o să ai absolvirea peste patru săptămâni. Că tot veni vorba, de ce organizează prietena ta o petrecere așa de devreme?

— Sunt sigur că toată lumea își planifică petrecerile pentru sfârșitul lunii și a vrut ca a ei să fie prima și cea mai bună. În plus, probabil o să meargă într-o țară străină și exotică imediat după absolvire.

— Aha.

— Și nu este prietena mea.

S-a aplecat și s-a descălțat.

— Sunt plini de nisip, a explicat el, apoi și-a pus pantofii într-o parte.

Amprenta mâinii lui, unde se rezemase, a rămas pe nisip între noi. Am trasat o linie în jurul ei și apoi mi-am pus palma în interior.

— Ai degete lungi, a remarcat el, văzând că vârfurile degetelor mele aproape ajungeau în capăt.

— Da. Dar din amprenta asta lipsește partea de jos a palmei tale.

— Nu cred.

Și-a ridicat mâna și mi-a făcut semn să fac și eu asta.

I-am atins palma. Vârfurile degetelor mele abia dacă atingeau încheieturile degetelor lui.

— Presupun că ai drepate, a spus.

Mâinile noastre au rămas împreunate pentru câteva secunde.

— Ai nisip pe mână.

M-a luat de încheietură și a început să mă scuture ușor.

Mi-a sunat telefonul, fapt care m-a făcut să tresar. L-am lăsat în buzunar.

Mi-a dat drumul la mână.

— Nu vrei să verifici?

— Nu chiar.

— Dacă sunt părinții tăi?

Mi-am scos telefonul și am văzut numele lui Bradley pe ecran. Eu și Hayden ne-am uitat la el până s-a oprit din sunat.

— Încă încerci să iei o decizie? a întrebat el, după o clipă de liniște.

Am dat din umeri.

Mi-a făcut semn cu degetele să-i dau telefonul.

— Nu-l suni, nu-i așa?

I-am dat telefonul.

— Sigur că nu.

Mi-a deschis mesajele, a adăugat un număr și a trimis un mesaj. Apoi mi-a dat înapoi telefonul. Am citit mesajul.

Am decis că Bradley nu este potrivit pentru mine. Nu am de ce să mai vorbesc vreodată cu el. Până la urmă, m-a părăsit la bal și m-a lăsat în parcare să mă descurc singură cu întorsul acasă. În plus, este prea în vârstă pentru mine.

— Cui i-ai trimis asta?

Chiar când l-am întrebat, i-a vibrat telefonul. L-a scos, s-a uitat la ecran, apoi a tastat ceva și l-a băgat la loc în buzunar. A dat din cap spre telefonul meu, chiar când a început să vibreze.

Ești așa de deșteaptă! Sunt complet de acord. Mă bucur că ai făcut alegerea corectă. ~H (aka¹⁴ FIB)

Am râs.

— Crezi?

— Am fost Bradley pentru o seară și pot să spun cu sinceritate că nu e bun pentru tine. Vreau să zic, l-ai prins înșelându-te cu altă față, îți amintești?

---

¹⁴ Prescurtarea de la *also known as* – cunoscut și sub numele de (n. red.).

L-am lovit în umăr.

— Cred că s-ar putea să fi fost sora lui.

— Îh! Și mai rău.

Am zâmbit.

— Ei bine, dacă tu o să decizi în locul meu, atunci o să fac și eu asta pentru tine.

— OK, e rezonabil.

— Știi ce am de gând să spun.

N-a negat.

— Meriți pe cineva mult mai bun. Ea *chiar* te-a înșelat cu prietenul tău cel mai bun. Trebuie să treci peste... pentru totdeauna.

De parcă știa că vorbeam despre ea, am auzit-o strigându-l.

— Hayden? Ești pe-aici?

Fără să stau pe gânduri, m-am repezit asupra lui. Voiam să mă așez în poala lui, dar mișcarea mea bruscă l-a dărâmat pe spate, iar eu am aterizat peste el.

— Ăăă... bună, a spus el, uitându-se la mine.

— Bună!

Văzuți de aproape, ochii lui erau uimitori – albaștri precum cristalul.

Vocea lui Eve se auzea mai puternic acum, iar în scurt timp avea să ne descopere. S-a întins și mi-a cuprins fața cu palmele. M-a tras spre el. Dorința din privire îi dădea de gol intențiile.

— N-o face dacă nu vrei cu adevărat, am șoptit, la câțiva centimetri distanță de buzele lui.

O spusese în glumă, dar îmi ieșise pe un ton serios.

El s-a oprit imediat, iar dorința din privire a devenit îngrijorare. Mi-a întors capul și m-a sărutat pe obraz. Eram atât dezamăgită, cât și ușurată. Am dat din cap, reamintindu-mi ce făceam de fapt. Dacă asta n-o făcea pe Eve geloasă, atunci nimic n-avea s-o facă.

Capitolul cincisprezece

O h! am auzit-o icnind pe Eve. Îmi pare rău!

Ne-am ridicat, de parcă fuseserăm prinși asupra faptului.

Hayden și-a trecut mâna prin păr, scuturându-se de nisip și distrugându-mi complet munca.

— Bună, Eve! Aveai nevoie de ceva?

— Nu. Adică, da, ăăă, Spencer te caută.

Ochii lui Hayden au început să sclipească.

— Spencer este aici?

— Tocmai a ajuns. I-am spus că vii.

Hayden s-a ridicat, apoi s-a aplecat să mă ajute să mă ridic. M-a tras așa de tare, încât aproape că am căzut înapoi. Apoi a plecat, uitându-se în spate o dată ca să se asigure că îl urmam. Încercam, dar se mișca atât de repede!

— Sunt foarte apropiați, a spus Eve, și mi-am dat seama că ținea pasul cu mine. Ei bine, sunt sigură că știai deja asta.

— Nu l-am cunoscut.

— Nu?! Sunt practic aceeași persoană. Deși Spencer este puțin exagerat, față de Hayden, care e mai mult genul *fie ce-o fi*.

L-am văzut pe Hayden luându-l în brațe pe un tip. S-au bătut pe spate de câteva ori înainte să se desprindă din îmbrățișare. Îmi încetinisem mersul și puteam să le aud râsetele de unde mă aflam, la vreo nouă metri distanță.

— I-ar plăcea să-l cunoști, a spus Eve, înghiontindu-mă puțin.

— Oh, corect.

Nu voiam ca Hayden să le spună minciuna asta oamenilor de care chiar îi păsa, dar cu Eve stând acolo, simțeam că trebuie s-o fac. Am mers până am ajuns în dreptul lui Hayden. Pentru prima dată, puteam să văd clar fața lui Spencer – ochi închiși la culoare, aproape negri în lumina aia – și aproape am făcut un pas în spate. Îl cunoșteam. Ei bine, nu chiar. Mersese la o întâlnire cu Laney acum doi ani și am fost și eu. Mi-l aminteam doar pentru că fusese un ticălos, nepoliticos față de ea pe tot parcursul întâlnirii și apoi, după ce s-a terminat, a încercat s-o sărute.

Hayden îi povestea lui Spencer despre o scenă pe care trebuise s-o facă pentru cursul de actorie.

— ...așa că am întrebat-o pe profesoară: *Poate să fie asta monologul?*

Spencer a râs.

— Ce-a zis fata?

— A crezut că glumesc.

— Ce ar fi trebuit să fac?!

— Nu știu... poate să nu-ți mai faci griji despre sentimentele altcuiva și să te gândești la nota ta.

Hayden a dat din umeri.

— În fine... a ieșit OK.

Spencer s-a uitat la mine. Am așteptat să mă recunoască, dar n-a făcut-o. Părea să se întrebe de ce fata asta ciudată le

întrerupea conversația. Trecuseră doi ani și nici măcar nu ieșise cu mine la întâlnire. Era de înțeles să nu mă recunoască.

Ochii plini de viață ai lui Hayden s-au întors spre mine și el a părut să revină la realitate.

— Oh, Gia, bună!

— O cunoști pe fata asta superbă? a întrebat Spencer.

— Da, a venit cu mine.

— Norocosule. Cum reușește un tip așa banal ca tine să atragă o fată care nu-i deloc de nasul lui?

— Cred că șarmul meu irezistibil e de vină.

Spencer s-a întors spre mine.

— Ești de acord cu afirmația asta?

— Este destul de fermecător.

— Hmm, credeam că eu am șarm cât cuprinde.

Eve, care ni s-a alăturat, a chicotit.

— Există o diferență între fermecător și nesuferit, Spencer.

— Sunt sigur că știi foarte bine diferența aia, a spus Spencer.

Eve a ridicat o sprânceană. I-am așteptat replica, dar ea și Spencer doar au râs. El a luat-o pe sus și a pus-o pe umăr.

— O să mă întorc. Mă duc s-o arunc un pic pe fata asta în mare, ca parte din cadoul ei de absolvire.

A plecat de parcă chiar urma să facă asta.

— Să nu îndrăznești, a spus ea, bătându-l pe spate. Salvează-mă, Hayden!

Hayden doar a dat din umeri, cu un zâmbet larg pe față.

— Ryan! a tipat Eve.

Eu și Hayden ne-am uitat la Spencer care o târa înspre ocean. Înainte să ajungă, Ryan li s-a alăturat și au pornit un meci fals de *wrestling*. Hayden a oftat. Pentru prima oară în seara aia, părea fericit.

Nu era nevoie să-i spun că Spencer se comportase ca un ticălos acum doi ani. Era evident că nu-și amintea și

probabil se schimbase mult de atunci. Părea diferit, mai drăguț.

— Prietenii tăi sunt amuzanți, am spus.

— Da, ne-am distrat mult împreună.

— Ți-e dor de asta.

— Mi-e dor de cum erau lucrurile înainte. Totul este diferit acum și este inutil să încerc să fac să fie la fel.

Speram că se referea la faptul că renunțase la ideea de-a o recuceri pe Eve. Nici ea, nici Ryan nu-l meritau în viețile lor.

Hayden stătea la o masă, vorbind cu Spencer, când am venit de la toaletă. M-am apropiat de el pe la spate și l-am luat în brațe, punându-mi obrazul pe al lui. *Ia-ți-o p-asta, Eve*, m-am gândit, în timp ce trecea pe lângă noi cu Ryan. Se răcise considerabil afară și obrazul lui Hayden era cald. L-am simțit zâmbind și el m-a luat apoi de mână.

— Voi doi sunteți dezgustător de drăguți, nu-i așa? a spus Spencer.

Hayden a început să se încordeze și să se fâțâie pe scaun. Mi-a dat drumul la mână și și-a încrucișat brațele la piept. Oh, nu... se simțea vinovat. Voia să-i spună prietenului său că toată chestia asta era o minciună. Puteam să-mi dau seama pentru că știam senzația. Una era s-o mint pe Jules – mi se părea că merită – și alta era să le mint pe Claire și Laney.

— Te rog, n-o face, i-am șoptit la ureche.

Nu putea să-i spună în seara asta pentru că nu știam cum avea să reacționeze Spencer. Din câte știam, putea să fugă la Eve și să-i spună, și atunci toată noaptea asta avea să fie inutilă.

— Poți să te desparți mâine de mine și apoi să-i spui.

Hayden a dat serios din cap.

L-am sărutat aproape de gât. Mirosea așa de bine, încât voiam să mai rămân acolo, să profit de ultimele clipe de

contact fizic pe care le mai aveam. L-am simțit tremurând, așa că m-am retras.

— Ești gata să mergem? m-a întrebat.

— Mai stai și mai vorbește cu ei un minut. Mă duc să-ți iau pantofii.

S-a uitat în jos la picioarele lui desculțe.

— Oh, corect. I-am lăsat lângă stânci. Mulțumesc!

Se făcuse târziu. Era mai întuneric de data asta și calea spre stânci nu mai era așa de clară. După colț, doi oameni se sărutau.

— Oh, îmi pare rău!

Eve și Ryan s-au ridicat și s-au uitat la mine. Eve își aranja părul.

— Îmi pare rău! am zis iarăși. Voiam doar să iau pantofii lui Hayden. Sunt aici.

I-am ridicat.

— Plecați? a întrebat Eve.

— Da.

— Mulțumesc că ați venit! a spus Ryan, în timp ce încercam să mă retrag. M-am bucurat să-l văd iarăși fericit pe Hayden.

Ne prefacem, ticălosule, voiam să zic. Ești cel mai rău prieten din lume și nici nu încerca să-i folosești fericirea ca să-ți ușurezi tu conștiința. Sigur că n-am spus asta.

— Da, sigur. Ne mai vedem.

Hayden se îndrepta spre mine când am ieșit de după stânci.

— Mulțumesc, a spus el, arătând înspre pantofi, atunci când am ajuns lângă el.

Eram tare încântată că îi găsisem eu pe Eve și Ryan în spatele stâncii ăleia și nu el. Nu era nevoie să-i facă în ciudă mai mult decât o făcuse deja.

M-a luat în brațe și și-a cufundat fața în părul meu.

— Mulțumesc că ai venit în seara asta!

Am închis ochii.

— Sigur. A fost distractiv.

M-a surprins să conștientizez că vorbeam serios. Hayden era o prezență plăcută.

M-a apucat și mai strâns de talie și cu cealaltă mână m-a mângâiat pe spate.

Poate că și el voia să profite de ultimele clipe de contact fizic pe care le mai aveam.

— Și eu m-am distrat. Hai să te duc acasă.

Mi-a dat drumul și m-a luat de mână.

M-am uitat în spate și, desigur, Eve stătea lângă stânci, uitându-se la noi. Trebuia să fi știut că ăsta era motivul lui pentru apropierea fizică.

Capitolul șaisprezece

Am ajuns acasă la el. A oprit motorul și a sărit din mașină înainte să-l pot opri. Când mi-a deschis portiera, am zis:

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun că am nevoie să mă duc acasă.

— Oh... S-a uitat dintr-o parte în alta pe stradă, de parcă aștepta să vadă o mașină necunoscută. Te-a adus sora mea?

— Da.

— Este atât de vicleană!

— Da, este.

Am rămas în mașină, așteptând să închidă portiera și să se întoarcă pe partea lui.

N-a făcut-o. În schimb, a arătat înspre casa lui.

— Trebuie să ajungi imediat acasă? Sora mea o să vrea un raport. Pun pariu că tu o să-i oferi unul mai satisfăcător.

Ceasul de pe bord arăta ora zece. Mai aveam două ore.

— OK, sigur.

Am mers spre ușa din față. Hayden a descuiat și am intrat. Bec stătea pe-o canapea în living. A închis imediat televizorul și s-a uitat la noi.

— Deci?

Hayden m-a cuprins de talie.

— O să-ți placă să auzi că ne-am jucat cu mințile lor și că a plutit multă gelozie în aer în seara asta. Nu sunt sigur cine a păcălit pe cine sau cine a fost cel mai gelos, dar Gia a făcut toate lucrurile pe care ai pus-o să jure că le va face.

Bec s-a întors spre mine.

— OK, acum vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Fără toate rahaturile astea vagi.

În clipa aia, o femeie mai în vârstă a intrat în cameră. Avea părul prins într-un coc lejer, ținut laolaltă cu un creion. Avea o groază de șuvițe desprinse, fapt care o făcea să pară răvășită de vânt.

— Hayden, mi s-a părut mie că te-am auzit. Am nevoie de fața ta.

— Mamă, am o prietenă în vizită, a spus Hayden, arătând înspre mine.

Mi-a zâmbit.

— Nu văd ce are a face. Poți s-o aduci și pe ea.

Bec s-a ridicat și a urmat-o pe mama ei, care mergea deja pe hol, fără să aștepte un răspuns.

— Este inutil să te contrazici cu ea, a spus Hayden. Câștigă mereu.

M-a condus pe hol și apoi după un colț. Într-o cameră cu uși duble și podele din lemn erau o groază de picturi. Unele terminate și atârinate, altele pe jumătate terminate, altele doar niște pânze goale. Una era așezată pe un șevalet, o foaie mare acoperită cu stropi de vopsea pe podea, de parcă cineva o abandonase chiar la jumătate. Am intrat cu toții în cameră.

— Apropo, mamă, ea e Gia.

— Oh, îmi pare rău, unde îmi sunt manierele?

Mi-a întins mâna.

— Sunt Olivia. Îmi pare rău că-l fur pe băiatul ăsta, dar am nevoie de fața lui superbă. Adică, spune și tu dacă fața aia nu-ți inspiră creativitate!

Hayden și Bec și-au dat ochii peste cap.

— Spune chestia asta de fiecare dată când ne târăște aici și apoi face chestii de genul.

A arătat înspre o pictură întruchipând o figură pe jumătate insectă, pe jumătate zebură, despicată la mijloc pentru a lăsa la vedere o floare.

— Fața mea n-a inspirat asta.

— Ba da, a spus mama.

— Doar că se simte singură aici, a zis Bec.

— Copiii mei mă necăjesc, dar sunt muzele mele.

Apoi a început să mă analizeze pe mine.

— Cred că și tu ai putea să fii muza mea. Ai o structură osoasă minunată.

— N-o lăsa să te păcălească, a spus Bec. Vrea să picteze oase, la asta se referă. Probabil oase de dinozaur sau ceva de genul, în timp ce se holbează la tine.

Olivia n-a părut ofensată de zefleMEA. Doar a râs și a început să picteze în timp ce Hayden stătea pe un scaun în fața ei. Prin felul în care îl analiza, părea că-l folosește ca model, dar eu puteam să-i văd pânza și era clar că nu era Hayden.

Bec s-a uitat la mine.

— Deci, scuiPă tot. Spune-ne tot ce s-a întâmplat în seara asta.

M-am uitat la mama lor. Nu eram sigură dacă voiam să recunosc că mințisem în fața ei.

— Mama știe deja, a spus Bec. Și chiar dacă nu încurajează asta, poate să-și dea seama de ce mințile noastre imature au considerat-o necesară.

— Nu mă citezi corect, Rebecca. Am spus că răzbunarea este rezultatul unor emoții greșit direcționate, dar că aveam și eu câteva față de Eve.

— N-ai spus „greșit direcționate”, a spus Bec tare. Îmi amintesc clar când ai spus „imature”.

— Poate am spus „insuficient dezvoltate”.

— Aceeași chestie, au spus Bec și Hayden în același timp.

Olivia a aplicat un strat generos de vopsea bleumarin pe pânză, chiar sub ochii mov și strâmbi pe care îi pictase deja.

— Voiam să zic că răzbunarea nu e niciodată răspunsul.

— Da, da.

Bec a făcut un gest din mână spre mama ei și apoi s-a întors la mine.

— În fine, spune-ne despre răzbunare.

M-am uitat la mama ei și m-am întrebat dacă era supărată că se certau. Nu părea deloc deranjată.

— OK, deci Eve era acolo cu Ryan.

— Știam eu! a țipat Bec. Sunt încă împreună, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Dar aveai dreptate, îl voia și pe Hayden.

— Nu-i adevărat, a spus Hayden.

— Atunci de ce te-a luat în brațe și și-a pus mâna pe piciorul tău?

— Și-a pus mâna pe piciorul tău?

Bec a devenit dintr-odată serioasă.

— Chiar așa? a întrebat Hayden.

— Oh, te rog, a spus Bec. Știi că a făcut-o. Nu încerca să pari inocent, Hayden. Și probabil că ți-a și plăcut.

Hayden s-a uitat la ea cu o expresie egală pe care n-am putut s-o descifrez.

— Deci spune-mi că te-ai răzbunat pe ea, a zis Bec, uitându-se la mine.

— Ne-am ținut de mână și ne-am îmbrățișat. Am dansat.

— Și Gia a sărit pe mine, a spus Hayden.

Am icnit. Mama lui s-a întors spre mine.

— Nu... tocmai. A fost un accident. N-am vrut să te dărâm.

— Spune-mi că a văzut, a zis Bec zâmbind.

— Da, a văzut.

Bec s-a rotit în cerc, cu brațele întinse, apoi m-a apucat de umeri și m-a zgâlțâit.

— Ești minunată! Răzbunarea este minunată!

Olivia și-a dres glasul.

— Pentru că am un creier foarte, foarte imatur, a adăugat Bec.

— Măine o să fim cu toții niște oameni mai buni, a spus Olivia.

Și Hayden zisese mai devreme aproape același lucru. M-am uitat la el. A dat din cap.

Oameni mai buni. Felul în care o ziseseră amândoi mă făcea să-mi doresc să încerc.

Capitolul șaptesprezece

Hayden s-a ridicat de pe scaun.

— Unde te duci? Încă nu mi s-a terminat inspirația, a spus Olivia.

Hayden i-a făcut semn lui Bec să se așeze în locul lui pe scaun.

— Trebuie s-o duc pe Gia acasă. Cred că i-a ajuns familia noastră nebună pentru seara asta, sunt sigur.

— Pa, Gia! a spus Bec. Îți mulțumesc că ai făcut tot ce ți-am cerut!

De parcă voia să-i reamintească lui Hayden... sau mie... că seara asta nu era reală, că fusese doar un spectacol. Hayden nu avea nevoie să i se reamintească. Tocmai pusese în scenă un show perfect.

Olivia m-a îmbrățișat fără să-și folosească mâinile, care erau pătate de vopsea, punându-și încheieturile mâinilor pe umerii mei.

— Mi-a părut bine să te cunosc! Vorbeam serios despre structura aia osoasă. Mai vino în vizită.

Am zâmbit.

— Oase de dinozaur, a spus Bec, în timp ce eu și Hayden plecam.

Hayden s-a uitat la mine de câteva ori în timp ce mergeam pe hol.

— Familia mea este ciudată, dar îi iubesc.

— Familia ta este minunată. Mama ta nu este...

N-am terminat propoziția. Nu voiam să aduc în discuție un subiect nepotrivit.

— Nu e ce? Normală? Sănătoasă la cap?

Am clătinat din cap.

— Sigur că nu. Doar că ea și Bec se cam certau. Nu e supărată, nu-i așa?

— Supărată?

— Despre toată chestia cu răzbunarea.

— Nu, nu e supărată.

Mi-a deschis ușa din spate și aerul rece m-a lovit în față. Asta m-a făcut să-mi dau seama că îmi ardeau obrazii.

— Și dacă ai impresia că asta a fost ceartă, atunci n-ai văzut-o pe Bec cu adevărat în acțiune.

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus despre planurile tale de răzbunare.

— Sora mea a făcut-o. De la ea pornesc toate nebuniile.

— Îmi dau seama.

— Sunt sigur, având în vedere ce te-a forțat să faci în seara asta.

— Nu m-a forțat, am spus.

Mă distrasem, dar nu puteam să recunosc asta. Mi se părea ciudat, de parcă voiam ceva mai mult de la el și nu voiam. Ne prefăceam amândoi. Ar fi complet ridicol să trag niște concluzii.

— Ei bine, știu că te-a rugat, așa că îți mulțumesc. Te-ai descurcat foarte bine. Te-ai gândit vreodată să studiezi actoria?

Am râs în timp ce intram în mașină.

— Nu, nu chiar.

Îi străluceau ochii și îmi puteam da seama că se bucurase de seara asta dintr-un motiv diferit de al meu.

— A fost distractiv.

— Totuși, mama are dreptate, a spus el. A fost superimatur din partea mea să mă răzbun, dar cumva mă simt puțin mai bine acum.

— Ți se pare că ai terminat-o? Știu că asta voiai.

— Da, am trecut peste, nu ne mai uităm înapoi.

— Nu ne mai uităm înapoi, am repetat.

I-am dat indicații spre casa mea. Când s-a oprit la colț, am sărit din mașină înainte să apuce să oprească motorul. Nu voiam să mai joace rolul partenerului meu. Așa că am fost surprinsă când am ajuns la jumătatea aleii și el a apărut dintr-odată lângă mine.

— Ești rapidă, a spus el.

— Oh, nu trebuie să mă conduci la ușă.

— Nu mă pot abține. Tata m-a educat bine.

— Unde era tatăl tău în seara asta?

— Se culcă devreme și se trezește la răsărit.

— Deci mama ta ți-a dat numele, dar tu semeni mai mult cu tatăl tău sau cu mama ta?

— Mă întrebi dacă sunt un spirit sălbatic și liber sau un coservator care se trezește devreme?

— Da.

— Tu ce crezi? a întrebat el.

— Nu știu. Ai mers cu mine la bal fără să eziți și fără să pui întrebări.

— Am pus întrebări.

— Nu dintre cele care contează.

— Erai prea drăguță pentru întrebările alea.

Am zâmbit și am încercat să nu fiu prea flatată, dar câțiva fluturași și-au luat zborul în stomacul meu.

— Nu vrei să zici prea singură?

Mi-a zâmbit.

— Ei bine, și asta.

Am ajuns la ușă și eu m-am întors înspre el.

— Deci seara balului mă face să cred că ești ca mama ta.
Dar...

— Dar?

— Dar apoi mă conduci până la ușă din obligația dată de buna creștere, ceea ce mă face să cred că semenii mai mult cu tatăl tău.

— Mama s-ar supăra dacă ar auzi asta.

— De ce?

— Pentru că dacă te-ar fi condus acasă, probabil că și ea te-ar fi însoțit până la ușă.

— Deci aș sta pe verandă cu mama ta.

El a chicotit.

— Da, nu e o imagine prea grozavă.

— Deci spui că ești ca mama ta?

— Nu. Ai dreptate. Am puțin de la mama, puțin de la tata și mult de la mine.

— Ei bine, asta e un amestec foarte bun.

Am scos cheile ca să descui ușă.

— M-am distrat în seara asta.

— Ce-ai fi făcut în seara asta dacă n-ai fi mers cu mine?
m-a întrebat el.

Petrecerea lui Logan. Nu mă mai gândisem la ea de la începutul serii. Inițial, chiar mă gândisem că o să plec la petrecere, imediat ce Hayden avea să mă aducă acasă, ca să prind sfârșitul, dar acum nu mai aveam deloc chef să fac asta.

— Un prieten de la școală dă o petrecere în seara asta. Dă niște petreceri absolut...

Am lăsat fraza neterminată pentru că nu-mi aminteam când fusese ultima dată o petrecere așa de grozavă. Hayden și-a înclinat capul, de parcă aștepta să termin. S-a uitat din nou la mine cu privirea aia care căuta substratul. Nu învățase până acum că ce vedea aia primea?

— Continuă, a spus el.

— Nu contează. Era prostesc.

Ușa s-a deschis – cum de putusem să uit că părinții mei mă așteptau mereu – și tata a apărut în prag.

— Gia? a spus el.

— Da, îmi pare rău. Intru acum în casă.

Tata a ieșit pe verandă.

— Bună! Sunt domnul Montgomery.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule! Sunt Hayden.

Tata s-a uitat la mine ca să explic cine era, dar eu nu știam cum s-o fac.

— Doar m-a adus acasă. Mulțumesc, Hayden!

Am intrat în casă și l-am auzit pe tata luându-și rămas-bun într-un mod mai drăguț decât o făcusem eu, apoi a închis ușa.

Mama stătea pe canapea și citea.

— Cum a mers învățatul?

— Nu cred că a studiat, a spus tata.

— Ce?!

Mama părea îngrijorată.

— O mai știi pe fata pe care ai întâlnit-o mai devreme? Era fratele ei. Cel despre care ți-am zis. M-a adus acasă.

— Ei bine, de ce n-ai zis așa? a întrebat tata.

— Tocmai am făcut-o.

Le-am evitat privirea, așteptându-i să întrebe mai multe, să mă acuze că nu fusesem unde zisesem. Mama doar a strâns pătura pe care o folosea și a pus-o pe canapea. Am încercat să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă le-aș spune despre răzbunare și faza cu partenerul fals.

Imaginile din mintea mea erau pline de discursuri răstite și priviri confuze.

— Mă duc la culcare.

— Spune-i noapte bună și fratelui tău. Pleacă mâine dimineață la prima oră.

— OK.

Am bătut ușor la ușă, dar n-am primit niciun răspuns.

Am deschis-o și am văzut că era deja în pat.

S-a întors și s-a ridicat puțin.

— Bună, G! Ești acasă.

— Da. Vreau doar să-ți zic noapte bună. Să conduci cu grijă mâine.

Și-a pus din nou capul pe pernă.

— Care e treaba cu fata goth de mai devreme? De ce umbli cu ea?

— E doar o prietenă. Oarecum.

El a râs în hohote și asta m-a neliniștit. Am închis ușa înainte să zică ceva nepoliticos. Hayden nu avea dreptate. Fratele meu nu voia să aibă o relație cu mine. După ce-mi petrecusem ceva timp cu Hayden și Bec, puteam să-mi dau seama că eu și fratele meu nu prea ne înțelegeam.

Când am ajuns în cameră, am făcut un grup de mesaje cu Claire și Laney ca să le spun că n-o să vin la petrecere. Am sfârșit prin a vorbi despre întâlnirea mea. Mi-au dat răspunsurile la care mă așteptam – multe semne de exclamare și multe replici cu majuscule – care nu mi se mai păreau la fel de satisfăcătoare ca de obicei.

Capitolul optsprezece

Soarele de dimineață strălucea prin geamul meu și m-am întors pe partea cealaltă, frecându-mă la ochi. M-am holbat la tavan, gândindu-mă la seara dinainte, la ce spuseseă Hayden și mama lui despre a fi mai bun.

M-am gândit la ce calități ar fi trebuit să aibă o persoană mai bună. De unde aș fi putut să încep.

Mama a ciocănit și apoi și-a vârât capul pe după ușă.

— Bună dimineața! Prietenele tale sunt aici.

— Cine?!

Nu era nici măcar zece dimineața.

— Să le spun să urce?

— Sigur.

A închis ușa și m-am grăbit în fața oglinzii ca să văd cât de ciufulită eram. Era grav. Am avut timp să trec cu peria prin păr doar o dată, înainte ca ușa să se deschidă și Claire, Laney și Jules să intre, o combinație de râsete și parfum.

— Bună!

Am zâmbit și m-am așezat pe pat, unde stătea Claire.

— Ce se întâmplă?

Mă întrebam încotro mergeau toate fără mine. Uitasem de ceva planificat?

Claire, care părea să-mi citească gândurile, a spus:

— Jules ne-a răpit pe Laney și pe mine în dimineața asta și apoi am venit să te salutăm.

— Oh.

M-am uitat la Jules, gândindu-mă dacă făcea parte din planul ei inițial sau dacă spera să mă lase pe dinafară și să menționeze cu nonșalanță luni la școală că au petrecut vremea împreună.

Jules n-a zis nimic. A ancorat un zâmbet.

— Am auzit că ai mers la o întâlnire aranjată aseară. Ce nebunie! N-aș merge niciodată.

— Da. Mai știi, ți-am spus că o să merg atunci când te-am invitat în vizită ca să mă ajuți să mă pregătesc.

— Nu m-ai sunat. Poate ai crezut că ai făcut-o pentru că le-ai sunat pe Claire și Laney. Probabil că ai uitat, a spus ea zâmbind. E OK, nu-i mare brânză.

— Jules... te-am sunat.

Claire ne-a evitat privirile.

— Poate că ai uitat, Gia.

— Crezi că mint?

— Eu am asigurat-o deja pe Jules că nu ne-ai minți niciodată. D-asta trebuie să existe o altă explicație.

Am închis ochii. Așa era. Nu le-aș fi mințit niciodată. Cum de mă puteam supăra și acuza pe Jules că le mințea când și eu făceam același lucru? Mi-am călcat pe mândrie, dispusă să las asta să treacă, cel puțin până îmi refăceam reputația și treceam peste.

— Ei bine, știu că ți-am zis, așa că poate ai uitat *tu*.

Ea a dat din umeri.

— Poate. Te-ai distrat la întâlnirea aranjată?

— Da, chiar mi-a plăcut.

— Ce ați făcut?

Întrebările ei sunau mereu ca ale unui anchetator șef la locul crimei.

— Am mers la petrecerea de absolvire a unei prietene.

— Deci e un ciudat?

— Nu, nu e.

— Dacă sora lui trebuie să-i găsească parteneri, atunci trebuie să fie măcar puțin ciudat. Vreau doar să știu ce favoare îi datorii de-ai acceptat să ieși cu fratele ei.

— Da, serios acum, a spus Claire. Și eu sunt curioasă.

— N-am fost foarte drăguță față de ea și prietenii ei.

Ceea ce era adevărat.

— Atunci e bine că ai putut s-o ajuți, a spus Laney.

— Da, este.

Laptopul meu era închis pe birou și Jules a arătat înspre el.

— Pot să-l folosesc o clipă?

— Sigur.

Cât timp ea stătea pe scaun și îl deschidea, am mers la dressing și am scos haine din el.

— Mai este fratele tău în oraș? a întrebat Claire.

Am mijit ochii la ea, dar îmi era greu să par furioasă când zâmbeam.

— Ce?! Eu și Drew avem o legătură, a spus ea râzând.

De data asta am râs eu.

— Nu, a plecat.

Ea a făcut o față exagerat de tristă.

— Deci aici se termină aventura asta cu răpirea? Sau mergem undeva?

Laney și-a mușcat buza.

— Ei bine... mergem undeva, dar știam că probabil n-ai vrea să mergi, așa că am vrut să te salutăm înainte să plecăm.

— Unde mergeți?

— Matt mi-a dat mesaj acum vreo zece minute și ne-a întrebat dacă vrem să mergem la surf astăzi. Presupun că e unchiul lui în oraș. E campion mondial sau ceva de genul și voia să știe dacă vrenul dintre prietenii lui vrea niște lecții gratuite.

Claire a dat din cap.

— Ne-am gândit să organizăm o întâlnire în grup. Așa că l-am sunat pe Tyler și Jules pe Garrett.

M-am uitat la Jules, care era încă la calculator.

— Sună distractiv.

S-a uitat la mine și apoi și-a înclinat capul.

— Serios? Deci o să vii?

— De ce nu? Ar trebui măcar să încerc înainte să spun că nu-mi place, nu-i așa?

Claire mi-a dat o palmă, în joacă, pe braț.

— Asta zic de-o veșnicie.

— Era și timpul să te ascult.

— Ar trebui să-ți întreb partenerul de aseară dacă vrea să vină cu noi!

Ar fi chiar distractiv să-l sun pe Hayden și să-l întreb dacă vrea să vină cu mine și cu prietenii mei. Îmi plăcuse să stau cu el. Și probabil ar crede că o partidă de surf cu un profesionist ar fi cea mai mișto întâlnire. Dar exista o mare problemă. De fapt, erau mai multe, dar nu voiam să mă gândesc că eu și Hayden doar ne prefăceam și el oricum ar refuza o întâlnire adevărată. Problema principală era că prietenii mei nu mai puteau să-l vadă vreodată pe Hayden. Pentru ei era Bradley.

— Este prea devreme să-l invit din nou. Dar mi-ar plăcea să vin dacă n-aș fi un fel de a cincea roată de la căruță.

— N-ai fi deloc a cincea roată!

*

Mă simțeam puțin pe dinafară, dar puteam să-mi dau seama de ce surful i se părea relaxant lui Claire – balansul lin al valurilor, cât așteptam unul suficient de mare ca să ne putem urca pe placă, puterea oceanului în timp ce ne mișca. Și unchiul lui Matt era foarte *cool*. Fără el, eram sigură că n-aș fi putut deloc să prind un val din prima încercare.

Și am prins câteva. Dar acum restul erau pe valuri, în timp ce eu și Claire stăteam pe plăci, una lângă alta, ținându-ne de mână ca să nu ne îndepărtăm.

— Ești tăcută. Totul în regulă?

— Sunt OK.

— Te distrezi? m-a întrebat ea.

— Da, chiar mă simt bine.

— Pari surprinsă.

Am râs.

— Ei bine, nu sunt obișnuită să fiu cea mai nepricepută la ceva, așa că asta e singura mea nemulțumire. Asta pe lângă celelalte argumente complet valide: apa rece, sare în păr și...

— Nisip peste tot, știu, a spus ea zâmbind.

— Sunt impresionată, Claire. Ești chiar bună. Și ai învățat-o și pe Jules, nu-i așa?

Ea a dat din cap.

— Ai făcut o treabă bună. Și ea se pricepe.

M-a strâns de mână.

— Să mai prindem unul?

Chiar în timp ce mă întreba, Jules s-a ridicat pe placă.

— M-ai văzut pe valul ăla? E cel mai mare pe care l-am prins până acum.

M-am ridicat pe placă și Claire m-a urmat.

— N-am fost atente.

L-am văzut pe Tyler, care era pe un val.

— Ai văzut trucul ăla pe care l-a făcut? Bună treabă să găsești un surfer, Claire.

— Am aflat după bal că face surf.

— Și este partenerul lui Claire, Gia, a spus Jules.

— Ăăă... știu.

— Doar că ai flirtat toată ziua cu el. M-am gândit că ar trebui să-ți reamintesc.

— Poftim?

— Jules..., a spus Claire. Încetează, nu-i nimic.

M-am întors la ea pentru că „nu-i nimic” nu era nici măcar pe aproape de „nu este așa”.

— Claire, jur, n-am încercat să fac așa ceva!

— Știu, Gia. Ești doar prietenoasă. Serios, nu-i nimic.

Jules s-a uitat la mine de parcă voia să zică *se întâmplă* ceva și m-am întrebat dacă mai vorbisera înainte depre asta. Despre mine flirtând cu băieții lor. Nu flirtasem niciodată dinadins cu prietenii lor.

— Să ne dăm cu placa, a spus Claire. Țsta e al meu.

Și uite așa s-a aruncat și a prins valul, lăsându-ne singure pe mine și pe Jules.

— De ce faci asta? am întrebat-o.

— Ce anume?

— Știi tu. De ce minți că nu te invit în anumite locuri și acum mă acuzi că flirtez cu partenerii altora?

— E timpul să n-o mai faci pe inocenta și să recunoști. Ai flirtat deja cu Logan când știai că îl plăcea. Lasă-l în pace pe Tyler.

— N-am flirtat cu...

S-a uitat în spate și a prins următorul val.

Încercam să n-o urăsc, dar îmi era aproape imposibil.

*

În timp ce ne pregăteam să plecăm, înotând spre mal pe plăci și luându-ne la revedere de la unchiul lui Matt, am văzut-o pe Bec pe plajă cu prietenii ei. M-am înfiorat. Era cea mai apropiată plajă de casă și nu era ieșit din comun să văd oameni pe care îi cunoșteam. Am analizat repede zona ca să verific dacă nu era și Hayden cu ea. Nu era. Asta m-a făcut să mă relaxez puțin, dar îmi era în continuare teamă ca prietenii mei să n-o recunoască pe Bec de la bal. Eram deja într-o pasă proastă, cu așa-zisul flirtat. Nu aveam nevoie să înrăutățesc situația.

Am încercat să dirijez grupul departe de Bec și prietenii ei, dar cel mai rapid drum la lucrurile noastre trecea fix pe lângă ei. Încercările mele de-a ocoli i-au făcut doar să mi-o ia înainte, păstrând direcția. Când i-am prins iarăși din urmă, am observat că Garrett, care căra placa lui și pe-a lui Jules, aproape se oprișe.

— Nu știam că vă lasă la soare, a spus el.

Jules a râs.

Bec s-a uitat la mine, apoi iarăși la Garrett.

— N-aveam habar că știi să vorbești.

Îmi doream să nu-l fi jignit. Asta înrăutățea și mai mult lucrurile.

Jules a făcut un pas în față, de parcă urma să plece, dar și-a afundat piciorul în nisip și l-a aruncat pe grup. Au sărit cu toții în picioare și Bec a început să se șteargă pe față.

— Hei!

— Ups, scuze! a spus Jules, tonul ei dovedind că nu-i păsa.

— Zău așa, lăsați-i în pace!

— Da, ascultați-vă lidera, a spus o fată din spatele lui Bec, foarte sarcastică.

Nu era deloc un comentariu potrivit. Evidențierea așa-zisului meu status a făcut-o pe Jules și mai nemiloasă. Și-a pus un braț pe după gâtul meu.

— Având în vedere că n-ați fost niciodată la plajă, lidera noastră ar vrea să vă spună câteva reguli, începând cu îmbrăcămintea potrivită. Nu-i așa, Gia?

— Nu, n-aș vrea, am spus, desprinzându-mă de ea. Puteți să faceți ce vreți.

Bec mi-a zâmbit.

— Nu ne-am dat seama că e plaja ta, dar îți mulțumim că ne-ai dat permisiunea să facem ce vrem.

Jules s-a holbat la Bec. Chiar când mă gândeam că o să zică o altă chestie răutăcioasă, a spus:

— Îmi pari cunoscută.

Mi-a stat inima în loc când Bec s-a uitat iarăși la mine. Avea de gând să spună. Puteam să-mi dau seama după cum buzele ei închise la culoare formau un zâmbet arogant.

— Merg la școala voastră.

Am respirat ușurată, am apucat-o pe Jules de braț, am luat placa închiriată în cealaltă mână și am tras deoparte atât fata, cât și placa. Ceilalți m-au urmat. După câțiva pași, Jules și-a smucit mâna și s-a eliberat din strânsoarea mea.

— De când faci acte de caritate pentru ciudați? a întrebat Jules.

— Nu ne-au făcut nimic. Nu trebuie să fii atât de rea.

— Nu am fost până nu i-au spus lui Garrett că n-aveau habar că știe să vorbească.

— Garrett a început.

— Doar glumea.

De ce se uita toată lumea la mine de parcă erau de acord cu Jules?

— În fine. Credeam că ne schimbăm și ieșim în oraș.

Claire m-a luat de braț.

— Așa e. Să mergem.

Tocmai împiedicasem o ceartă aprinsă între prietenii mei și cei ai lui Bec. Asta mă făcea să mă simt ca o persoană mai bună. Păcat că prietenii mei nu erau de acord cu eforturile mele.

Capitolul nouăsprezece

M-am uitat confuză la calculator. Pagina de Facebook a unui tip pe nume Bradley apărea pe ecran. Nu îmi părea

cunoscut și nu eram sigură de ce era pagina asta deschisă. Îmi folosise Drew calculatorul? Am luat mouse-ul ca să închid pagina, dar atenția mi-a fost atrasă de un detaliu de sub poză – UCLA. M-am uitat iarăși la poză. Nu era Bradley al meu.

Jules.

Îmi folosise calculatorul în dimineața asta. La asta se uitase. D-asta o lăsase deschisă, să văd. Dar încă nu descoperise nimic. Încerca să-mi spună că încă suspecta ceva? Că investiga? Că descoperise ceva? De ce îi păsa așa de mult? Am ieșit de pe contul ei și am intrat pe al meu. Am deschis pagina adevăratului Bradley și, așa cum speram, încă avea la poza de profil un halterofil de culoare pe care-l admira. Chiar dacă Jules găsea pagina, nu i-ar trece niciodată prin minte că e el. Am închis pagina și mi-am verificat Twitter-ul și e-mailul.

Telefonul fix a început să sune. Am așteptat să răspundă părinții mei, dar apoi mi-am adus aminte că ieșiseră la o întâlnire. M-am ridicat și am mers pe hol spre bucătărie, chiar când intra căsuța vocală.

Cineva lăsa un mesaj.

„Bună ziua, doamnule și doamnă Montgomery, sunt profesorul Hammond de la UCLA și vă sun în legătură cu fiul dumneavoastră, Drew.”

Am ridicat receptorul. Inima îmi bătea cu putere.

— Bună ziua, bună ziua, spuneți!

— Oh, bună ziua! Doar lăsam un mesaj.

— Totul în regulă cu Drew?

— În regulă? Oh, da, desigur. Sunt unul dintre profesorii lui și am vrut să vă spun dumneavoastră și soțului despre un premiu pe care fiul dumneavoastră l-a câștigat pentru un scurtmetraj pe care l-a făcut.

— Sunt sora lui.

— Gia? a întrebat el.

Profesorul lui Drew știa cum mă cheamă? Simțeam cum îmi crește inima de mândrie. N-ar fi trebuit să mă simt așa de mândră, dar așa mă simțeam. Însemna că vorbise despre mine cel puțin o dată.

— Da.

— Ah, mă bucur să vorbesc cu tine. Le poți transmite părinților tăi? Și ar trebui să vii și tu, desigur. O să primească un premiu și o să difuzez o parte din filmul său la un banchet, sâmbăta asta. Părinții tăi ar fi trebuit să primească o invitație prin poștă acum câteva săptămâni, dar sun familiile tuturor câștigătorilor ca să mă asigur că au primit-o. Includea patru bilete. Este o adevărată onoare. Sunt sigur că ar aprecia susținerea.

— Grozav! Mulțumesc pentru telefon. O să le spun părinților mei.

— Cu plăcere. Ne vedem sâmbătă!

Am închis telefonul și l-am pus la loc, dar în ultima clipă m-am răzgândit. Am format numărul lui Drew.

— Bună!

— Hei, eu sunt.

— Bună! Ce faci, G?

— Am primit un telefon de la profesorul tău. Felicitări pentru premiu!

A tăcut pentru câteva clipe.

— Oh, mulțumesc!

— Vin la banchet.

Tocmai luasem hotărârea.

— Am vorbit deja cu mama și cu tata despre asta. Profesorul meu exagerează, nu-i așa mare brânză. Nu merită deloc să faceți un drum de trei ore până aici. Aș vrea mai degrabă să veniți la un festival de film organizat de facultate luna viitoare. Particip și eu și mi-ar plăcea să-l vedeți.

— Nu mă deranjează să vin de două ori.

— Serios, Gia. O să fie așa de plictisitor! Difuzează doar trei minute din el. O să-ți irosești întreaga zi conducând și apoi stând două ore la o ceremonie de premiere.

Încântarea mea de mai devreme a dispărut.

— OK.

Trebuie să-mi fi simțit dezamăgirea din glas pentru că a spus:

— Tocmai am fost acasă.

— Dar abia dacă ne-am văzut.

— Hai să facem un târg. Ieșim în oraș data viitoare când vin, doar noi doi.

Nu-mi aminteam ultima dată când făcusem asta.

— În regulă.

— Bun. Ne vedem luna viitoare.

A închis telefonul. Avea dreptate. Era probabil inutil să merg până în LA pentru un clip de trei minute.

Părinții mei au intrat cu pungii de cumpărături și le-au lăsat pe teighea în bucătărie.

— Ești acasă, a spus mama.

— Sunt. V-ați petrecut seara romantică la supermarket?

— Nu, doar ne-am oprit în drum spre casă.

A scos o sticlă de lapte dintr-o pungă.

— Cum ți-a mers astăzi?

— A fost distractiv.

Tata și-a trecut mâna prin părul meu.

— Te-a învățat ceva util tipul cu surful?

— M-a învățat să nu-i zic niciodată tipul cu surful.

Tata a râs.

— A sunat profesorul lui Drew despre un premiu pe care o să-l primească sâmbătă.

— Drăguț din partea lui să sune.

— Mergeți? am întrebat, deși Drew îmi spusese că nu merg.

— Voiam, dar ne-a spus apoi Drew că nu merită. Vrea să mergem luna viitoare.

— Ar trebui să mergem oricum, am spus. Să-i facem o surpriză. Probabil nu vrea să ne incomodeze.

Tata a arătat înspre dulapul de deasupra frigiderului.

— Încă mai am biletele pe care le-au trimis.

— Am programat câteva vizionări de case sâmbăta asta, a spus mama, punând legumele în frigider.

— Oh...

M-am uitat la tata, gândindu-mă să sugerez o ieșire tată/fiică, dar el a dat din umeri, de parcă acceptase scuza mamei.

— Probabil ar trebui să respectăm dorința lui Drew.

— Dar, așa cum am zis, probabil că a spus asta doar ca să fie amabil. Chiar cred că vrea să mergem.

— Nu vreau să ne certăm pe tema asta, Gia, a spus mama.

M-am oprit.

— Nu ne certam.

— Am luat deja decizia.

— Corect, am oftat. Mă duc să-mi fac curat în cameră.

— Mulțumesc, a spus mama, în timp ce ieșeam din bucătărie.

Dar când am ajuns în cameră, m-am întins pe pat în loc să fac curat. Rochia mea de bal era încă atârnată pe scaun, stârnind o nostalgie pe care nu-mi plăcea s-o simt.

Mi-am scos telefonul și am trimis un mesaj: Am încercat să fiu o persoană mai bună astăzi, dar lumea nu cooperează.

Hayden mi-a răspuns aproape imediat: Opa, ce s-a întâmplat?

Am oftat.

Am vrut să-mi susțin fratele, care a câștigat un premiu, dar părinții mei nu vor să mergem. Și, oricum, el nu vrea să mergem.

În loc să-mi dea mesaj, așa cum mă așteptam, telefonul meu a început să sune. Am tresărit și apoi am zâmbit când am văzut numărul lui Hayden pe ecran.

— Bună!

— Ce fel de premiu? a întrebat el, de parcă vorbiserăm până atunci.

— Presupun că a făcut un fel de scurtmetraj. Are câteva cursuri de regie de film.

— Ar trebui să mergi oricum, a spus el.

— Asta am spus și eu, dar părinții mei nu sunt de acord. Mama trebuie să lucreze și tata s-a grăbit să folosească asta pe post de scuză.

— N-ai nevoie de ei.

— Ei bine, asta e faza. Am nevoie de ei. N-am mașină. Trebuia să mă rog o groază de fiecare dată când voiam s-o împrumut ca să merg în vizită la Bradley. Și având în vedere că mama are de lucru, n-am nicio șansă.

— Pot să te duc eu.

— De ce ai face asta?

— Pentru că îți sunt dator și pentru că vreau să fiu o persoană mai bună.

Am râs.

— Nu-mi ești dator. Suntem chit acum. Dacă ai face asta, ți-aș fi datoare.

— Probabil ar veni și Bec. Îi plac mult filmele astea artistice, a spus el, de parcă eu nu zisesem nimic. Ar fi distractiv. O aventură.

Am tras de o scamă care atârna de blugi.

— Nu știu ce să zic. Fratele meu a insistat destul de mult să nu venim.

— Probabil n-a vrut să vă preseze. Și eu urăsc ca oamenii să facă un efort în plus pentru mine.

— Ai dreptate. Probabil s-ar bucura să mergem. Poate chiar voia ca părinții mei să insiste să meargă.

— Probabil că da. Voi doi nu sunteți prea apropiați, nu-i așa?

— Da.

— Așa îi arăți că e important pentru tine. Că îl susții.

Mă simțeam ciudat să-l pun pe Hayden să conducă trei ore, dar avea dreptate, asta i-ar arăta că-l susțin. Mi-am amintit conversația dintre Hayden și Spencer. Cum Spencer sugera că Hayden era prea drăguț și că făcea chestii fără să se gândească la propria persoană. Speram că asta nu era una dintre dățile alea.

- Ești sigur?
- Desigur!
- O să-ți dau bani de benzină.
- Dacă vrei tu.
- Mulțumesc, Hayden!
- Cu plăcere, Gia!

Capitolul douăzeci

Să nu-ți vină vreo idee.

Asta a fost prima chestie pe care mi-a zis-o Bec când m-am așezat în bancă în dimineața următoare la cursul de legislație.

- În legătură cu ce?

— În legătură cu tine și fratele meu. Este prea bun pentru tine.

— Nu-mi vine nicio idee.

Ei bine... poate că îmi veneau câteva, dar încercam să nu le las să persiste. Dacă Hayden era cu adevărat în viața mea, atunci trebuia să le dau multe explicații prietenilor mei. Trebuia oricum să dau multe explicații. Trebuia să le spun adevărul. Mai ales de când Jules dădea semne că nu voia să renunțe la suspiciuni.

Bec a clipit și s-a încruntat, de parcă îmi auzise gândurile, apoi a spus:

— Merg cu voi sâmbătă ca să fiu cu ochii pe tine. Nu pentru că vreau să te ajut sau ceva de genul.

— M-am gândit că poate acum suntem prietene, am spus.

— Nu sunt prietenă cu nimeni care nu vrea să admită că mă cunoaște în public.

— Și tu te-ai prefăcut că nu mă cunoști la plajă.

Ea a râs.

— Normal, la ce priviri rugătoare mi-ai aruncat ca să-mi țin gura.

— Asta are mai mult legătură cu balul. Nu pot să afle că tu ai fost fata de la bal.

— Corect. Continuă să-ți spui asta.

Este adevărat, am vrut să insist. Dacă prietenii mei aflau că Hayden se certase cu ea la bal, atunci ar fi aflat întreaga poveste chiar acolo, pe plajă. În fața tuturor. Nu eram sigură de ce aveam nevoie ca ea să creadă asta. Nu era cu adevărat prietena mea. Ar fi trebuit să pot trece peste.

Dar nu puteam.

— Hei, te-am ajutat ieri. Nu te-ar fi lăsat în pace.

A râs sarcastic.

— Pe bune? Chiar crezi că ai făcut o faptă bună, nu-i așa? *Să ne salvezi* de snobii cu care umbli. Ești practic o sfântă.

Apoi s-a întors cu spatele.

M-am gândit toată ziua la conversația aia cu Bec. Nu puteam să mi-o scot din minte. Așa că atunci când eu și Claire am mers spre parcare pentru prânz, și am văzut-o, i-am zis:

— Bună, Bec!

S-a uitat de două ori la mine, apoi a dat din cap și a zâmbit.

— Touché.

— Ce-a fost asta? a întrebat Claire după ce-am trecut. Cine era?

— Bec. Despre ea îți povesteam ieri că mi-a stabilit întâlnirea cu fratele ei.

— Ea? a întrebat, evident șocată.

— Da.

— Este...

— Foarte tare, am spus, înainte să rostească un adjectiv pe care nu voiam să-l aud.

— Deci voi două sunteți prietene acum?

— Nu cred că vrea să fie prietena mea.

Claire a bombănit.

— Nu ai aia pe dos?

— Nu.

Breteaua de la ghiozdan îmi intra în umăr, așa că am mutat-o pe celălalt.

— Este totul în regulă, Gia? Pari altfel în ultima vreme. Distantă.

Am tras adânc aer în piept și am răsuflat.

— Presupun că mă gândesc la ce simt. Suntem pe cale să absolvim și mă gândesc la ce am realizat cu adevărat.

— Ești una dintre cele mai populare fete din școală. Când oamenii se vor gândi peste zece ani la perioada asta, își vor aminti numele tău. Vor ști cine ai fost.

Cum aveau să știe alții dacă nici măcar eu nu știam?

Ea a dat din cap spre locul pe unde trecuse Bec.

— De ea n-o să-și amintească nimeni.

— Deci despre asta e viața? Să-și amintească lumea de tine?

— E mai bine decât să fii uitat.

— Totuși, cred că aș prefera ca lumea să-și amintească de mine pentru ceva ce-am făcut.

— Ca de exemplu?

— Habar n-am.

Am privit-o pe Bec întorcându-se. Poate că mulți dintre elevii de la liceu nu își vor aminti de Bec peste zece ani, dar oamenii care o vor face, vor ști că era gălăgioasă, încrezătoare în propriile forțe și câteodată răutăcioasă, dar că știa mereu exact ce voia.

Am ajuns la mașina lui Claire, unde Laney și Jules ne așteptau deja.

— Unde mergem la prânz, fetelor? a întrebat Jules.

Laney și Claire s-au uitat la mine, de parcă eu trebuia să decid.

— Nu-mi pasă. Alegeți voi.

Claire și Laney s-au uitat una la alta, de parcă nu mai spuseseam asta înainte. Eram sigură că le mai lăsasem să aleagă înainte. Deși acum că mă gândeam la asta, mi-am amintit cum spuneam de multe ori că am chef de un anumit lucru. Nu am considerat-o o cerere, mai degrabă o sugestie.

— Ce ziceți de Las Palapas? Am chef de mâncare mexicană, a spus Jules.

Dintr-un motiv sau altul, alegerea lui Jules mă făcu să vreau să sugerez ceva, dar n-am mai zis nimic până la urmă.

— Sună bine.

Când conducea Claire, eu stăteam în dreapta. Când conducea Jules, stătea Laney în dreapta. Așa funcționase mereu, așa făcuserăm mereu. Așa că atunci când am înconjurat mașina, după ce Claire a deblocat-o, și am văzut-

o pe Jules mergând spre locul din dreapta și deschizând portiera fără să se gândească de două ori, m-am oprit. Laney s-a uitat la mine cu ochii mari. I-am zâmbit și m-am urcat în spate. Claire s-a uitat confuză la mine, dar apoi a pornit motorul.

— Mai sunt nouăzeci și șase de zile până la UCLA! a strigat Jules pe fereastră.

Când începuse să se includă în numărătoarea noastră inversă? A deschis geamul și a dat volumul mai tare la radio. Apoi a început să danseze și să cânte.

Claire a râs și a înghiontit-o.

I-am trimis un mesaj lui Hayden: Sunt foarte răbdătoare cu rivala mea. Mă face asta o persoană mai bună?

Aceeași rivală pe care am cunoscut-o?

Da.

A fi o persoană mai bună nu înseamnă să accepți abuzuri.

Nu e abuzivă.

Cu tot respectul, dar nu sunt de acord.

Mai există și alt fel de-a nu fi de acord?

Multe altele, dar cred că ăsta e cel mai potrivit în situația dată.

Am chicotit și Laney s-a întors să se uite la mine.

— Vorbești cu tipul de la întâlnirea aranjată?

Am râs și ea a țipat de încântare.

— Nu cred că te-am mai văzut vreodată așa de fericită datorită unui băiat.

Asta mi-a șters zâmbetul de pe față.

— Poftim? Sigur s-a mai întâlnit înainte.

— Știu, dar... nu știu. Ești diferită. Ți sclipseau ochii.

— Radiezi, Gia? m-a necăjit Claire.

— Poftim?! Nu, abia dacă-l cunosc. A spus ceva amuzant.

Apoi mi-am pus telefonul la loc. Sigur că nu-l lăsam pe un băiat să-mi ia mințile. Mai ales nu pe Hayden. Povestea noastră era mult prea complicată ca să se transforme în ceva real.

— Nu cred că ne-ai spus vreodată cum îl cheamă, a zis Claire.

Pentru că îmi fusese așa de greu să aflu cum îl cheamă, eram puțin protectoare. Nu voiam să le spun. Dar știam că era prostesc.

— Hayden.

— Hayden? a întrebat Jules.

Nu eram sigură dacă era scârbită din cauza numelui sau așa era de obicei. Îmi era greu să-mi dau seama ce încerca să transmită.

— Da, Hayden, am spus. Chiar îmi place numele lui.

— Și mie, a zis Claire.

A intrat în parcare. Mă bucuram că ieșeam din mașina aia. Existase mereu atâta tensiune atunci când ieșeam cu prietenii mei?

Am așteptat câteva zile ca să-i întreb pe părinții mei dacă puteam să merg la UCLA cu Hayden și Bec, dar nu mai puteam trage de timp. Felul în care mama spusese „am hotărât” ultima dată când vorbiserăm despre ceremonie mă bloca. Mă certasem rar cu părinții mei. De obicei eram de acord cu ei. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi dădeam seama că rar mă certam cu cineva. Nu-mi plăcea. Nu eram de acord de multe ori, dar nu ziceam asta niciodată cu voce tare.

Dar nu puteam să evit de data asta. Aveam nevoie de permisiunea lor. Și gândul unei posibile cerți cu părinții mei îmi făcea stomacul ghem.

Stăteam la masă, mâncând un pui la rotisor de la Costco. Era un semn rău. Însemna că mama lucrase toată ziua și că nu avusese timp să gătească. Și când lucra toată ziua, era în toane mai proaste.

— Este foarte bun, am spus, luând carnea de pe os cu o furculiță.

Eram prea agitată ca să-l mănânc.

— Mă bucur că îți place, a spus mama.

— Cum a fost la muncă?

— Mi-am petrecut toată ziua cu un cuplu, dar încă nu s-au hotărât.

— Nu e mare lucru să cumperi o casă, a spus tata.

Mama s-a uitat la el, fapt care l-a făcut să adauge:

— Dar poate ar fi trebuit să caute mai mult pe internet înainte.

— Da, ar fi trebuit.

Așteptam ca tata să se gândească la un alt argument în favoarea cuplului, dar n-a făcut-o. Nu voia să facă valuri. Asta făceau amândoi – mențineau armonia. Am deschis gura și cuvintele *dar este treaba ta să le arăți oamenilor case* aproape au ieșit. Eram așa de aproape să le rostesc, încât am înghițit în sec. Nu era timpul potrivit să spun ceva prostesc. Voiam să merg undeva weekendul ăsta. Aveam nevoie de permisiunea lor.

— Deci, mă gândeam... știi că voi nu puteți să mergeți la ceremonia lui Drew, dar speram să pot merge eu.

— De una singură? a întrebat tata.

— Îți mai amintești de prietenii mei de ieri-seară? Fata cu care am fost să învăț și fratele ei? S-au oferit să vină cu mine.

Părinții mei s-au uitat unul la altul, de parcă puteau să comunice prin telepatie și să discute răspunsurile. Mama a vorbit prima.

— Am crezut că am decis că o să-i respectăm dorința lui Drew.

— Cred că Drew vrea doar să nu ne incomodeze. Și nu trebuie să mergi. O s-o fac eu.

— Și prietenii tăi pe care abia dacă îi cunoaștem.

— Poți să vorbești cu părinții lor. Cred că ți-ar plăcea mult de mama lor. Este foarte drăguță.

Mi-am scos telefonul din buzunar.

— Stai să-i dau mesaj lui Hayden și să fac rost de numărul ei.

— Gia, încă nu ne-am hotărât.

— Știu, dar asta o să vă ajute să vă decideți, într-un fel sau altul.

Hei, poți să-mi dai numărul de telefon al mamei tale?

Mama e deja căsătorită, dar înțeleg de ce ai fi interesată.

Amuzant. Nu, e pentru weekendul ăsta. Părinții mei trebuie convinși puțin.

Mama este foarte bună la asta.

Mi-a trimis numărul și eu mi-am ridicat încet privirea. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că aveam un zâmbet prostesc pe față. Mi-am revenit rapid la normal.

— Am făcut rost de număr. Gândiți-vă doar.

— Nu vreau să ne certăm în privința asta, a spus mama.

— Nu ne certăm. Doar vorbim.

În clipa aia, l-am înțeles pe Drew mai bine ca niciodată. Crezusem mereu că încerca să creeze probleme, când tot ce făcea era să aibă o părere diferită. Poate că era timpul să-mi exprim propriile opinii.

Capitolul douăzeci și unu

În timp ce așteptam în bucătărie, uitându-mă constant pe geam ca să văd dacă ajunsese Hayden, eram mai fericită decât fusesem toată săptămâna. În mână strângeam biletele pentru ceremonia de premiere a lui Drew.

Mama a intrat, îmbrăcată în hainele ei de agent imobiliar, cum le spun eu. Astăzi purta un sacou roșu asortat cu o fustă neagră stil creion.

— Tot nu mă simt în largul meu. Nu-i știu pe copiii ăștia prea bine, iar fratele tău nici măcar nu te așteaptă.

— Mamă, este o surprinză. Nu-i spune lui Drew, te rog. Și ai vorbit cu părinții lui Hayden. Credeam că ești de acord.

— Eram. Acum mă simt iarăși incomod.

— Când ajunge, poți să-l cunoști. O să te ajute asta.

S-a uitat la ceas, întrebându-se probabil dacă avea timp să-l cunoască. Tocmai când mă pregăteam s-o întreb despre programul ei, a sunat soneria. Mama a răspuns la ușă. Eu stăteam chiar în spatele ei. Aproape îmi doream ca Bec să fi rămas în mașină. Efectul calmant pe care Hayden l-ar fi putut avea asupra mamei, cu părul lui ciufulit pe frunte și zâmbetul dezarmant, era probabil anulat de anxietatea pe care i-o trezea prezența lui Bec.

Hayden i-a întins mâna.

— Bună ziua! Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Montgomery. Eu sunt Hayden.

— Bună, Hayden!

— Bună ziua, doamnă M! Mă bucur să vă văd din nou, a spus Bec.

— Bună! Eu doar...

Mintea mamei urma să explodeze, știam asta. Nu știa ce să facă. Politețea și grijile se băteau cap în cap.

— Mamă, o să fim în regulă. Mulțumesc că m-ai lăsat să merg. O să te sun imediat cum ajungem și de îndată ce ne urcăm în mașină să plecăm de acolo.

Și-a împreunat mâinile și Hayden i-a zâmbit. Asta a făcut-o să ofteze și să dea din cap.

Am îmbrățișat-o înainte să se răzgândească, m-am furișat pe lângă ea și am ieșit.

— Mulțumesc, mamă!

— Să fii cuminte. Te iubesc!

Bec s-a urcat în față, de parcă voia să-mi arate exact unde credea ea că îmi era locul. M-am urcat pe bancheta din spate.

Hayden a băgat mașina în marșarier.

— Deci mama ta n-are încredere în noi?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mama n-are încredere în nicio persoană pe care nu o cunoaște, dar atât timp cât o conving cât de cât, știu că n-o să zică nu în fața prietenilor mei. Nu vrea să creadă cineva că nu e totul perfect.

Bec a râs.

— Mă bucur că știi cum să-ți manipulezi mama.

— Este mai degrabă un fel de îndrumare creativă.

Hayden a virat pe șosea.

— Cum a fost săptămâna ta?

— OK. A ta?

— Lungă.

Am încercat să interpretez cuvântul ăla.

— Ai un program aglomerat la școală?

— Nu, fix opusul. A fost o săptămână foarte lejeră. Ne pregătim pentru examenele finale și sunt multe lucruri de recapitulat.

— Corect. Și noi la fel.

— Îh! a făcut Bec. Sunteți plictisitori! Poate că ar fi trebuit să stau în spate, până la urmă.

Apoi și-a pus căștile în urechi.

— Seamănă foarte puțin cu tatăl meu, a spus Hayden.

Am râs.

— OK, deci care sunt gustările tale preferate pentru drum?
a întrebat el, oprind mașina în fața aceuiași supermarket unde o urmărisem pe Bec.

— Nu știu dacă am așa ceva.

El a deschis portiera.

— Atunci am face bine să-ți găsim câteva.

— Ia-mi Corn Nuts și Twix, a spus Bec tare.

Nu părea să-și dea seama c-o puteam auzi și fără să țipe.

— Și ia-i niște jeleuri lui Nate.

Hayden i-a scos una dintre căști din urechi.

— Nu sunt asistentul tău personal la cumpărături și credeam că Nate nu vine.

Asta a făcut-o să ofteze prelung.

— Tocmai mi-a dat mesaj. Vine acum.

Credeam că o să iasă din mașină și o să vină după noi, dar n-a făcut-o.

— Nu vine? am întrebat.

— Nu, știe că o să mă simt vinovat și o să-i cumpăr.

Am râs.

— Te-a dresat, a?

— Să știi că da.

Mi-a deschis ușa, care ne-a anunțat intrarea cu un piuit.

— Deci vine Nate?

— E în regulă?

— Desigur. Tu ești șoferul. Oricum am patru bilete, deci e OK.

— Oh, așa e. Am uitat că trebuie să avem bilete pentru chestia asta. Mă bucur că ai suficiente.

L-am lăsat să mă ducă la raftul cu dulciuri.

— OK, este esențial să ai ceva dulce.

A luat o pungă de M&M's.

— Dar trebuie să compensezi cu ceva sărat.

A luat o pungă de covrigei.

— Și apoi, desigur, am nevoie de niște cafeină.

S-a dus la frigider și a luat o sticlă de Mountain Dew.

— Și asta e combinația perfectă pentru excursie!

— Mergeți des în excursii?

— Călătorim mult. Într-o vară, mama ne-a obligat să mergem într-o excursie de trei săptămâni într-o autorulotă prin Statele Unite. A fost tortură pură.

— Cum așa?

— Nu m-ai auzit? Am zis trei săptămâni. Într-o autorulotă.

— Sună distractiv.

— Spune fata care n-a petrecut niciodată trei săptămâni într-o autorulotă. E ca și cum ai locui fix pe capul cuiva. Mă simțeam mereu uitate așa de aproape de Bec.

A făcut doi pași înspre mine, rezemându-și pieptul de umărul meu. Am tras în nări sprayul lui de corp și aproape mi-am închis ochii pentru că mirosea atât de bine!

— Nu mi se pare așa de rău, am spus, privind-l.

El mi-a zâmbit.

— Ei bine, a fost.

Apoi și-a întins mâna pe după spatele meu și a luat o pungă de Cheetos de pe raft. A ținut-o între noi.

— Țștia ar trebui să fie alegerea ta sărată. Sunt buni.

Am strâmbat din nas.

— Nu sunt fan Cheetos.

A făcut într-un final un pas în spate, dându-mi voie să respir din nou.

— OK, ce gustare te-ar inspira să-i scrii o scrisoare producătorului?

M-am uitat la toate ambalajele colorate de pe rafturile din fața mea. Fie nu încercasem suficientă mâncare nesănătoasă, fie nu eram așa de ușor inspirată, pentru că nimic nu arăta bine.

— Nimic? a întrebat el. Ce critic dur. Să facem un exercițiu de imaginație. Facem asta câteodată la ora de actorie.

Făceam asta înainte de discursuri la școală. Îmi imaginam exact ce voiam să zic și cum. Nu aveam de gând să fac asta și în raionul cu gustări la 7-Eleven...

— Este în regulă, o să iau...

M-am aplecat și am apucat prima chestie.

Hayden a ridicat din sprâncene.

— Banane uscate?

— Da.

— În regulă. Atunci care e gustarea ta dulce?

— Sunt în regulă cu doar una. În plus, sunt și dulci, și sărate.

— Ai nevoie de două.

— Nate primește una, am spus, arătând spre jeleurile pe care Hayden le luase deja de pe raft.

— Nu sunt responsabil pentru Nate.

— Dar ești pentru mine? am spus eu, ridicând dintr-o sprânceană.

— Azi sunt, și cred că nu înțelegi importanța gustărilor pentru excursie. Închide-ți ochii.

Câțiva copii tocmai intraseră în raion, râzând și căutând pe fiecare raft după ceva anume.

— Nu-ți face griji în privința lor. Închide-ți ochii.

Am oftat, dar i-am închis.

— Imaginează-ți că suntem în mașină, greșim drumul și ne pierdem într-o pădure deasă.

— Este o pădure în drum spre UCLA?

— Șșșș...

Mi-am pus degetul pe buze, dar nu m-am putut abține să nu râd.

— Vizualizăm, Gia, vizualizăm.

— Corect. Pădure, am spus eu.

Și-a mutat mâna pe umărul meu. Nu eram sigură dacă se apropiase, dar părea că vorbește mai tare și mai încet în același timp.

— Am rămas fără benzină, încercând să găsim ieșirea, și rămânem blocați în pădure timp de trei zile. Eu, fiind neînfricat și puternic, decid să las mașina și să plec după ajutoare.

— Țasta seamănă cu începutul fiecărui film de groază.

— Mai trece jumătate de zi și ești moartă de foame. Bagi mâna în punga ta de la 7-Eleven și scoți...

— Au trecut trei zile, probabil mi-am mâncat toate gustările până acum.

Puteam să aud zâmbetul din vocea lui când a spus:

— A mai rămas ceva.

— Se pare că este punga ta de M&M's. Trebuie să fi fost prea ocupat fiind neînfricat și puternic ca să-ți amintești să le iei cu tine. O să le mănânc eu.

Mi-a luat punga de banane confiate din mână și mi-am deschis ochii.

— Banane confiate și o pungă de M&M's. atunci, a spus el. N-o s-o furi pe-a mea.

— Jocul tău a fost distractiv, i-am zis, în timp ce se prefăcea că se grăbește spre casa de marcat.

Când am ajuns la mașină, Bec s-a mutat în spate, probabil pentru că acum venea prietenul ei.

— Oamenii plictisitori în față.

Stătea întinsă pe bancheta din spate.

— Acum dă-mi gustările mele.

— Ți-am zis că nu sunt asistentul tău personal. Nu le-am luat.

N-a spus nimic, doar și-a ținut mâna întinsă printre scaune, cu palma în sus.

Hayden a dat din cap și i-a dat gustările pe care le ceruse.

— Într-o bună zi, n-o să le iau.

— Într-o bună zi, o să mă alătur echipei de majorete și o să mi se spună Becky.

— N-ai făcut asta anul trecut? a întrebat Hayden.

— Oh, da. Atunci presupun că n-a fost o comparație bună.

— Deci ai fost majoretă? am întrebat, nesigură dacă glumeau sau nu.

— Da, a fost. Una destul de bună.

Mi-am amintit cum Hayden spusese la petrecere că îi plăcea să-și creeze o anumită imagine, ca oamenii să nu se apropie prea mult. Mă întrebam dacă ăsta era doar un alt exemplu.

— Destul de bună? a spus, uitându-se la mine. Nu mai fi așa de șocată, doamnă președinte. Și eu am fost odată populară.

— Așteaptă, a spus Hayden, tu ești președinta consiliului elevilor?

Bec a suspinat.

— Oh, nu, trebuia să luăm și serviciile secrete cu noi? Este asta o breșă de securitate?

Hayden și-a ignorat sora.

— Am crezut că tocmai ai zis că ești în consiliul elevilor.

— Păi da. Sunt președinta consiliului elevilor.

— Este pentru bursă sau pentru că îți place să fii la conducere?

— Ambele, sper.

— Este o realizare grozavă, Gia. Felicitări!

Am ridicat din umeri. Mi se părea că exagerează.

— Presupun.

— Nu, are dreptate, a spus Bec, surprinzându-mă pentru a doua oară în aceeași zi. Sunt mulți oameni care candidează. Deci tu ești cea mai populară dintre cei populari.

— Doar s-a întâmplat să fiu singura de pe buletinul de vot cunoscută de majoritatea. Cred că am luat cam douăzeci la

sută din voturi. Restul au fost împărțite între doi candidați și Mickey Mouse, Elvis și încă vreo sută.

— Deci care a fost strategia ta de campanie? Le-ai promis tuturor prânzul în afara școlii? Fără educație fizică?

— Practic, mi-am petrecut mult timp online vorbind cu oameni pe care nu-i cunoșteam ca să-i fac să-mi rețină numele.

— Deșteaptă mișcare.

— Stai să văd dacă am înțeles bine, a spus Bec. Te-ai folosit de oameni ca să obții ce voiai? Le-ai dat *unfollow* după ce-ai câștigat?

— Nu, n-am făcut-o.

— Dar probabil că n-ai mai vorbit cu ei.

Bec avea un fel special de-a mă face să mă simt cea mai rea persoană de pe planetă. Era talentul ei sau ceva de genul.

— Bec, nu mai fi o răsfățată!

Mi-a părut bine că Hayden a întrerupt-o, pentru că nu voiam să fie nevoie să explic că răspundeam atunci când oamenii se băgau în seamă cu mine, dar eu nu inițiam niciodată conversații.

Am oprit într-un cartier mai vechi, în fața unei case dărăpănate. Bec a sărit din mașină și s-a grăbit la ușă. Și-a aranjat părul înainte să ciocăne.

— E superîndrăgostită de puștiul ăsta.

— Așa m-aș fi gândit și eu, că e superîndrăgostită de iubitul ei.

— Nu este iubitul ei. Vrea să fie. Poate o poți ajuta cu asta.

— Hm, puteam să jur că sunt împreună!

M-am uitat la Nate ieșind din casă și încuind ușa. Spațiul dintre ei, în timp ce se îndreptau spre mașină, era mult mai evident acum. Nu-l observasem înainte.

— Bună, Nate! a spus Hayden, în timp ce se urcau amândoi pe bancheta din spate.

— Bună! am adăgat.

— Salut!

Portierele s-au închis și Hayden a început din nou să conducă.

— Ți-am luat jeleuri, a spus Bec.

Hayden și-a ridicat mâna.

— Ei bine, practic, eu ți-am luat.

Bec l-a lovit în ceafă cu ambalajul și apoi i le-a dat lui Nate.

— *Cool*, a spus el, mulțumesc.

Le-a desfăcut imediat.

Hayden a făcut semn înspre punga de la picioarele mele.

— Ești pregătită să te joci de-a copilotul?

— Habar n-am ce înseamnă.

— Înseamnă că ai ocazia să-mi deschizi pungile.

— Trebuie să te și hrănesc?

— Bleah! Nu, a spus Bec.

Hayden a zâmbit.

— Cred că mă descurc cu asta.

I-am deschis gustările și le-am pus în consolă.

— Acum să ne jucăm.

Bec a bombănit.

— Hayden, d-asta a fost insuportabilă călătoria de trei săptămâni în autorulotă.

— Nu, sunt sigur că a fost pentru că a trebuit să scăpăm de propriile noastre resturi și să dormim în paturi suprapuse.

Ea a zâmbit.

— Adevărat, dar cred că jocurile tale au fost pe locul al treilea.

— Da, jocurile mele.

A luat un covrigel și l-a băgat în gură.

— Deci, *I Spy*¹⁵ sau *Would You Rather*¹⁶? Astea sunt opțiunile. De fapt, poate că ar trebui să ne jucăm *Twenty Questions* având în vedere că Gia a pierdut atât de ușor ultima dată când a încercat să joace.

— Hei!

El a râs.

— Ai dreptate. Am nevoie să mă răzbun. De fapt, sunt foarte bună la jocul ăsta.

— Dovedește-o, a spus el.

— O s-o fac. Mi-am deschis punga de banane confiate. OK, gândește-te la ceva.

— N-o să mănânci alea, nu-i așa?

— De ce nu? Acum gândește-te la ceva.

A lovit volanul cu degetele de câteva ori și apoi a spus:

— Gata, știu.

M-am întors la Nate și Bec.

— O să-l întrebăm pe rând, iar cine ghicește primul câștigă. Dacă durează mai mult de douăzeci de întrebări, atunci el câștigă.

— Nu particip la jocul vostru prostesc.

— Să jucăm, a spus Nate.

— Bine, a fost de acord Bec, fără să mai comenteze.

— O să încep eu, am spus. Este mai mare decât o cutie de pâine?

Hayden a deschis gura, apoi a închis-o la loc.

---

¹⁵ Eu spionez, traducere din limba engleză. Joc de ghicit, în care un jucător observă un obiect și le spune celorlalți cu ce literă începe numele obiectului (n. red.).

¹⁶ Ai prefera, traducere din limba engleză. Joc conversațional, în care jucătorilor li se prezintă o dilemă și trebuie să aleagă între două opțiuni, pe care apoi le dezbat (n. red.).

— Serios? Asta e prima ta întrebare? Se mai folosesc cutiile de pâine? Ai optzeci de ani?

— Mă joc asta cu părinții mei. Este o întrebare chiar deșteaptă. Pentru că dacă răspunsul este nu, atunci pot să scot din discuție o persoană sau un loc fără să mai irosesc două întrebări. Dacă răspunsul este da, atunci pot să exclud insectele, rozătoarele și orice ar încăpea într-un ghiozdan fără să pun mai multe întrebări.

— Asta ar fi trebuit să întreb. Este mai mare decât un ghiozdan?

— Nu-mi critica întrebările. Am o strategie.

Și-a înclinat ușor capul.

— Nu mi-am dat seama data trecută că l-am jucat cu o expertă. Deși ar fi trebuit, având în vedere câte întrebări ai pus despre un nume.

— Deci? Este mai mare decât o cutie de pâine?

— Cât de mare e?

— Eu întreb, tu răspunzi.

El a zâmbit.

— Da, este mai mare decât o cutie de pâine.

Nate a întrebat apoi:

— Este o maimuță?

Bec i-a dat una peste piept.

— Nu ghicești până nu primim mai multe indicii.

— Am vrut să ghicesc. Face parte din strategia mea.

— Ce fel de strategie e asta? Cea mai prostească?

Hayden s-a uitat la mine și mi-a șoptit:

— Vezi, are nevoie de ajutor.

Am râs.

— Nu, nu este o maimuță, a spus Hayden cu voce tare.

— E rândul tău, Bec.

— Are sânge rece? a întrebat Bec în timp ce se uita la mine, de parcă voia să insinueze ceva.

Hayden a părut să se gândească și el la același lucru pentru că s-a uitat serios la ea.

— Nu.

Aveam o presimțire că ziua asta n-avea să fie așa de distractivă pe cât speram.

Capitolul douăzeci și doi

Nu-mi vine să cred că v-a luat trei ore să puneți

șaisprezece întrebări. Trei ore.

— Este vina Giei. La ea a durat cel mai mult, a spus Bec.

Am râs.

— Dacă nu trebuia să-mi analizezi fiecare întrebare, Hayden, nu mi-ar fi luat așa mult. Și încă mai avem patru.

A intrat în parcare universității.

— Mi se pare că trebuie să-mi schimb răspunsul în ceva mai captivant după toată tensiunea asta, ca ultima dată.

— Așteaptă. Vrei să zici că numele tău nu este Hayden?

Mi-a lovit umărul, în joacă.

— Nu, am vrut să spun că data trecută a fost multă tensiune și am simțit nevoia să-mi schimb numele.

— Nu-ți poți schimba răspunsul. Asta înseamnă să trișezi. Dar o să punem jocul pe pauză, din moment ce am ajuns.

— Oh, bun, și mai multă tensiune.

A oprit într-un loc de parcare cu plată.

M-am uitat pe fereastră la clădirile mari din fața noastră. Am ieșit din mașină și Hayden a încuiat-o.

— Sunt entuziasmată să-i fac o surpriză. N-am făcut niciodată ceva de genul.

A băgat niște monede în aparat.

— Sunt sigur că o să fie foarte flatat.

— Sau enervat. Una din astea, a spus Bec zâmbind.

Hayden a luat-o de cap și ea a țipat într-un fel în care n-o credeam în stare.

— Ce e, Bec? Enervată? Ce fel de frați se enervează unul pe altul?

El i-a dat drumul și ea l-a lovit în piept. S-a băgat între noi în timp ce mergeam, Nate pe cealaltă parte a lui Bec.

După o clipă, Hayden și-a pus un braț pe umărul lui Bec și pe celălalt pe al meu. Oh, bun, acum mă considera o soră.

Am scos biletele ca să văd numele clădirii unde avea loc ceremonia: Macgowan Hall. Mai fusesem de câteva ori pentru Drew și Bradley, dar nu-mi aminteam unde erau. Așa că m-am oprit în fața unei hărți din campus.

M-am uitat imediat la cafeneaua unde îl cunoscusem pe Bradley. Credeam că o să simt ceva, un junghi de pierdere, dor, dar nu, nimic.

— Este probabil în departamentul pentru teatru și film, nu-i așa?

Hayden a pus degetul fix lângă clădirea la care mă uitam.

— Ai mai fost aici?

— Nu, dar mă gândesc să mă transfer aici. Au un program de teatru grozav.

D-asta voia să vină? Să vadă campusul, să aibă niște motivație?

— Ar trebui să vii aici atunci, am spus.

Ar fi așa de distractiv să-l am pe Hayden cu mine la UCLA.

— Trebuie să merg întâi undeva mai ieftin.

— Da, nu toată lumea are bursă, a spus Bec.

Cum de știa asta? Se interesase despre mine sau ceva?

— Ai bursă la UCLA? a întrebat Hayden. Aflu în fiecare minut câteva ceva nou despre tine.

— Am nevoie de o poză, am anunțat, ca să schimb subiectul și pentru că îmi venise o idee.

— Voi trei stați acolo, lângă harta campusului.

Hayden a început să se împotrivească, dar l-am înghiontit puțin.

— Doar fă-o.

M-am dat înapoi câțiva pași și mi-am ridicat telefonul.

— OK. Hmm, Nate, dă-te puțin mai aproape de Bec. E mai bine acum. De fapt, puțin și mai aproape. Acum, pune-ți mâna în jurul ei așa ca Hayden. O să arate mai bine.

Bec s-a înroșit puțin și figura enervată a lui Hayden pentru că trebuia să stea la poză s-a transformat într-un zâmbet.

— Spuneți UCLA!

După ce ne-am oprit să luăm ceva de mâncare, am ajuns la teatru cu zece minute mai devreme, dar nu-l vedeam nicăieri pe fratele meu.

— Să-l sun?

— Ar fi distractiv pentru el să te vadă în sală, a spus Bec. Putem să vorbim cu el după.

— OK, sună bine.

În principiu, suna bine pentru că eram agitată. Îmi ceruse să nu vin și eram îngrijorată să nu-i stric seara specială cu prezența mea. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta. O să fie încântat. Știam că eu aș fi fost în locul lui, dacă l-aș fi

văzut în public la discursul de campanie sau de atâtea ori când a trebuit să țin prezentări în fața întregii școli.

Cu câteva minute înainte de ora șase, luminile s-au estompat și un ecran mare s-a aprins pe scenă. Încă încercam să-i dau de urmă. Acum credeam că stătea în primul rând. Totuși, din spate arăta ca mulți alți oameni: păr închis la culoare, puțin trecut de umeri. Chiar când s-a făcut ora șase pe ceasul de pe telefonul meu, un bărbat înalt a urcat pe scenă și a atins microfonul de câteva ori.

— Bună ziua, prieteni, familii și, desigur, studenți la departamentul de regie! Sunt atât de încântat că ați putut ajunge! Sunt profesor universitar doctor Hammond, șeful catedrei de film și regie. Bine ați venit la ceremonia de premiere de la sfârșit de an, unde celebrăm cele mai bune filme ale anului. Știu că timpul vostru este prețios, de aceea o să trec direct la subiect.

Fratele meu avea dreptate: chiar se mișcau destul de greu. Era difuzat câte un clip din fiecare film câștigător, după ce se anunța premiul. Erau prea scurte ca să te prindă și totuși suficient de lungi ca să lungească ceremonia. Mi-am scos telefonul și i-am dat mesaj lui Hayden.

Poate să fie folosit într-o competiție sportivă? Era rândul meu să întreb și eram destul de sigură că mai aveam câteva opțiuni pentru răspunsul lui la *Twenty Questions*. Nu era o persoană, nu era un loc, nu putea să respire, putea să fie cărat.

Telefonul lui a vibrat după o clipă. A zâmbit când l-a scos și mi-a citit întrebarea.

A butonat telefonul, mai mult decât i-ar lua să scrie da sau nu.

L-am apucat strâns de genunchi și el a chicotit. Desigur, era o analiză a întrebării mele.

Competiție sportivă este un termen atât de generic! Vrei să zici că este doar o competiție sportivă? Sau că una dintre utilizările lui poate să fie într-o competiție sportivă?

Oamenilor le place să joace jocul ăsta cu tine? Sau se întâmplă doar o dată și apoi își învață lecția?

Asta e una dintre întrebările tale? Pentru că așa ar fi optsprezece întrebări. De asemenea, având în vedere că e a doua oară când ai jucat jocul ăsta cu mine, tu ar trebui să-mi spui.

Bec m-a înghiontit și m-am uitat în sus ca să văd numele fratelui meu pe ecranul mare, lângă titlul clipului: *Repogramarea unei generații*.

— Următoarea lucrare, a spus profesorul Hammond, este una dintre preferatele mele. Perspectiva pe care ne-o arată Drew este nefiltrată, sinceră și reală. Și datorită acestor lucruri, pe lângă procesul de documentare, Drew a câștigat cel mai râvnit premiu al anului: cel mai bun film din toate categoriile. Felicitări, Drew! Mi-ar fi plăcut să le arăt tot filmul astăzi pentru că are atâtea semnificații, dar este imposibil. Așa că o să pun un clip scurt și apoi te rog să vii pe scenă și să accepți premiul.

Pe ecran, numele fratelui meu și titlul filmului s-au estompat, fiind înlocuite de campusul UCLA. Studenții mergeau la ore, holurile erau pline și camera tot făcea zoom pe oamenii care stăteau pe telefon. Apoi a intrat o altă scenă, pe care am recunoscut-o imediat. Casa noastră. Drew a început să vorbească.

— Cum este măsurat respectul de sine în zilele noastre? De numărul de aprecieri la o postare, de cât de mulți prieteni adunăm sau de câte *retweet*-uri primim? Știm măcar ce gândim cu adevărat înainte să ne postăm gândurile online și să-i lăsăm pe alții să ne spună dacă merită scrise?

În timp ce vorbea, camera se mișca încet pe hol. Am încremenit pentru că știam unde mergea. Îmi aminteam că avea camera în mână în timpul vizitei de anul trecut.

— G, ce faci? a întrebat el.

Stăteam pe canapea, cu telefonul în mână. M-a întrebat din nou. N-a inclus în film cele patru dăți când îmi pusese

aceeași întrebare și eu îi răspunsesem. Acum arăta partea în care îl ignoram pentru că devenise peste măsură de enervant.

— G, ce faci?

Într-un final, m-am uitat la el.

— Postez poza noastră pe Instagram.

— Câte aprecieri are?

Versiunea mea de pe ecran a zâmbit, dar eu, cea adevărată, am lăsat privirea în pământ.

— Doar cincisprezece. Dacă nu primește mai multe, o șterg.

Drew a râs.

— Hei, o să fac un clip din asta pentru cursul meu, e în regulă?

— Ca un Vine¹⁷ sau ceva de genul?

— Nu, pentru un proiect.

— Ar fi cel mai plictisitor clip făcut vreodată.

Publicul a râs.

Bec a bombănit lângă mine.

— Am din nou o minte imatură.

— Și eu, a spus Hayden, și m-a strâns de mână.

— Sunt în regulă, am șoptit, încercând s-o fac să fie adevărat.

Totuși, filmul continua să ruleze și voiam așa de rău să se oprească! Acum era doar Drew în cadru, ceea ce era mai bine, mergând iarăși pe hol, puțin mai târziu.

— Dacă aș posta o poză a unui copac pe care l-am văzut căzând în pădure și nimeni nu l-ar aprecia, aș începe să mă întreb dacă s-a întâmplat cu adevărat?

— Foarte original, a bombănit Bec.

---

¹⁷ Aplicație mobilă care permite utilizatorilor să posteze videoclipuri de șase secunde (n. tr.).

Acum Drew era în bucătărie, unde mama era la calculator, probabil verificând proprietățile imobiliare și tata era pe telefon, jucându-se probabil un joc ca să se relaxeze. Drew avea camera îndreptată spre telefon, unde apărea un mesaj de la mama care spunea: Hai la masă.

— Mi-ai dat mesaj despre cină, mamă?

Ea s-a uitat la el și a zâmbit la cameră, simțindu-se incomod.

— Da, e gata. Du-te și cheam-o pe sora ta.

Nu voiam să vină să mă cheme pentru că știam ce urma. Speram că avea să se oprească la jumătate, așa cum se întâmplase cu restul filmelor. Dar nu eram așa de norocoasă. Pe ecran, eram acum în camera mea.

— Cina, G, a spus Drew.

De data asta eram pe laptop. Îmi făceam temele, dar nu arăta partea aia.

— Câte aprecieri sunt acum?

— Patruzeci de aprecieri, cinci *retweet*-uri.

— Asta înseamnă că e bună.

— Da.

Mi-am închis laptopul și m-am ridicat, zâmbind la el și la cameră.

— Presupun că ești fotogenic. Cine știa?!

— Bine că ți-au spus asta prietenii tăi, altfel n-am fi știut niciodată.

Știam că era sarcastic și eu i-am răspuns la fel când i-am zis „Ai așa de mare dreptate!” Dar asta doar l-a ajutat să-și demonstreze teoria. Apoi filmul s-a oprit. Drew s-a ridicat și a mers spre podium. Avea un zâmbet încrezător.

— Mulțumesc pentru această mare onoare! a spus el, ținând plăcuța înmănată de profesor. Și sper că prietenii mei scriu pe Twitter despre asta, altfel nu s-a întâmplat cu adevărat, nu-i așa?

A arătat înspre câțiva tipi din primul rând și publicul a râs.

— Și mie mi-ar fi plăcut să fie difuzat mai mult pentru că spre sfârșit arăt partea mai întunecată a acestei dependențe, despre nevoia de-a fi validat. Și de multe ori tânjim după această validare din partea unor necunoscuți. Nu contează cine ne spune că îi place ceva. Contează doar câte persoane o spun. Deci dacă primesc mai târziu o sută de aprecieri pe Instagram, atunci o să știu că e specială.

A ridicat plăcuța.

— Dacă primesc două, înseamnă că n-are nicio valoare. Ce creează această dependență? Și este prea târziu să reparăm răul făcut?

M-am cufundat și mai mult în scaun. Nu-mi plăcea să fiu personajul principal în perspectiva lui ironică despre societate. Puteam să-i simt pe Hayden și Bec uitându-se la mine, dar eram concentrată pe catifeaua roșie de pe scaunul din fața mea.

Profesorul lui Drew a revenit pe scenă.

— Mulțumesc, Drew! Și, vești bune, dacă vreți să-i vedeți filmul în întregime sau oricare altul din seara asta, vă rog să accesați acest site.

Link-ul a apărut pe ecran. Nu voiam să-l văd în întregime, dar l-am memorat oricum.

Când s-au aprins luminile, am sărit de pe scaun.

Hayden mi-a pus mâna pe umăr.

— Ce vrei să faci? Vrei să mergi să vorbești cu el?

— Vreau să-l pocnesc, a spus Bec.

— Bec, asta nu e despre tine, a zis Hayden.

Nate a ridicat mâna.

— Și eu vreau să-l pocnesc.

— L-a editat mult.

— Nu trebuie să explici, Gia.

D-asta nu voia Drew să venim. Ar fi trebuit să-l ascult.

— Sunt bine.

M-am ridicat și m-am uitat la Drew, care era înconjurat de prieteni și de profesor.

O studentă din spatele meu a spus:

— Hei, tu ești fata din film! Și ai stat pe telefon pe tot parcursul ceremoniei! Atât de ironic...

Am tresărit și Bec s-a încruntat la ea.

I-am zâmbit forțat.

— Vreau să merg acasă, i-am spus lui Hayden. O să vorbesc cu el mâine, când nu mai e așa de ocupat.

— Pot să vorbesc *eu* cu el acum, când este înconjurat de păreriile oamenilor pe care îi prețuiește?

Bec i-a dat fratelui ei un imbold.

— Da, fă-o!

— Nu, vreau să merg acasă, am spus iarăși.

După ce am ieșit din teatrul aglomerat și am ajuns în campus, am respirat adânc. Hayden, Bec și Nate erau ciudat de tăcuți. Aș fi vrut să sporovăiască și să se comporte normal. Dacă ne prefăceam că asta nu se întâmplase, totul ar fi fost mult mai ușor.

Când am ajuns la mașină, m-am fâțâit pe scaun. Primul meu gând a fost să-mi scot telefonul și să-mi distrag atenția de la realitate, dar nu puteam să fac asta chiar acum când imaginea de pe ecran, în care fix asta făceam, îmi rula în minte iar și iar.

Hayden a pornit mașina și a ieșit din parcare.

— Dacă te ajută cu ceva, nu cred că vorbea despre tine în mod special. Te folosea doar ca pe-un exemplu ca să-și demonstreze punctul de vedere. Spunea că este o problemă a unei întregi generații, nu a ta în mod special.

Am dat din cap.

Bec l-a lovit în braț.

— Nu este o consolare. Este fratele ei. N-ar fi trebuit să faci asta. Punct.

— Știu, a fost de acord Hayden.

— Oricum nu asta e problema, am spus eu așa de încet, încât nu eram sigură dacă mă puteau auzi.

— Dar care e?

— Problema e că e adevărat. Sunt persoana aia.

Îmi păsa despre ce credeau alții despre mine. Ștergeam pozele sau mesajele de pe Twitter care nu primeau suficiente aprecieri. Așa îmi măsuram stima de sine. Eram probabil cea mai superficială persoană de pe pământ și abia acum îmi dădeam seama.

— Toți suntem așa, Gia. D-asta a câștigat premiul. Pentru că toată lumea se poate regăsi.

Poate că Hayden avea dreptate, dar dintr-un motiv sau altul, mi se părea că eu eram cea mai vizată. Mi-am rezemat capul de geam și mi-am lăsat ochii să mi se închidă.

Capitolul douăzeci și trei

Când am deschis ochii, mașina era oprită. Luminile semafoarelor m-au făcut să-mi mijesc ochii și să clilesc de câteva ori. M-am ridicat și m-am întins.

Bec și-a dres glasul.

— Te-ai trezit.

— Unde este Hayden?

A făcut semn afară, unde Hayden și Nate stăteau la o stație de pompare.

— Oh, benzină.

Mi-am luat geanta de jos și am început să-mi caut portofelul. Am scos câteva bancnote de douăzeci de dolari și le-am îndesat în suportul de pahar din consolă.

Bec s-a uitat la ele pentru o clipă, apoi a spus:

— O să-ți spun ceva și fac asta în principiu pentru că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara asta, dar și pentru că e adevărat.

— OK, am spus, atentă la ce urma să zică.

Nu părea ceva ce voiam să aud.

— Ai spus că ești așa de supărată pentru că tu ești persoana aia, cea despre care vorbea fratele tău în filmul lui prostesc.

— Da.

— Și este adevărat. Ai fost persoana aia.

— Mulțumesc, Bec!

— Am spus *ai fost*. Nu mai ești.

Înțelegeam ce voia să spună, cum încerca să mă învesească, dar eu știam mai bine. Eram la fel de superficială ca acum șase luni, când mă filmase fratele meu.

Trebuie să-și fi dat seama că n-o credeam, pentru că a continuat:

— Pare că îți dai silința mai mult în ultima vreme. M-ai salutat în fața prietenilor tăi. L-ai ajutat pe fratele meu cu Eve. Și suntem împreună de opt ore și nu vreau să te strâng de gât. Trebuie să însemne ceva.

Am râs ușor. Lista ei cu faptele mele așa-zis bune era dureros de scurtă.

Hayden a intrat în mașină și s-a uitat la mine:

— Ești în regulă?

— Sunt bine.

Era a treia oară când ziceam asta și tot nu era adevărat. Am arătat înspre suportul de pahar.

— Mulțumesc!

S-a uitat la banii așezați acolo.

— Pentru ce sunt ăia?

Am zâmbit.

— Pentru că m-am distrat.

Nate a răs și Hayden a zâmbit, dar părea forțat.

A început să-mi sune telefonul. Am icnit, amintindu-mi că uitasem s-o sun pe mama când ne-am urcat în mașină, așa cum am promis. Am răspuns imediat.

— Îmi pare rău, mamă, sunt în drum spre casă. Suntem cam la o oră distanță.

— Eram îngrijorată.

— Știu, îmi pare rău. Am uitat să te sun.

— Ei bine, m-am gândit că poate ai ieșit să sărbătorești cu fratele tău după, așa că atunci când n-am reușit să dau de tine, l-am sunat.

— Da? am zis. Ce-a spus?

— Nu mi-a răspuns, așa că i-am lăsat un mesaj pe căsuța vocală. Trebuie să fi fost ocupat.

— Da. Sunt sigură că a ieșit cu prietenii sau ceva de genul... Ce i-ai spus?

— Doar l-am întrebat dacă ești cu el pentru că nu m-ai sunat așa cum ai promis.

— Îmi pare rău, am spus iarăși, dar nu mă puteam gândi decât la faptul că fratele meu știa acum că fusesem acolo.

Mă întrebam cât avea să mai dureze până asculta mesajul ăla și ce-o să spună când o să mă sune.

— Ne vedem în curând.

— OK, conduceți cu grijă!

— Mulțumesc, mamă.

Am închis.

— Știe? a întrebat Bec.

M-am uitat la telefon ca să mă asigur că n-aveam niciun apel ratat de la el.

— Încă nu, dar o să afle.

O oră mai târziu, după ce l-am lăsat pe Nate, am ajuns la Hayden acasă și m-am uitat iarăși la el. Nu știam de ce nu mă ducea acasă.

— Afară, i-a spus el lui Bec.

— Bine, fie.

Am ieșit și eu și am luat-o în brațe înainte să intre în casă.

— Mulțumesc că ai venit astăzi și că ai încercat să mă faci să mă simt mai bine.

M-a strâns și ea o dată.

— Am zis că nu vreau să te strâng de gât. Asta nu înseamnă că vreau să te iau în brațe.

Știam că zâmbise când spusese asta.

— Mulțumesc că m-ai ajutat cu Nate, a spus ea, chiar înainte să plece.

Hayden a ieșit și el din mașină și mi-a făcut semn să-l urmez. M-a dus la un leagăn de pe verandă.

— Stai jos, mi-a spus el.

— Tot mai crezi că ești responsabil pentru mine?

— Nu-mi plac cuvintele *sunt bine*. Mama îmi spune că e cea mai mare minciună. Și n-am nevoie să-mi spună ea asta. Nicio șansă să fii în regulă după ce s-a întâmplat în seara asta.

— Hayden, apreciez ce-ai făcut pentru mine azi. Atât de mult. Dar chiar nu pot să vorbesc despre asta acum.

Îmi frângea inima felul în care se uita la mine. Îi părea rău de mine... din nou.

— Sunt îngrijorat. Nu te pot trimite acasă așa pentru că mi-ai spus cât de puțin vorbești cu părinții tăi și știu ce fel

de oameni sunt prietenii tăi. Și acum l-am văzut și pe fratele tău incredibil. Chestia asta o să te consume. Vreau doar să vorbești despre asta. Să te deschizi.

— Nu funcționez așa.

Pentru scurt timp, am crezut că-l înțelegeam pe fratele meu. Credeam că găsisem răspunsul la marele mister, de ce se certa cu părinții mei – pentru că încerca să-și exprime propriile păreri. Dar dacă exprimarea opiniilor îi făcea pe alții să se simtă așa, n-aveam nicio problemă cu a mă întoarce la strategia inițială, de-a menține pacea. De-a interioriza totul.

Hayden stătea în leagăn și era evident că n-avea să se miște până nu spuneam ceva. Nu eram sigură ce mai era de zis. Nimeni nu mai încercase așa de mult să mă facă să-mi deschid sufletul. Poate dacă începeam să vorbesc despre alte lucruri, o să-și dea seama că nu vreau să mă gândesc la asta. Dacă o facem, nu puteam să-mi controlez emoțiile. M-am așezat lângă el.

— N-am avut niciodată un leagăn pe verandă. Stai aici des?

— Nu la fel de mult pe cât ai crede că ar trebui s-o facă o persoană cu leagăn pe verandă.

— Nu știu dacă am stat vreodată să mă gândesc la cât de mult ar trebui să-l folosească cineva.

— Ei bine, eu da și nu este suficient folosit.

Am zâmbit.

— Este o placă de surf?

A tăcut pentru o clipă, confuz, apoi a dat din cap:

— Da.

— Șaptesprezece întrebări.

— Aia a fost a optsprezecea.

— Nu, n-ai răspuns la aia cu competiția de sport. Doar ai analizat-o.

— Adevărat.

Mi-am strâns genunchii la piept.

— Îți place să te dai cu placa?

— Da.

— Am fost la surf ieri.

— Știu. Mi-a zis Bec că te-a văzut.

Bec îi spusese că mă văzuse. Mă întrebam dacă îi zisese și despre cât de urât se purtasera prietenii mei cu ea. Cât de urât mă comportasem *eu* cu ea. Fusesem atât de mândră de mine în ziua aia pentru nimic. Nu făcusem nimic pentru ea, doar pentru mine. Mă întrebam dacă Hayden începea să adune laolaltă toate părțile mele negative.

Nu părea să se gândească la toate nedreptățile suferite de Bec când a zis:

— Asta m-a făcut să mă gândesc la o placă de surf pentru joc. Foarte dezamăgitor, știu.

S-a uitat la gura mea și, chiar când credeam că se gândea la alte lucruri, lucruri mai frumoase, lucruri care să mă facă să uit complet de seara asta, și-a lăsat privirea în jos și a oftat nemulțumit.

— Ce-i?

— Zâmbești.

— Asta e bine, nu-i așa?

— Gia.

A tăcut pentru o clipă și apoi m-a luat de mână.

— Nu te simți așa.

— Nu plâng, dacă asta aștepți.

— La ce te gândești?

— Mă gândeam la surfing. Acum mă gândesc la faptul că ai mâna caldă. Și că îmi place să te țin de mână.

— Gata! Hai să vorbești cu mama.

— Ce?

Nu mi-a răspuns, doar s-a ridicat și a intrat în casă. Nici gând să vorbească serios. Nu voiam să vorbesc cu mama lui.

Și, totuși, câteva minute mai târziu, Olivia a ieșit afară și s-a așezat lângă mine în leagăn.

Eu am vorbit prima.

— Îmi pare așa de rău! Băiatul dumneavoastră exagerează. Chiar vreau să merg acasă.

— OK, lasă-mă să te duc eu.

— Mulțumesc.

Hayden parcă știa că mi-ar fi ușor să mă deschid față de mama lui. După ce i-am spus unde locuiesc și înainte să ieșim măcar de pe stradă, vorbeam deja despre cum mă făcuse clipul ăla să mă simt.

— Am decis, sunt cea mai superficială persoană de pe fața Pământului. Nu sunt absolut deloc profundă. Și nici nu știu cum să obțin profunzime. Am o viață normală. Părinții mei sunt împreună. Nu mă bat sau ceva de genul. Nu mi-a murit nimeni apropiat. Mă descurc bine la școală. Nu suntem săraci, dar nici bogați. N-am avut niciodată vreo boală care să-mi pună viața în pericol și nici n-am suferit vreun accident. N-am fost lovită de tragedie, așadar n-am de oferit cuvinte înțelepte sau vreo înțelegere aparte.

Olivia a râs. Nu genul batjocoritor, ci unul suficient de blând ca să mă facă să mă simt puțin mai bine.

— Oh, Gia, scumpo! O să ai parte de suficiente încercări în viață fără să ți le dorești.

— Dar am defecte. Nu sunt perfectă pentru că n-am trecut prin nimic care să-mi ofere lecții de viață prețioase, care să mă facă să fiu o persoană mai bună. Fratele meu a surpins asta așa de bine și de ușor.

Olivia era tăcută și eu eram convinsă că eram o cauză pierdută. N-avea ce sfaturi să-i ofere unei fete naive și superficiale. Dar apoi a murmurat puțin și a spus:

— Rar găsim profunzime atunci când o căutăm în noi înșine. O găsim în ce putem să învățăm de la oamenii din jurul nostru. Oricine, orice, are o poveste, Gia. Când afli

poveștile astea, ai parte de experiențe care te formează, care îți largesc orizonturile și capacitatea de înțelegere. Mai adaugi straturi în sufletul tău.

Am dat din cap, deși conducea și probabil că nu mă putea vedea. A oprit în fața casei și s-a întors spre mine.

— Ce-a făcut fratele tău n-a fost în regulă. Ar fi trebuit să-ți ceară permisiunea.

— A făcut-o oarecum. În clip.

— Știm amândouă că ar fi trebuit s-o facă mai bine. Să ne batem joc ca să părem profunzi sau inteligenți dovedește fix opusul.

— Știa că o să mă deranjeze. Nu e ca și cum s-a gândit că o să fie în regulă. Altfel mi-ar fi spus să vin.

— Îmi pare rău, Gia. Și știu că ești jenată. Sper să vorbești cu părinții tăi despre asta. Spune-le cum te-a făcut să te simți. Profită de asta ca să-ți întărești legăturile cu familia.

Am râs, deși nu era deloc amuzant.

— Nu suntem ca voi. Ținem totul la suprafață. Sau interiorizăm tot.

— Ei bine, poate că o să schimbi tu asta cu noua profunzime găsită.

Am zâmbit.

— Poate.

Am apucat portiera de la mașină.

— Gia?

— Da?

— Băiatului meu nu-i plac fetele superficiale, așa că trebuie să ai mai multă profunzime decât crezi.

— Hayden nu mă place. Am avut doar o înțelegere cu beneficii reciproce, dar care acum, din păcate, s-a terminat.

I se părea că îmi era dator după petrecere. Și acum îmi întorsese favoarea. Eram chit. Și mi-am dat seama după ce mi-am petrecut ziua cu el că îmi părea rău. Voiam să mă

placă pentru că, indiferent cât de mult încercam, nu mai puteam nega faptul că-l plăceam.

I-am zâmbit și am coborât din mașină.

— Mulțumesc frumos că m-ați adus!

Capitolul douăzeci și patru

Părinții mei m-au întâmpinat când am intrat în casă.

— Cum a fost? m-a întrebat tata, plin de speranță.

Voiam să fac exact ce sugerase doamna Reynold și să le spun totul părinților mei. Dar mai întâi voiam să-i acord lui Drew șansa să explice. Pentru că nu voiam să-mi rănesc părinții și speram din suflet să fi văzut cea mai rea parte din clip, că poate o să intru pe internet și o să văd că nu-și bătea joc de întreaga familie dintr-o singură mișcare.

— A fost în regulă. Putem să vorbim mâine despre asta? M-a obosit tot drumul cu mașina.

— Sigur. Sunt atât de încântată că ai fost acolo pentru fratele tău! a spus mama. Acum regret că n-am mers.

— Nu. E probabil mai bine că n-ai fost. Era ocupat.

Am tăcut, în timp ce mă uitam la mama.

— Încă ești machiată.

Schimbarea de subiect a pus-o pe gânduri pentru o clipă. Și-a dus mâna la obraz.

— Da, desigur.

— E târziu.

— Încă nu m-am pregătit pentru culcare.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

În drum spre cameră, mi-a sunat telefonul. L-am scos.

Nu te uita la clip. Nu e drăguț.

Mesajul lui Hayden nu m-a oprit. Trebuia să-l văd. Trebuia să știu ce era postat pe internet, ca să vadă toată lumea. M-am schimbat în pijamale și mi-am luat laptopul. Am încercat să mă uit de parcă nu eram eu pe ecran. De parcă era o fată oarecare de șaptesprezece ani. Chiar dacă nu puteam s-o fac complet, chiar și în clipa în care am încercat să proiectez, eram în continuare umilită în postura de fată dependentă de rețelele sociale. Fata dependentă de validare din partea necunoscuților. Nici măcar nu știa ce gândește până nu-i spunea cineva ce să gândească. Nici măcar nu știa cine era. Mă durea să știu că Hayden se uitase la asta.

Am închis laptopul puțin cam prea tare și mi-am tras perna pe cap. Hayden avea dreptate. N-ar fi trebuit să mă uit. Ar fi trebuit să renunț după cele trei minute pe care le văzusem deja.

Drew m-a sunat pe la nouă dimineața. Nu voiam să răspund la telefon, dar voiam să-i aud scuza. Voiam să aibă una.

— Bună...

— Gia, nu ar fi trebuit să vii.

N-am zis nimic. Nu credeam că pot. Dacă asta era scuza lui, atunci nu era una prea bună.

A început să fie din ce în ce mai defensiv.

— Ți-am zis că o să-l folosesc pentru un proiect la școală.

Îmi venea să plâng. M-am abținut, ca de obicei.

— Doar că... credeam că voiai să vorbești cu mine pentru că îți păsa de mine, nu pentru că făceai un proiect.

— Gia, sigur că îmi pasă de tine. Încerc să vă ajut pe tine și pe mulți alți oameni atrăgând atenția asupra chestiei ăsteia. Știai că s-a dovedit că Facebook poate să provoace depresie? Să te compari cu alții, nevoia de a fi validat – nu sunt bune pentru sănătatea noastră mintală.

— Ei bine, filmul tău a reușit să facă asta mai bine decât a putut s-o facă vreodată Facebook. M-a făcut să mă simt ca naiba. Ca un fel de fată superficială și proastă care nici măcar nu știe la ce se gândește.

Mi-a trebuit mult curaj să recunosc asta în fața lui. Îmi fusese suficient de greu să recunosc asta față de mama lui Hayden.

— Țsta e mesajul pe care îl voiam din partea publicului. Aveam nevoie să se regăsească în tine.

— Nu cred că a funcționat. S-a făcut mișto de mine după ceremonie.

— Atunci oamenii ăia sunt idioți.

— Nu mi se pare că îți ceri scuze.

— Ar fi trebuit să-ți zic.

— Tot nu mi se pare că îți ceri scuze. Când te-ai transformat într-un ticălos cu pretenții?

— Am postat asta pe Facebook. N-ai observat?

Am gemut puțin.

— Gia, eu...

Am închis telefonul. N-aveam de ales – fie închideam, fie îl înjuram; deja mă durea suficient capul.

Am rupt o foaie din caietul de pe birou și am scris site-ul unde era postat clipul. Apoi m-am dus în bucătărie, cu atâta furie strânsă-n piept, încât mă gândeam că o să leșin. Părinții mei stăteau la masă. Tata citea ziarul de duminică,

iar mama secțiunea despre proprietăți imobiliare. S-au uitat amândoi la mine când am trântit bucata de hârtie pe masă.

— Uau! a făcut tata, aproape zâmbind. Despre ce-i asta?

— Fiul vostru este un ticălos. M-am gândit că ar trebui să știți. Tată, îți împrumut mașina. O să fiu la bibliotecă.

După asta, am ieșit din bucătărie.

Părinții mei au fost așa de surprinși, încât n-au spus nimic.

Bibliotecara s-a încruntat dezaprobat.

— Nu cred că avem vreo biografie despre oameni care au avut de-a face cu ticăloși.

— Dar cu ticăloși cu pretenții? Care credeți că a fost cel mai mare ticălos cu pretenții din istorie? Vreau să-i citesc biografia.

Doamna Reynolds îmi spusese să aflu poveștile altor oameni. Credeam că ăsta e un început bun și că poate ar putea să mă ajute să mă descurc cu cel din viața mea.

Bibliotecara s-a luminat la față.

— Tocmai ai trecut printr-o despărțire? Am cărți despre cum să treci prin asta.

— Nu, nu e asta. Vreau doar să citesc o biografie. Care este cea mai populară?

— Președinții sunt destul de populari, la fel și Einstein, Anne Frank, Cleopatra.

— Cleopatra? A fost regina aia egipteană sau ceva de genul?

— Da, ultimul faraon al Egiptului. A fost o femeie puternică, nemiloasă de multe ori. A refuzat și să-și împartă puterea cu propriul ei frate.

— Da, aia. Unde e?

— Dă-mi voie să-ți arăt.

După patruzeci de pagini, am primit un mesaj de la Hayden.

Ești în regulă?

Știai că Cleopatra a fost nevoită să se mărite cu propriul ei frate? Să se mărite cu el!

Ăăă...

Așa era tradiția. Dar scârbos, nu-i așa? Îl ura. În principiu pentru că nu voia să-și împartă puterea cu el. Totuși, sunt destul de sigură că n-a făcut un „documentar” cu ea în rol principal, deci nu prea știu care-i faza. Sunt sigură că o să aflu în curând.

Tocmai ai folosit cuvântul fază într-o propoziție?

Ai o problemă cu asta?

S-ar putea. Unde ești?

Caut profunzime.

Ești în regulă?

Le-am arătat clipul părinților mei.

Ce-au zis?

Nu știu. O să aflu în curând.

Îmi era frică de reacțiile părinților mei. Eram suficient de nervoasă pe fratele meu. Nu eram sigură că mă puteam descurca cu și mai multă furie dacă îi vedeam și pe ei supărați. Mai ales că nu îi vedeam des așa. Se prefăceau așa de bine să fie Părinții Perfecti, încât nu eram sigură cum ar arăta ca Părinți Devastați. Telefonul mi-a vibrat și eu am răspuns în șoaptă.

— Bună!

— De ce șoptești?

Am închis cartea, am lăsat-o pe masă și am mers înspre ușă.

— Sunt la bibliotecă.

— De-acolo veneau toate informațiile despre Cleopatra?

Am deschis ușa și am ieșit afară. O adiere mi-a ridicat părul de pe frunte și m-am așezat pe cea mai apropiată bancă.

— Da. Ce faci?

— Nu prea multe. Te-am sunat pentru că nu-mi răspundeai la mesaj.

Eram confuză.

— Ți-am răspuns de vreo cinci ori. Mi-ai trimis altul?

— Mi-ai evitat întrebarea de vreo cinci ori. Te-am întrebat dacă ești în regulă.

— Oh, da. Presupun. Nu știu.

El a râs.

— E cu variantă multiplă de răspuns?

— Fratele meu e un ticălos, știi tu.

— Oh, știu. Îmi pare rău, Gia, serios.

— Știi ce e amuzant? Nici măcar nu și-a putut cere scuze. A fost greșeala *lui* și tu n-ai avut nimic de-a face cu asta. Și cred că ți-ai cerut scuze de trei ori.

Fără să mă gândesc, l-am întrebat:

— Ești ocupat?

— Doar exersezi o scenă.

— Vrei să mergem să luăm înghețată? O să repet cu tine.

A murmurat puțin. M-am gândit că o să refuze, așa că am adăugat:

— Eu și prietenii mei mergem mereu să mâncăm înghețată atunci când se întâmplă ceva nașpa. Așa trec eu peste chestii.

Am oftat. Eram furioasă pe mine însămi pentru că îl făceam să-i pară din nou rău pentru mine ca să-l conving să ne vedem.

— OK, sigur. Dă-mi mesaj cu adresa.

Capitolul douăzeci și cinci

Abia după ce am închis și i-am dat mesaj cu adresa, mi-am dat seama că nu eram îmbrăcată potrivit pentru o întâlnire. Nu că asta era una. Dar era clar un fel de sunt-îndrăgostită-de-tipul-ăsta-și-vreau-să-mă-placă-cu-adevărat-și-să-nu-i-mai-pară-rău-pentru-mine-așa-că-nu-pot-să-apar-în-colanți-de-yoga-și-maiou-și-nemachiată. Totuși, era prea târziu. Avea să mă vadă așa, asta dacă nu voiam să anulez. Nu voiam. Oricum nu mai conta. Văzuse filmulețul fratelui meu și arătam – ei bine, în afară de toantă și superficială – groaznic. Și poate că faptul că-mi făceam griji că avea să mă vadă arătând groaznic mă făcea să mă simt și mai toantă și superficială, dar așa mă simțeam. Dar chiar voiam să-l văd, așa că mi-am alungat gândurile alea. Aveam o zi proastă și gândul că urma să-l văd era singura parte bună.

Era frig în magazinul de înghețată. Mă întrebam dacă erau nevoiți să mențină temperatura pentru înghețată sau dacă așa le plăcea angajaților. Pentru că, în calitate de mâncătoare de înghețată, voiam puțină căldură. Mereu ajungeam la mesele de metal de afară.

M-am uitat iarăși la toate aromele în timp ce-l așteptam pe Hayden. Nu eram sigură dacă să comand fără el sau să aștept.

— Ești gata să comanzi? m-a întrebat tipul din spatele tejghelei.

— Aștept pe cineva, i-am spus iarăși.

— Mergi la școala mea, a spus el. Gia, nu-i așa?

M-am uitat la el. O altă persoană pe care n-o cunoșteam. Poziția de președinte venea la pachet cu faptul că lumea îmi știa numele, dar eu nu-l știam pe al lor. Eram mai sensibilă în privința asta în ultima vreme.

— Ne cunoaștem?

— Nu.

— Bun, am spus eu oftând, apoi mi-am dat seama cum sunase. Vreau să zic, nu că n-aș vrea să te cunosc, am crezut că ți-am uitat numele.

A arătat înspre ecusonul cu nume pe care scria *Blake*.

— Oh, corect. M-am gândit că ar trebui să-ți știu numele fără să fie nevoie să mă uit și... las-o baltă.

— Ești gata să comanzi?

Am ridicat din sprâncene. Preluasem obiceiul ăsta de la Hayden.

— Oh, da, aștepți pe cineva.

De ce spusese asta de parcă nu mă credea? Nu așteptam de prea mult timp, nu-i așa? M-am uitat la telefon. Stăteam aici de cincisprezece minute. Poate că Hayden nu mai venea până la urmă.

— O să aștept afară... Asta aș fi spus acum câteva zile.

Blake s-a încruntat. Părea confuz.

— Deci, Blake..., am spus, uitându-mă iarăși la ecuson. Ești într-a douăsprezecea?

— Da.

Am dat din cap.

— Care e povestea ta?

— Ce?

— Adică ce îți place să faci? Îți place sportul?

— Sunt în echipa de atletism.

— *Cool*.

Ușa s-a deschis cu zgomot. M-am întors și am respirat ușurată.

Hayden m-a salutat zâmbind. Purta ochelari – aproape uitasem că purta. Era drăguț cu ei. Cum de crezusem vreodată că tipii cu ochelari nu erau pentru mine? Aveam o presimțire că, în punctul ăsta, aveam să mă topesc după orice purta Hayden.

— Bună!

Nici măcar nu s-a uitat la ținuta mea, așa cum mă gândeam că o s-o facă. Doar s-a așezat lângă mine și s-a uitat la arome.

— Ce e bun? I-a întrebat pe Blake.

— Nu știu. Nu prea îmi place înghețata.

— Poftim? a întrebat Hayden, nevenindu-i să creadă. Cum ajunge un tip căruia nu-i place înghețata să lucreze într-o gelaterie?

— E a părinților mei.

— Are sens. De cât timp o au?

— Douăzeci de ani.

— Deci ai crescut aici?

Blake a făcut semn înspre podea.

— Am crescut acolo, practic.

— Crescut cu înghețată. Înțeleg de ce nu-ți place.

— O detest, a spus Blake râzând.

Și așa afli povestea cuiva, m-am gândit eu. Cum putea s-o facă așa de firesc?

Hayden mi-a zâmbit.

— Tu ce îți iei?

— Ăăă... mă uitam la *Rocky Road*¹⁸, dar nu prea îmi plac nucile.

— Blake, Giei, aici de față, îi place aroma nucilor, dar nu textura. Poți să scoți nucile pentru ea?

L-am înghiontit.

— De fapt, nu-mi place nici aroma.

— Atunci de ce iei în considerare asta?

Am dat din umeri.

— Nu știu. Îmi plac restul ingredientelor atât de mult, încât aproape că nu mai bag de seamă nucile.

---

¹⁸ Înghețată cu bezele, ciocolată și nuci (n. tr.).

— Gia, ești ciudată.

— Mulțumesc. Deci tu ce îți iei?

— Mă gândeam la vanilie, dar apoi mi-am zis „Ce plictisitor!” Gia o să creadă că sunt cea mai plictisitoare persoană.

— E adevărat.

— Și apoi m-am gândit „Pun pariu că Blake, aici de față, o să-mi spună ce să comand”, dar nu mi-a fost deloc de ajutor. Mulțumesc mult, Blake!

— Pentru puțin.

— Așa că acum mă gândesc că înghețata cu căpșune este singura mea opțiune, a spus, dând din cap spre Blake. Mărimea asta.

A arătat spre paharul din mijloc și apoi s-a întors spre mine.

— Încă te uiți la *Rocky Road*. De ce?

— Nu știu. Arată așa de bine și mereu îmi zic că o să-mi placă de data asta, dar nu se întâmplă niciodată.

— Atunci te salvez eu de tine însăși. Nu poți să-ți iei *Rocky Road*. Orice altceva... în afară de vanilie, pentru că e așa de plictisitoare! Cine s-ar gândi să-și ia asta? Nici măcar nu știu de ce o țin în stoc.

Am zâmbit.

— De fapt, este cea mai populară aromă, a zis Blake, în timp ce pune a cupă de înghețată de căpșune într-un pahar.

— Ei bine, acum mă simt validat. Ar fi trebuit să-mi iau cu vanilie.

M-am încordat la cuvântul pe care îl folosise. Validare. Chestia de care eram dependentă, pare-se. Poate că ar trebui să întreb pe Twitter ce aromă de înghețată să mănânc.

— Vreau *Caramelo Crunch*, am spus, înainte să încep să-mi plâng de milă. Aceeași mărime.

Am plătit fiecare și apoi l-am condus spre masa neagră din fier de afară, departe de frig. S-a așezat, apoi s-a ridicat imediat, scoțând ceva din buzunarul de la spate și punându-l pe masă – o cărticică care fusese împăturită pe jumătate și care se desfăcea ușor acum.

— Ai spus că o să mă ajuți să-mi exersez replicile. Nu glumeam când am zis că am nevoie. Măine e spectacolul.

— Oh, sigur.

Am luat foile, dar mă uitam în continuare la el.

— Ce-i? a spus el. Te uiți la părul meu de parcă vrei să-ți scoți sticluța de gel și să mi-l aranjezi pentru a treia oară.

Am zâmbit. Nu mă gândeam deloc la asta. Avea farmecul lui și îmi plăcea din ce în ce mai mult.

— Nu, îmi place părul tău. Și ochelarii, apropo. Ești drăguț.

Și i-a împins pe nas.

— Aveam ochii obosiți după tot condusul de ieri.

— Îmi pare rău.

— Nu, te rog. Am vrut s-o fac.

Am dat din cap și am citit titlul piesei. *Un cuplu ciudat*.

— E piesa aia în care unul este superdezordonat, iar celălalt este obsedat de ordine?

— Da, aia e.

— Și tu ești?

— Un dezastru.

Apoi s-a uitat la foile din mâinile mele.

— Oh, vrei să zici ce personaj din piesă? Sunt maniacul cu ordinea. Felix.

— Stai, deci ești un dezastru în realitate?

— Da, nu e evident?

— Pari destul de organizat.

— Ah, sunt destul de ordonat. Dar un dezastru.

— Cum așa?

— N-avem timp să discutăm despre toate felurile în care sunt un dezastru.

A arătat înspre piesă.

— Actul doi, scena unu.

— Dacă tu ești un dezastru, eu sunt o catastrofă!

— Cea mai drăguță catastrofă pe care am văzut-o vreodată.

M-am îmbujorat.

— OK, actul doi, scena unu.

Capitolul douăzeci și șase

Am repetat scena de două ori și a trebuit să-i șoptesc doar o singură dată.

— Ești foarte bun în rolul unui tip ușor nebun.

Și-a coborât privirea în pământ.

— Mulțumesc.

— Deci cine îl joacă pe Oscar?

— Un alt tip de la mine din clasă.

— E la fel de bun ca tine?

El s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Ce-ar trebui să zic? Dacă spun nu, o să par încrezut. Dacă spun da, o să crezi că nu e cine știe ce de capul meu.

Mi-am învărtit lingurița în paharul gol.

— Mi-aș dori să pot merge să văd piesa.

— Te-ai plictisi.

— Nu, nu e adevărat.

— Îți place teatrul?

— Nu știu. N-am fost niciodată.

— Serios?

— Da.

Hayden și-a pus mâna la piept.

— Sunt șocat, Gia. Nu știu dacă putem să fim prieteni.

Chiar când eram pe cale să râd, am auzit în spatele meu o voce care m-a făcut să încremenesc.

— Gia?

Mi-am închis ochii pentru o clipă, apoi m-am întors, doar ca s-o văd pe Jules.

— Bună!

Jules i-a zâmbit lui Hayden.

— Bradley, nu-i așa?

Am icnit, am tras adânc aer în piept și apoi am spus:

— N...

Hayden s-a ridicat și a vorbit peste mine:

— Da. Și tu ești?

Hayden o cunoaștea pe Jules. Totuși, nu părea, după fața lui inocentă. Voiam să râd, dar am reușit să mă abțin.

— Jules. Ne-am întâlnit la bal... Probabil nu-ți amintești pentru că erai ocupat cu... chestii. Se uita când la unul, când la altul. Nu mi-am dat seama că v-ați împăcat. Gia tocmai ne spunea despre un alt tip cu care iese.

— Ei bine, nu ies cu tipul ăla, am spus repede.

Nu voiam ca Hayden să se gândească că le spuneam altora că ieșim împreună.

Am arătat înspre Hayden.

— Și nu suntem împreună. Doar stăm de vorbă.

Încerca să mă bage în bucluc cu „Bradley” spunându-i că mă văd cu altcineva?

M-a analizat din cap până-n picioare.

— Tocmai ai venit de la sală? Arăți foarte... naturală astăzi.

— Ai dreptate, a spus Hayden. Are o frumusețe naturală.

Hayden intrase bine în rolul lui Bradley. Chiar s-a așezat lângă mine și m-a luat de mână, deși tocmai îi spusese lui Jules că nu eram împreună. M-am uitat la el, dar nu mi-am retras mâna.

Jules s-a uitat pe scenariul de pe masă.

— Al cui e scenariul? Gia a spus că studiezi afaceri.

— Fac și un curs de actorie. Mă relaxează.

— Ce distractiv!

Și-a aranjat breteaua de la geantă pe umăr.

— Porți ochelari, i-a zis, de parcă alcătuia o listă.

— Da, când nu port lentile de contact.

— Gia n-a pomenit niciodată că porți ochelari.

Puteam să simt cum încep să mă încrunt.

— De ce-aș face asta?

— E genul de chestie pe care ai menționa-o. Ei bine, oricum, sunt aici ca să iau niște lucruri pentru mama. Știi cum e. Sună-mă, Gia.

Noi nu ne sunam una pe cealaltă. A ieșit în stradă. Hayden stătea acolo, lângă scaunul meu, încă ținându-mă de mână, uitându-se în urma ei.

— Nu-mi place fata aia.

L-am strâns de mână, dar apoi i-am dat drumul. L-aș fi ținut cât mi-ar fi dat voie, dar ochii lui sclipeau ca după un spectacol de excepție. Nu voiam să mai fac parte dintr-un rol pe care îl juca.

S-a așezat, a luat scenariul și l-a îndoit.

— Își amintește întotdeauna tot ce zici?

— Doar ce poate să folosească împotriva mea pe viitor.

— Atunci de ce ieși cu ea?

— Pentru că restul prietenilor mei o plac.

S-a uitat la stradă, dar ea nu mai se vedea.

— Am înrăutățit situația?

— Nu cred că poate fi mai rău. E în regulă.

Am amestecat lingurița în paharul gol de înghețată și apoi mi-am mușcat buza.

— Totuși, urma să-i spun.

— Știu, dar cred că ar trebui să le spui celorlalți mai întâi.

— Ai dreptate, asta trebuie să fac.

Încercasem să neg asta. Încercasem să mă prefac că nu trebuia să le spun. Că trecusem peste. Dar nu funcționa așa. Le ascundeam ceva și prietenii nu fac asta. Trebuia să le spun adevărul.

Câteva minute mai târziu, am văzut-o pe Jules ieșind din cafeneaua din capătul străzii cu un pahar în mână.

— Mă întorc imediat.

Cuvintele lui Claire îmi tot răsunau în minte. „Încearcă să fii drăguță cu ea. A trecut prin multe.” Îi spusese lui Claire că așa o să fac. Nu încercasem deloc.

— Jules!

S-a oprit și s-a întors.

— Da?

— Eu doar...

Nu știam de unde să încep. M-am gândit la lucrurile despre care vorbea atunci când eram cu toții laolaltă. Se înțelegea groaznic cu mama ei. Am crezut inițial că se plângea de părinții ei așa cum o făceam cu toții, dar era mai rău.

— E totul în regulă? Cu mama ta?

— Ți-a spus ceva Claire?

Părea nervoasă.

— Nu. Ai spus ultima dată la prânz, când eram toți, că vă certați. Încă vă mai certați?

S-a uitat la paharul de poliester din mână ei.

— Întotdeauna.

— Despre ce?

— Vrea să ne mutăm... din nou. Vreau doar să aștepte până termin liceul, până plec la facultate, dar fuge de tipul cu numărul cincizeci și unu sau șaptezeci și cinci. Am pierdut socoteala. A împachetat deja jumătate din lucrurile din casă.

Uau! Părea îngrozitor. Nu puteam să mi-o imaginez pe mama împachetând totul și mutându-se de fiecare dată când apăreau probleme. Mă simțeam prost.

— Îmi pare rău.

Îmi aminteam ce spunea despre cât de mult ieșea mama ei în oraș. De obicei cu bărbați îngrozitori.

S-a uitat la mine cu o față serioasă.

— Nu-i mare brânză. Claire a spus că aș putea să stau la ea câteva săptămâni dacă se întâmplă asta.

— Oh, super atunci! O să te ajute. Voiam doar să văd dacă ești în regulă.

S-a uitat în spatele meu, unde îl lăsasem pe Hayden.

— Te prefaci că îți pasă pentru că ești îngrijorată în privința mea sau pentru că îți faci griji în legătură cu ce știi?

— Poftim?

Ea a zâmbit arogantă.

— Fii pe fază, Gia. Mă aproprie de adevăr.

A început să se îndepărteze, apoi a spus:

— Nouăzeci de zile.

Capitolul douăzeci și șapte

Jules stricase toată atmosfera. Evitam să merg acasă de patru ore, dar știam că trebuia să dau ochii cu părinții mei. I-am spus lui Hayden că trebuie să-i confrunt și am plecat. Mă întrebam dacă părinții mei îl sunaseră deja pe Drew și vorbiseră cu el. Mă întrebam dacă o să fie haos când o să ajung acasă. Nici măcar nu-mi puteam imagina. Mi-am făcut curaj și am intrat. Era liniște. Nu eram sigură dacă era de bine sau de rău. M-am îndreptat spre living, unde puteam auzi televizorul aprins sau ceva de genul. *Oh, te rog nu-mi spune că se uită la el chiar acum*, mi-am zis eu în gând. Dar când am ajuns lângă ei, erau amândoi pe canapea, mama în hainele de agent imobiliar și tata cu o farfurie de mâncare. Se uitau amândoi la televizor.

Tata a râs la ceva de la televizor.

Mi-am dres glasul.

— Bună! Sunt acasă.

Mama a luat telecomanda de lângă ea și a oprit televizorul.

— Gia, să nu mai fugi niciodată așa, OK? Există un mod potrivit de-a cere permisiune să mergi la bibliotecă și ăla n-a fost deloc așa.

— OK...

Le-am evitat privirile.

— Te porți foarte diferit de când ai început să ieși cu fata aia, Bec.

— Poftim? Abia dacă ies cu ea.

— Ei bine, nu pot să nu observ că noua ta atitudine arțăgoasă a coincis cu apariția ei în viața ta. Mi-ar plăcea să stai departe de ea o vreme.

Atitudine arțăgoasă? Astea erau cuvintele pe care le folosea mereu cu Drew.

— Ea n-are nimic de-a face cu asta. V-ați uitat la filmul lui Drew?

— Da, a spus tata.

— Și?

— Și a fost un clip interesant despre schimbările culturale și efectele adverse.

Și-a pus farfuria pe măsuta de cafea și s-a mutat pe marginea canapelei.

— Ne-a folosit familia pe post de exemplu.

— Ce altă familie ar fi trebuit să folosească? Are doar una.

— Nu știu, o familie care să vrea să facă parte dintr-un documentar în care membrii ei sunt batjocoriți.

— Nu și-a bătut joc de noi. E doar o perspectivă asupra societății.

— Poate că ți se pare așa pentru că n-ai fost tu personajul principal. M-am simțit batjocorită.

Mama și-a pus mâna pe brațul lui tata când a spus:

— Oh, Gia, îmi pare rău că te simți așa. Îmi dau seama de ce, dar după ce o să mai treacă puțin timp, o să-ți dai seama că nu asta a fost intenția lui.

— Ei bine, după ce a râs toată lumea de mine aseară, n-o să fie deloc ușor să cred asta.

— Este un film despre societate, Gia. Încearcă să-l privești așa cum e.

— Deci o să-l lași să scape cu asta? Nici măcar n-o să vorbești cu el?

— Am vorbit deja. I-am spus că ne-ar fi plăcut să fie mai clar despre ce-o să facă cu scenele alea atunci când a fost

acasă și că n-a ținut foarte mult cont de sentimentele tale, dar că e un film foarte bine realizat. Suntem mândri de el.

Am înghițit în sec.

— Mândri de el?

— Tu nu?

— Nu, nu sunt. Eu sunt furioasă pe el.

Tata a dat din cap.

— Înțeleg. Sper să puteți rezolva problema asta.

Am rămas cu gura căscată. Simțeam cum îmi izbucnește un val de mânie în piept și ochii încep să mă usture. Cuvintele pe care voiam să le rostesc îmi stăteau pe vârful limbii. Dacă le dădeam glas ar fi făcut-o pe mama să creadă că sunt arțăgoasă.

Mi-am dres vocea, sperând să par calmă, atunci când am întrebat:

— Pot să merg acasă la prietena mea?

— Care prietenă?

— Claire.

— Desigur. Nu te întoarce târziu și sună-mă dacă pleci în altă parte.

— OK.

Am ieșit din casă. Simțeam că mă sufoc, de parcă nu puteam să respir. Am început să conduc spre Claire, dar am tras de volan la colțul străzii și m-am îndreptat în schimb spre casa lui Bec. Poate pentru că eram nervoasă pe părinții mei și voiam să fiu mai rebelă sau poate chiar îmi doream s-o văd. În orice caz, acolo am ajuns.

Abia când am ajuns pe verandă și am bătut la ușă, am început să-mi fac griji că s-ar putea să nu vrea să mă vadă.

Doamna Reynolds a răspuns la ușă.

— Gia. Mă bucur așa de mult să te văd!

— Bec e acasă?

— Da, este. Dă-mi voie s-o aduc. Intră, te rog!

Am intrat în casă și am tras ușa în urma mea. După câteva minute, Bec a apărut în hol îmbrăcată în pantaloni de trening și tricou. Nu era machiată. Părea atât de schimbată! Mai tânără? Mai puțin nervoasă?

— Gia, ce faci aici?

— Sunt nevoasă.

— OK...

— Am nevoie de cineva care să mă lase să fiu nevoasă.

Mi-a zâmbit.

— Ei bine, asta e specialitatea mea. Vino!

M-a condus în camera ei și a arătat înspre scaunul de la birou.

— Stai jos. Începe când ești gata. O să fiu aici să te provoc. S-a pus pe pat, apoi s-a ridicat iar.

— Așteaptă. Simt că avem nevoie de niște muzică supărată pe fundal.

Și-a scos telefonul, l-a butonat de câteva ori și apoi a apăsat butonul de *play*. Muzica a început să se audă din niște boxe de pe etajeră. A potrivit volumul ca să nu fie prea tare.

Am râs.

— Râsul și furia nu merg bine împreună.

— Atunci nu mai încerca să mă faci să râd.

— Nu o fac. Sunt total de acord cu tine. De ce suntem nevoase?

— Din cauza fratelui meu.

Și-a ridicat pumnul în aer.

— Sunt alături de tine. Continuă.

— Deci, a sunat de dimineață nu ca să-și ceară scuze, ci ca să-mi spună că n-ar fi trebuit să merg la ceremonia aia stupidă.

— Nu cred.

— E adevărat.

— Ce ticălos...

— Și apoi părinții mei s-au uitat la film.

— Au fost devastați?

— Nu, au fost mândri.

— Mândri?

— Da!

M-am ridicat și am început să iau camera la pas.

— Mi-au spus că speră să fiu și eu la fel de mândră, într-un final.

— S-au uitat? Ești sigură?

— Nu i-am văzut uitându-se, dar sunt destul de sigură.

— Ce jalnic.

— Nu-i așa? Sunt fraieră? Sunt îndreptățită să fiu nervoasă?

— Gia, eu sunt nervoasă și nici măcar nu sunt în locul tău.

— Dar pe tine te enervează tot.

— Nu e complet adevărat, dar mă bucur de perioadele în care sunt nervoasă.

A tăcut pentru o clipă, pe pat, uitându-se la mine.

— Deci?

— Ce?

— Ești nervoasă. Ce-o să faci în privința asta?

M-am oprit, cu umerii încă încordați.

— Nu știu.

Normal că mai fusesem nervoasă înainte, dar interiorizam mereu totul, nu lăsam nimic la vedere. Am icnit când mi-am dat seama că mă comportam exact ca părinții mei. Așa făceau mereu. Nu le plăcea să vorbească despre sentimente negative pentru că asta ar sugera că familia noastră nu era perfectă. Chiar dacă mama părea mereu perfectă. Interiorizau totul. Și eu făceam la fel.

— Țipă.

M-am uitat spre ușă.

— Nu sunt genul care să țipe.

Chiar dacă tocmai avusesem revelația despre mine și părinții mei, era greu să renunț la un obicei de-o viață. Dar voiam s-o fac. Trebuia. Simțeam că iau foc și știam că trebuia să dau frâu liber sentimentelor.

— Țipă și gata.

Am tras adânc aer în piept și am ținut.

Ea a zâmbit.

— Mai ai mult de lucru, dar e un început bun. Acum să ținăm la fratele tău.

— Nu-l sun.

— Nu, vreau să zic că putem să ținăm chestii și să sperăm că le poate auzi. De genul...

Și-a îndreptat umerii.

— Cum îl cheamă?

— Drew.

— Drew, ești un mare ticălos și un frate îngrozitor!

— Care nici măcar nu știe să-și ceară scuze!

— Și care are un păr ciudat!

Mi-am înclinat capul.

— Crezi că are un păr ciudat?

— Desigur. Trebuie să și-l taie mai scurt sau să-l lase să crească mai mult. Poți să-i spui că am zis asta.

Am râs.

— Ajută puțin, nu-i așa?

— Da.

Chiar mă ajuta. Focul din pieptul meu nu mai ardea așa de tare.

S-a lăsat pe spate pe pat și s-a uitat la tavan. M-am uitat și eu și am văzut că, pe lângă fotografiile cu natură de pe pereți, avea unele și pe tavan.

— Sunt grozave. Le aduni din locurile pe care le vizitezi?

— Eu le fac.

— Sunt ale tale? Nu știam că ești fotograf.

— Încerc. Am fost în excursia asta de trei săptămâni prin Statele Unite. Acolo le-am făcut pe majoritatea.

— Hayden mi-a povestit despre excursia aia.

Ea a zâmbit.

— Așa e. Sunt sigură că a tot spus că a fost ca o excursie pe lumea cealaltă sau ceva de genul. Și mie îmi place să mă prefac, dar ne-a plăcut amândurora. Ne-a obligat să ne jucăm jocul lui stupid. Ne-am certat mult, am râs mult și am învățat multe.

— Sună distractiv.

— Nu cred că distractiv e cuvântul potrivit, dar a fost o experiență.

S-a așternut tăcerea. Mă simțeam penibil, de parcă nu câștigasem dreptul de-a fi aici, cerând ajutor. Abia dacă ne cunoșteam.

— Deci... faci ceva astăzi? Ieși cu Nate?

Ea a oftat.

— Nu. E greu să ies cu el. Nate e..., a spus ea, ridicând din umeri. Nu știu. E doar Nate.

— Vrei să fie iubitul tău?

— Câteodată.

A luat o pernă, a întors-o și a netezit-o de câteva ori.

— Și câteodată vreau să-l strâng de gât. Cred că ar trebui să lucrez mai întâi la al doilea impuls, să văd cum să-l țin sub control.

— De ce vrei să-l strângi de gât?

— Pentru că e picat din Lună. E îndrăgostit de altă fată care nu e deloc de nasul lui.

M-am uitat la ea. Mi-au venit minte toate acuzațiile lui Jules despre cât de mult flirtam, cât de urât se uitase Bec la mine când o întâlnisem prima dată.

Bec s-a uitat la mine.

— Oh, te rog! Nu ești tu.

— N-am crezut asta.

Și-a dat ochii peste cap.

— Clar ai crezut asta.

M-am îmbujorat din cauza acuzației.

— În fine. Aveai dreptate să te gândești la asta pentru că tu ești genul de tipă pe care o place. D-asta te-am urât la început. Ei bine, asta și faptul că i-ai distrus formația.

— Aia era formația *lui*?

— El e toboșarul.

— Poate că ar trebui să țipăm asta, am zis, lăsându-mă pe spate în scaunul de la birou.

— Că te urăsc?

— Nu, că Nate e picat din Lună.

— Nate, ești picat din Lună!

— Ai cea mai mișto fată fix în fața ta și tu nu-ți dai seama! am țipat.

— Ești complet pe dinafară!

Ușa s-a deschis și Hayden și-a băgat capul prin crăpătură.

— Ar trebui să-mi fac griji despre ce se întâmplă aici?

Capitolul douăzeci și opt

Hayden încă nu mă văzuse, dar tot m-am îmbujorat.

S-a uitat la sora lui, zâmbind, de parcă nu era deloc surprins că țipetele se auzeau din camera ei.

— Ne exorcizăm demonii, a spus Bec, uitându-se la mine.

Atunci Hayden s-a uitat la mine și a făcut ochii mari.

— Gia, ce faci aici?

— Tocmai ți-am zis, a spus Bec. Scoatem răul din noi.

— Stai, și tu ți-pai? a întrebat el, de parcă nu-i venea să creadă.

— Da, țipa, a răspuns Bec în locul meu. Acum lasă-ne în pace. S-ar putea să fie nevoie să țipăm despre tine în continuare. Avem nevoie să țipăm despre el?

— Nu, am spus.

— Păcat, aveam unele bune, a spus Bec.

Hayden și-a încrucișat mâinile la piept.

— Sunt atât de confuz!

— Fratele ei este un ticălos. Părinții ei sunt mândri de asta. Țipăm despre asta. Ce-i așa greu de înțeles?

— Părinții tăi n-au fost supărați? m-a întrebat el.

— Nici măcar puțin.

— Auci. Îmi pare rău!

Am dat din umeri.

— Nu-i mare brânză.

Bec a oftat.

— Gia, ba da, este. Suntem nervoase. D-asta țipăm. Nu ești furioasă pe părinții tăi pentru că își interiorizează sentimentele? Nu mai face ce te-au învățat așa de bine.

Hayden a zâmbit.

— Ai venit în locul potrivit. Aici nu ne ascundem sentimentele. E o găleată plină de mingi de baseball în curte dacă ești interesată.

Bec s-a ridicat.

— Oooh, da! Să le ducem la Will acasă.

— Acasă la Will? am întrebat.

Hayden s-a uitat la telefon, probabil la ceas.

— Nu trebuie să ne duci nicăieri, am spus. Dacă ești ocupat...

— Nu este. Să mergem, a spus Bec.

— De fapt, sunt ocupat, a spus el. Dar serios, ajută. Ar trebui să mergeți.

Mi-a făcut ușor cu mâna și a ieșit din cameră, lăsând dezamăgire în urmă.

— Ce treabă are? am întrebat, încercând să par nonșalantă.

Nu-mi ieșise, după felul în care Bec s-a uitat la mine.

— Cine știe? Poate iese cu prietenii lui sau ceva de genul. Are câțiva.

— Corect.

Am atins marginea borcanului în care își ținea sticla șlefuită.

— Știi dacă a mai vorbit cu Eve de la petrecere? Sau eforturile noastre au dat roade?

— Îți faci griji despre asta?

— Nu... Adică, da. Am cunoscut-o și aveai dreptate – nu este bună pentru el. Dar știi că a fost geloasă pentru că a mers la petrecere cu mine. Presupun că sunt îngrijorată să nu se fi întâmplat opusul.

— Crezi că s-a despărțit de Ryan ca să-l ademenească iarăși pe Hayden după ce v-a văzut împreună?

— Nu știu.

— Hmm.

S-a încruntat și și-a țuguit buzele.

— Atunci ar trebui să ne asigurăm că n-o s-o primească înapoi. Măine după școală. Tu, eu și Hayden o să aruncăm mingi de baseball acasă la Will.

Am dat din cap.

— Bec, am terminat cu planurile.

— Planurile? Astea nu sunt planuri. Doar îmi petrec timpul cu fratele meu. Ce-i rău în asta?

Să-și petreacă timpul cu fratele ei. Gândul îmi provoca fiori și știam că mai mult timp cu fratele ei putea să-mi aducă multe probleme. Începeam să-l plac. Prea mult. Și de obicei nu-mi dădeam voie cu așa de puține indicii că sentimentele erau reciproce.

— OK.

Am condus vreo douăzeci de minute și am ajuns într-un cartier de la periferie, unde fiecare casă avea nevoie de renovări. Hayden a intrat pe un drum înnămolit. Casa era înconjurată de copaci mari și multe gunoaie. Mașini vechi și ruginite, electrocasnice stricate, utilaje mari pentru fermă.

Mai mulți câini au venit în goană, în timp ce conduceam, lătrând și alergând după mașină.

— Unde suntem? Pare scena potrivită pentru un masacru. Hayden mi-a zâmbit.

— Este casa lui Will. Este enoriaș la biserica noastră și, pentru douăzeci de dolari, ne lasă să aruncăm mingi de baseball în curtea lui.

— N-am fi putut face asta gratuit în curtea ta?

— Da, dar el ne lasă să aruncăm în cheștiile lui.

Bec a arătat înspre o mașină veche pe lângă care treceam, cu o gaură mare în parbriz.

— Este foarte satisfăcător.

Hayden a apăsat pe claxon și un bătrân a ieșit din casa dărăpănată și a chemat câinii. Au luat-o cu toții la goană spre el. I-a închis în spatele unei porți și apoi a intrat iarăși în casă cu o față posomorâtă, care părea să transmită că nu ne voia acolo.

— E în toane bune astăzi, a spus Bec.

— Așa e el binedispus?

— De obicei ne pune pe noi să închidem câinii și nu e așa de ușor pe cât pare.

— Dacă nu îi place să veniți aici, de ce vă lasă?

Hayden a oprit mașina și a luat găleata de mingi de baseball de pe bancheta din spate.

— Ne iubește.

— Îi plac banii noștri, a spus Bec, ținând o hârtie de douăzeci de dolari în mână. Mă duc să-l plătesc.

*

— Asta a fost cea mai tristă încercare de-a arunca o minge pe care am văzut-o vreodată, a spus Hayden după... trista mea încercare de-a arunca o minge. Nici măcar n-a zdruncinat parbrizul, darămite să-l spargă.

— Imaginează-ți că fratele tău e în spatele parbrizului ăluia, a spus Bec, aruncând o minge și prinzând-o iar și iar.

— Imaginează-ți-l cu camera de filmat, a adăugat Hayden.

— Păstrați găleata asta de mingi doar ca să le folosiți aici? am întrebat.

— Nu, le avem pentru că Hayden a încercat să joace în liceu, ca toți prietenii lui. Dar nici măcar *toate* mingile de baseball din *întreaga* lume nu pot să-l facă un atlet.

— Mulțumesc, Bec.

— Ce? E adevărat.

— N-ai intrat în echipă?

— Nu-mi plăcea cu adevărat.

— Are aceiași prieteni din generală. Toți au devenit atleți. El a devenit...

— N-o spune, i-a zis el.

— Tocilar.

— A spus-o.

Am râs.

— Se simțea lăsat pe dinafară și singur. D-asta a încercat să intre în echipă, nu pentru că îi plăcea.

Singur. Hayden se simțise singur cu prietenii lui. D-asta crezuse asta despre mine când mă întâlnise? Părea să-mi citească gândurile, pentru că m-a luat de braț și mi-a spus:

— Nu sunt singur. Acum aruncă mingea.

M-am pregătit să arunc iar și el a zis:

— OK, vino aici. Ai nevoie de orientare.

M-a tras mai aproape, apoi s-a pus în spatele meu.

Bec a suspinat.

— Chiar folosești mișcarea aia „lasă-mă să te ajut să înveți ceva”?

Nu-i puteam vedea fața lui Hayden, așa că nu eram sigură dacă și el era la fel de îmbujorat ca mine.

— Nu este o mișcare, Bec. Chiar are nevoie de ajutor.

— Hei!

L-am înghiontit în burtă și el a râs.

— Dacă voiam să fac o mișcare, atunci aș fi încercat ceva de genul...

Mi-a pus mâinile pe umeri, m-a tras înspre el și și-a aplecat capul lângă urechea mea.

— Hei, păpușă, ai nevoie de ajutor ca să arunci o minge de baseball?

A spus-o în șoaptă, cu vocea lui răgușită.

Am încremenit. Mă treceau fiori pe ceafă și în urechea dreaptă. Bec trebuie să-mi fi văzut expresia pentru că a început să râdă. În hohote.

El s-a dat un pas înapoi.

— Ce? N-a fost foarte bine?

— Oh, nu, cred că ar fi funcționat dacă ai fi încercat s-o agăți pe Gia, a spus Bec printre râsete.

— În fine. N-a fost chiar așa de bun, am spus.

— OK, acum adevărata lecție.

Îmi ținea din nou mâinile pe umeri, ca să mă orienteze.

— Trebuie să te înclini ușor. Apoi înaintezi cu piciorul ăsta și pe urmă arunci. Folosește pasul ăla ca să arunci mai tare.

S-a retras complet și eram tentată să-i zic că nu prea înțelegeam ca să-mi arate din nou.

— Nu știu dacă ar trebui să ascult sfaturile cuiva care n-a intrat în echipa de baseball.

— Aruncă mingea, a spus el cu o voce calmă.

Am zâmbit și am aruncat-o.

— Mai bine.

— Dar trebuie să ții ceva în timp ce arunci.

Bec a luat o minge de baseball și a țipat:

— Trezește-te și vezi ce pierzi! a țipat ea în timp ce arunca mingea.

Hayden a ridicat din sprâncene.

— Spre cine a fost îndreptată aia?

— Băieți proști.

— Am înțeles.

Mi-a dat o altă minge.

— Nu uita să ții, a spus Bec.

Era mai penibil cu Hayden aici, dar am încercat oricum.

— Cât de greu e să întreb?

Mingea a ricoșat în parbriz.

Hayden a învârtit o minge între palme.

— Ai fi acceptat dacă ți-ar fi cerut permisiunea să folosească înregistrările?

— Nu sunt sigură. Probabil că nu.

El a dat din cap.

— Hayden? a întrebat Bec, arătând spre minge. Ai vreun demon de exorcizat?

Hayden s-a uitat îndelung la parbriz. Mai multe mingi erau împrăștiate pe iarba galbenă din jurul mașinii ruginite. Spre deosebire de mine și Bec, Hayden n-a țipat nimic, dar viteza cu care a lovit mingea m-a făcut să cred că poate avea câțiva demoni. Sticla a făcut un zgomot puternic la impact și mai multe crăpături s-au format pe tot parbrizul.

Era rândul meu să mă uit întrebător la el.

- Despre ce-a fost asta?
- Este distractiv să sparg chestii.

Ăsta era răspunsul lui, dar nu eram sigură că era cel adevărat.

Am mai aruncat cu toții câteva mingi și, după câteva minute, Hayden și-a ridicat mâinile în aer.

- OK, stop.
- De ce? am întrebat.
- O să se spargă, spuse Bec.

Hayden a apucat o minge din găleată și a aruncat-o în aer. Când a prins-o, mi-a aruncat-o cu un mic zâmbet.

- E tot al tău.
- Am luat mingea din mâna lui.
- Dacă nu-l sparg, o să fiu foarte jenată.
- O să-l spargi.

Mi-am înclinat corpul ușor, am făcut un pas în față și apoi am aruncat-o. Parbrizul s-a spart cu un zgomot foarte satisfăcător. Am zâmbit.

- A fost super!
- Te simți mai bine acum, nu-i așa? a întrebat Bec.
- Da.

Am oftat, dar de fericire.

Bec a ridicat câteva mingi de pe pământ.

— O să mă duc să mă joc puțin de-a prinselea cu câinii. Mă întorc imediat.

Hayden a început să adune mingile, aruncându-le apoi în găleată. L-am ajutat.

- Faceți des asta?
- Nu chiar.

Numărul de ferestre rupte sau sparte ale mașinilor din apropiere păreau să sugereze opusul.

— A adus de curând mașina aia? am întrebat, arătând spre o mașină la fel de ruginită, dar nelovită care stătea lângă un copac, în cealaltă parte a curții.

— Nu. Nu ne atingem de ăla. Este un Camaro din '68. De când am început să venim aici, tot încerc să-l conving pe Will să mi-l vândă, dar, așa cum ai văzut și tu, este un bătrân cam morocănos și încăpățânat.

— Dar Bec a zis că îi plac banii.

— Glumea. Eu cred că îi place cu adevărat să aibă musafiri. Vino, trebuie să vezi mașina asta.

Capitolul douăzeci și nouă

Hayden s-a îndreptat spre mașină și eu l-am urmat.

— Mașina asta e destul de stricăță. Oricum, ar trebui să bag mulți bani ca s-o recondiționez.

Unul dintre geamurile de pe lateral era deschis și interiorul era plin de frunze uscate, scaunele erau sfâșiate și se vedeau arcurile ruginite. Asta nu l-a oprit pe Hayden să se avânte înăuntru, cu picioarele înainte, prin fereastră. Și-a pus încheietura pe volan și a luat o expresie de model: ochi mijiți, buze ușor deschise.

— Ce părere ai?

Eu am râs.

— Îți stă bine.

— De acord. Vrei să mi te alături?

Scaunul din dreapta era și mai murdar decât cel pe care stătea el. Trebuie să mă fi văzut ezitând pentru că și-a întins mâna și m-a apucat. Am țipat și m-am retras. Și-a lăsat mâna în jos, mângâind exteriorul ușii ca pe un animal de companie îndrăgit. M-am surprins mergând înainte, intrând prin fereastră, cu capul înainte, chiar peste el. A râs și m-a ajutat să intru. Era un spațiu destul de strâmt, cu el stându-mi în cale, iar șoldurile mele i-au atins pieptul și volanul. Pantalonii mei s-au agățat de ceva și am rămas blocată, cu mâinile pe scaunul din dreapta și cu picioarele încă pe geam.

— Sunt blocată, am spus.

— Da, ești.

I se simțea zâmbetul în voce.

— Ajută-mă!

— Dar îmi cam place asta, a zis el râzând.

— Dacă nu mi-aș folosi mâinile, ți-aș da una chiar acum.

Am încercat să-mi mișc iarăși piciorul și am auzit un zgomot, de parcă s-ar fi rupt ceva.

Hayden a râs. L-am simțit apoi întinzându-se după glezna mea, unde părea să fie problema.

— E blocată în portieră. Lasă-mă să încerc s-o deblochez.

Începuseră să-mi tremure brațele pe care mă sprijineam.

— Gata, a spus Hayden și mi-a eliberat piciorul, ceea ce m-a făcut să aterizez brusc cu fața în scaun.

— Auci!

— Oh, nu. Îmi pare așa de rău!

Picioarele mele erau așezate în poala lui și brațele lui erau blocate sub mine. Schimbătorul de viteze îmi învinețise clar coastele. M-am rostogolit cu grijă spre dreapta, spre scaunul meu, și el m-a ajutat să mă ridic.

— Ești în regulă?

S-a uitat la mine.

— Sunt bine.

Mi-am frecat mâinile pe față, sigur eram murdară. Mi-a luat o frunză din păr.

— Sunt OK, i-am spus eu, râzând jenată.

— A fost chiar grațios.

I-am dat una în braț și el s-a prefăcut că-l doare.

— Ei bine, sper că a meritat efortul, a spus el zâmbind.

M-am uitat în jur la interiorul murdar care arăta și mai rău de aproape.

— Mda, nu chiar, am spus eu zâmbind.

El s-a lăsat pe spate pe scaun și apoi m-a luat de mână. OK, poate că a meritat.

— Cum a mers scena din piesa *Un cuplu ciudat*?

— Foarte bine. Mulțumesc că m-ai ajutat ieri.

— N-aveai nevoie de ajutorul meu.

— Ba da, am nevoie de ajutorul tău.

Nu mai părea că vorbeam despre exersatul replicilor pentru o piesă.

Poate că nu se referea la asta.

— Ce demoni ai vrut să exorcizezi astăzi?

Am dat din cap înspre mașina pe care o distrusesem.

— Unii care ar fi trebuit să-mi dea deja pace, a spus el, vag.

Mă gândeam dacă se referea la Eve, dar nici gând să vorbesc despre ea dacă nu o făcea el. Nu când mă ținea de bunăvoie de mână și nu ne mai prefăceam pentru nimeni.

— Te întrebi vreodată dacă prietenii pe care ți-i alegi spun ceva despre cine ești ca persoană?

Deci nu se referea la Eve. Se referea la Ryan, care îl trădase cu ea. Sau poate se referea la faptul că era singur în grup, un intrus. M-am gândit la întrebarea lui, la prietenii mei și la ce-ar putea spune despre mine. M-am gândit chiar

și la cum prietena lui Bec mă considerase răutăcioasă din cauza a ceva ce spusese Jules.

— Te referi la Ryan?

— La multe lucruri, dar da, era prietenul meu.

— A fost alegerea lui. Nu poți controla ce face. Alegerea lui nu spune nimic despre tine.

— Chiar așa? A fost dispus să renunțe la o prietenie de-o viață pentru o fată. N-ar fi trebuit să prevăd asta?

— N-ai fi avut cum. Nu înseamnă că ai face și tu același lucru pentru că ai ales să fii prietenul lui.

— Știu. Simt doar că ar fi trebuit să trec peste deja.

L-am strâns de mână.

— Te-a rănit. Nu e ușor să uiți.

El a oftat.

— Ce-a spus Bec, că ești diferit față de prietenii tăi...

— Nu sunt singuratic, a răspuns el aproape prea repede.

— Dar nu prea aveți așa de multe lucruri în comun, nu-i așa?

— Îmi place sportul și câteodată ei se duc la meciuri. Merge bine.

— Dar simți că ești lăsat pe dinafară?

Am așteptat să-mi spună că Bec n-avea dreptate, dar în schimb a spus:

— Te-a ajutat experimentul cu aruncatul mingilor? Cum te simți?

— M-am distrat. Și având în vedere evenimentele din ultimele zile, cred că e un lucru bun. Îți mulțumesc că mă faci să râd.

S-a uitat la mine și eu i-am zâmbit ca să-l asigur că așa era.

— Nu vreau să-mi mulțumești pentru asta. Nu pare să ai o problemă cu a râde. Te pricepi să te ascunzi. Mă întreb ce se ascunde în spatele zâmbetului. Nu trebuie să fii perfectă tot timpul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu sunt, crede-mă.

M-a atins pe față, probabil curățându-mă de niște mizerie de pe scaun.

— Îmi place când nu ești perfectă.

Simțeam cum mă înroșesc și de data asta nu puteam să-mi ascund îmbujorarea.

— Dar tu, Gia? Te simți vreodată singură în cercul tău de prieteni?

Am vrut să neg imediat. Dar avea dreptate. Mă prefăceam mereu că eram binedispusă. Ziua asta trebuia să fie despre exteriorizare. Să-mi dau frâu liber sentimentelor. Nu îmi era ușor, dar Hayden mă făcea să vreau să încerc.

— Nu obișnuiam să mă simt așa.

— Dar acum?

— Nu știu. Îmi iubesc prietenii, dar da, descopăr că nu mă cunosc foarte bine. Totuși, nu este vina lor. Nu i-am lăsat niciodată. Nu m-am cunoscut niciodată cu adevărat pe mine însămi.

— Nu e asta o parte din viața de adolescent? Să descoperi cine ești? Cine vrei să fii?

— Sper, pentru că altfel sunt foarte mult în urmă.

— Cred că te cunoști mai bine decât ai impresia.

Din cealaltă parte a curții, Bec a țipăt:

— Unde sunteți?

Hayden s-a retras și mi-am dat seama cât de aproape stăteam.

— Presupun că am face bine să mergem.

A trebuit să respir adânc de câteva ori ca să-mi reglez respirația. Hayden a ieșit pe fereastră și apoi s-a întors spre mine.

— Nu pot să folosesc portiera? am întrebat, uitându-mă pe geamul deschis.

— E blocată din cauza ruginii, a spus, întinzându-și mâinile spre mine. N-o să te mai las să cazi de data asta. Ți promit.

Ochii lui au sclipit, de parcă își amintea intrarea mea nu așa de plină de grație.

M-am așezat pe genunchi, încercând să evit arcurile ieșite și mi-am scos capul și umerii pe fereastră. M-am sprijinit de cadrul portierei ca să mă ridic și să mă răsucesc. Stăteam pe geam, cu fața spre interiorul mașinii și cu picioarele încă înăuntru. Atunci m-a apucat Hayden, cu o mână pe sub fund și alta în jurul taliei, și m-a scos din mașină. Am icnit surprinsă și m-am agățat de gâtul lui pentru mai multă stabilitate.

Chiar și după ce-am ieșit, el m-a mai ținut în brațe câteva clipe. Într-un final, m-am uitat la el, întrebându-mă de ce nu mă lăsa jos.

S-a uitat la mine.

— Și eu m-am distrat azi.

— Super, am zis, respirând mai greoi decât intenționam.

Bec a apărut în spatele lui.

— Ai folosit mișcarea „urcă-te peste mine în mașină”? Jur că astăzi folosești toate tehnicile!

Mi-am simțit inima căzând în gol, iar el, ca pentru a accentua senzația, m-a lăsat jos.

— N-a fost o mișcare, Bec, a spus el, punându-mă pe picioare în timp ce eu mă clătinam câțiva pași.

Ea a dat din umeri.

— Sunt destul de sigură că nu trebuie să recurgi la mișcări d-astea ca s-o inviți la piesa de vineri.

Hayden și-a mijit ochii la ea.

Ea i-a zâmbit inocent.

— Mă duc să iau mingile. Ne vedem la mașină.

Și apoi eu și Hayden am rămas iarăși singuri. Și-a trecut mâna prin păr.

— E foarte subtilă, nu-i așa?

— Nu trebuie s-o faci, am spus eu, chiar în timp ce el a zis „Ai vrea?”

— Știu, a spus el, în același timp în care eu am spus „Sigur”.

Am râs amândoi.

— OK, să încercăm să vorbind pe rând, a spus el. Tu prima.

— Ziceam că nu trebuie să mă inviți doar pentru că ți-a zis sora ta s-o faci.

— Sigur că nu. De fapt, urma să-ți zic că trebuie să mergi la piesă pentru că nu pot să fiu prieten cu cineva care n-a văzut niciodată un spectacol de teatru.

— Ei bine, în cazul ăsta...

S-a uitat în direcția în care Bec arunca mingi în găleată.

— Nu știu cum ai câștigat-o de partea ta, dar ai făcut-o.

— Se pare că am avut nevoie să țin timp de zece minute despre problemele noastre.

El a zâmbit.

— Nu te-ar fi lăsat în camera ei dacă nu i-ar fi plăcut de tine.

— Nu cred că i-am câștigat încrederea în felul ăla.

Mă întrebam dacă mă plăcea cu adevărat sau dacă în mintea ei eram răul cel mai mic.

— Dar îmi place de ea.

— Deci, rămâne vineri? La ora șase.

— Sună bine.

Capitolul treizeci

Sătteam la capătul mesei. Ceilalți membri ai consiliului

elevilor se uitau la mine, așteptând să zică ceva. De obicei îmi plăcea să conduc discuțiile, dar până în punctul ăla al întâlnirii stătusem degeaba.

— Gia, a spus Daniel, vicepreședintele, cred că suntem gata să discutăm despre al doilea subiect.

— Corect.

M-am uitat pe foaia din fața mea. Punctul doi era o temă pentru care mă zbătusem, o petrecere de absolvire pe plajă, care să țină toată noaptea.

— Și-a terminat toată lumea sarcinile?

— Stăm bine cu permisele, a spus Daniel.

— N-am reușit să gădesc o trupă, a spus Ashley. Au mai fost și alte trupe care au dat probe pentru bal și care s-ar potrivi pentru asta?

— Nu...

Am făcut o pauză, gândindu-mă la trupa lui Nate.

— Nu știi, poate. A fost o zi lungă. Poate că nu i-am auzit prea clar pe ultimii. O să aflu și o să vă anunț. Cum stăm cu mâncarea? Am rezolvat asta?

Clarissa a dat din cap.

— Da, e totul pregătit.

— Lista de înscriere online pare destul de plină. S-ar putea să vină destul de mulți la petrecerea asta de absolvire fără băutură, a spus Daniel.

— De ce pari așa surprins? Și alte școli fac asta.

— M-am gândit doar că toată lumea o să vrea să petreacă în noaptea absolvirii.

— O să petrecem.

Am tăiat numărul doi de pe listă și am bătut cu pixul de câteva ori pe pagină.

— Deci vrea cineva să țină un discurs vinerea viitoare la adunare? Un discurs motivațional de tipul „suntem pe cale să absolvim”?

Daniel, care tocmai luase o gură de apă, a tușit și a încercat să-și recapete respirația. Ceilalți s-au uitat la mine.

— Ce-i? am întrebat.

— Ne-am gândit că o să vrei să ții tu discursul pentru ultima adunare din an.

— Da... Ei bine, întreb în cazul în care vrea altcineva.

Ashley a dat din cap că nu. Toată lumea a făcut la fel, în timp ce eu îmi întorceam privirea prin cameră.

— Nu chiar. Tu te pricepi la discursuri și asta a fost anul tău. Ai câștigat dreptul ăsta, a spus Daniel.

Voiam să fiu mândră de asta, dar nu eram sigură dacă ar mai trebui să fiu. Dacă asta înseamna că eram egoistă. Lucrasem din greu anul ăsta, în principiu pentru facultate, dar și pentru că îmi plăcea să fiu la conducere, să țin discursuri și să lupt pentru o cauză. Am mai bătut de câteva ori cu pixul în pagină.

— OK, o s-o fac. Mulțumesc. Cât despre restul lucrurilor de pe ordinea de zi, uitați-vă peste ele și, dacă aveți întrebări, luați legătura cu mine sau cu Daniel. Cred că o să terminăm devreme astăzi.

Toată lumea s-a ridicat și a început să vorbească. Discuțiile au acaparat imediat camera. Daniel se uita la mine. Nu trebuia să mă uit ca să-mi dau seama.

— Ce-i?

— Pari distrasă astăzi. De obicei ești foarte organizată.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu trebuie să-ți pară rău. Te-a făcut să pari mai autentică.

M-am uitat într-un final la el.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu.

S-a uitat spre ușă. Ultima persoană tocmai ieșise.

— Presupun că ai părut tot anul puțin inabordabilă.

— Ce vrei să spui? Am ieșit împreună. Cum adică sunt inabordabilă?

— Ai fost..., a dat el să zică, dar a ezitat, de parcă nu voia să mă rănească. Nu erai autentică. De parcă erai o reprezentare a cum ar trebui să fie o iubită. A arătat înspre dosarul meu. O reprezentare a cum ar trebui să fie președintele consiliului. Imaginea perfectă. Niciodată un pas greșit. Ai putea să scrii un manual.

M-am crispat.

El s-a ridicat într-un final.

— Nu este un lucru rău. Dar asta e mai bine... e drăguț. Mă face să te invit iarăși în oraș.

— Ai făcut-o deja și ți-am zis că nu repet aceeași greșeală de două ori.

Mi-am aruncat pixul înspre el, în timp ce se îndrepta spre ușă.

El a râs.

— Doar îmi dovedești că am dreptate.

Am oftat și m-am uitat în jur la masa care era acum goală. Stătusem aici tot anul și ce făcusem cu adevărat? Mi-am deschis biblioraftul la secțiunea *Bal*. Foaia cu înscriși pentru probe era încă acolo. Douăzeci de spectacole. Unii erau soliști, câteva duete. Încercase chiar și corul. Erau nouă trupe adevărate. Nu eram sigură care era a lui Nate, dar puteam să-mi dau seama. Poate exersau într-un garaj și puteam merge să-i ascult.

Muzica se auzea tare când am ieșit din mașină. Ritmul de tobe îmi răsuna în piept în timp ce mergeam pe alee. Am zâmbit și am intrat pe ușa din spate. La început, nu m-a văzut nimeni și cântecul a continuat, ritmul lui ajungându-mi până la vârfurile degetelor de la picioare. Cântecul părea captivant. Solistul avea o voce bună și era foarte carismatic. Îmi atrăgea atenția, în timp ce ȳopăia, cântând la microfon. L-am repetat de câteva ori numele în minte ca să mi-l amintesc.

— Marcus.

Nu stăteam de mult timp acolo când tobele s-au oprit și Nate s-a uitat întrebător la mine. Ceilalți au continuat să cânte, dar apoi s-au oprit unul câte unul și într-un final toți se uitau la mine.

— Este o repetiție fără public, a spus Marcus.

Dacă știa cine sunt – o fată care-i insultase indirect trupa acum câteva luni –, atunci nu lăsa asta să se vadă.

— Știu. Speram să vorbesc cu tine despre posibilitatea de a cânta pentru petrecerea de absolvire.

El a chicotit.

— E o glumă?

— Nu.

Am ridicat mapa, de parcă mă făcea să arăt mai profesionistă, dar mi-am dat seama că probabil părea și că era una dintre trupele pe care le luam în considerare. De fapt, era singura trupă.

— Ați mers la proba pentru bal.

— Și tu și prietenii tăi ne-ați refuzat. Cred că o să sărim peste asta.

Deci nu uitase.

Ceilalți membri, chiar și Nate, au dat din cap și basistul a spus:

— Echipamentul de sunet pe care l-ați montat în ziua aia a fost nașpa. De tot. Și Metallica ar fi sunat nașpa cu echipamentul vostru.

— Cine e Metallica?

Marcus a bombănit.

— Tu ești persoana responsabilă cu muzica? Serios, ce-am făcut să merităm tipul ăsta de pedeapsă? Cum de ești tu calificată să alegi o trupă?

— Nu sunt. Deloc.

A deschis gura de parcă urma să mă contrazică, dar apoi s-a oprit, înainte să zică:

— Exact.

— Dar mi-a plăcut ce-am auzit în seara asta. O să cântați la petrecerea de absolvire? Vă rog... Am venit aici să vă invit personal.

M-a măsurat din cap până-n picioare. Îmi doream ca Nate să zică ceva, să-mi sară în apărare, dar părea să-l lase pe Marcus să decidă. Nu-l învinovăteam.

— Nu știu. Trebuie să vorbesc cu trupa. Poate.

— Îmi dai mesaj să mă anunți?

I-am dat o carte de vizită cu numele meu.

S-a uitat la ea și apoi a băgat-o în buzunarul de la spate.

— Găia Montgomery îmi dă numărul ei de telefon. Uau!

— Dacă nu cântați... poate ne puteți recomanda o altă trupă pentru că, așa cum ai spus și tu, nu sunt calificată să aleg una.

— Sigur.

— Mulțumesc!

I-am întins mâna și el a dat noroc cu mine.

— De cât timp cântați împreună?

— De doi ani.

— Vă scrieți singuri muzica?

— Da.

— Ei bine, îmi pot da seama că lucrați din greu.
Mulțumesc din nou.

M-am îndreptat spre ușă.

— Pa, Gial! a spus Nate.

Am zâmbit și am plecat. Când eram aproape de mașină, am auzit pe cineva strigându-mă. M-am întors ca să-l văd pe Marcus.

— Hei, o să ne gândim la petrecere, OK?

Am zâmbit.

— Știu, ai spus deja asta.

— Dar de asta asta am vorbit serios.

— Oh...

— Pa!

Și apoi a plecat.

Capitolul treizeci și unu

Pentru prima dată de când îmi puteam aminti, nu le-am invitat pe Claire și pe Laney la mine acasă să mă ajute să mă pregătesc pentru întâlnirea mea cu Hayden. Dacă era o întâlnire reală. Sora lui practic îl forțase să mă invite la

piesă. Cel mai probabil, încă o preocupa s-o țină departe pe Eve. Chiar m-am gândit că s-ar putea să vină și Bec cu noi, dar când a apărut vineri seară fără Bec și mi-a sărutat mâna la ușă, am început să mă gândesc că poate era o întâlnire adevărată.

— Arăți superb, Gia, ca întotdeauna!

— Mulțumesc! Și tu la fel.

— Crezi că sunt superb?

— Te-am ales dintr-o parcare ca să te prefaci că ești partenerul meu. Crezi că aș fi ales orice tip?

— Ei bine, transmiți oarecum mesaje contradictorii. „Ales” implică mai mulți. Dar eram doar eu. Așa că da, cred că ai fi ales orice tip.

— Atunci presupun că am avut noroc să fii superb.

— Da, ai avut.

L-am înghiontit și el a râs.

N-a mai existat alt contact fizic până la teatru, și când mă convinsesem din nou că mă invitase doar în calitate de prietenă, am intrat într-un teatru slab iluminat și el m-a luat de mână. Inima mi-a tresărit de fericire. A arătat înspre niște locuri din mijloc și am mers într-acolo. Mergeam spre locuri, când cineva l-a strigat.

Ne-am întors amândoi și Spencer, prietenul lui de la petrecere, i-a făcut cu mâna.

— Mai este un scaun în plus acolo? a întrebat el.

Hayden a dat din cap și Spencer ni s-a alăturat, ocupând locul de lângă Hayden.

— Bună! Gia, nu-i așa?

S-a întors la Hayden și l-a întrebat:

— Ai văzut-o pe Eve?

Hayden i-a făcut semn cu capul.

— Da, e mai în spate.

Eve era aici? Bec probabil știa că o să se ajungă aici. Deci toată chestia asta era o altă prefăcătorie? Nu. Nu puteam

să-mi permit să gândesc așa. Doar pentru că nu eram sigură de motivația lui Bec, asta nu însemna că nu puteam să am încredere în cea a lui Hayden. El mă voia aici. În seara asta nu se prefăcea. Era doar o coincidență că Eve era aici. Doar că... se prefăcuse pentru mine, când dăduserăm întâmplător peste Jules în fața magazinului de înghețată. Asta se întâmpla acum? D-asta mă luase de mână? Chiar și cu gândul ăsta, nu eram dispusă să-i dau drumul. L-am strâns mai tare. S-a uitat la mine cu coada ochiului și m-a strâns și el la rândul lui.

Spencer s-a uitat în jur.

— Unde este Ryan?

— Știi ce părere are despre genul ăsta de lucruri.

— Nu credem asta cu toții? a spus, bătându-l pe Hayden pe spate. Oh, așa e, în afară de tine. Ție îi place să te uiți la oameni cântând și dansând. Am uitat.

— Nu trebuie să fii aici, Spencer.

Hayden nu părea deloc deranjat, dar nu puteam să uit ce spusese Bec; că tuturor prietenilor lui le plăceau alte lucruri. În orice caz, de ce era Spencer aici?

— Știi că glumesc. M-ai convins. Dar nu sunt obișnuit să stau lângă tine la chestii d-astea. Sunt obișnuit să mă uit la tine.

Hayden i-a spus ceva lui Spencer și el a râs, dar n-am auzit ce. Apoi Hayden s-a întors spre mine.

— O să-ți placă mult.

— Sunt sigură că așa o să fie. M-am uitat la broșura pe care o ținea Spencer. *În pădure*. E ca filmul?

— Mai întâi a fost o piesă de teatru, a spus Spencer oftând.

— E un spectacol înfricoșător?

— Este un amestec de mai multe basme.

Luminile s-au stins și orchestra a început să cânte. Un reflector a luminat cortina și piesa a început. Hayden mi-a

luat palma, a pus-o pe genunchiul lui și a început să-mi mângâie ușor fiecare deget în parte. Senzația era așa de intensă, încât mi s-a ridicat părul de la ceafă. Mi-am pus capul pe umărul lui. Mirosea uimitor – a spray de corp și detergent de rufe. Dacă încerca să mă facă să-mi fie imposibil să urmăresc spectacolul la care mă adusese, atunci chiar făcea o treabă bună. Până să ajungem la pauză, eram așa de captivată de prezența lui Hayden, încât aproape uitasem că mai erau și alți oameni care urmăreau spectacolul cu noi. Aplauzele puternice m-au readus la realitate. Când luminile s-au aprins, m-am ridicat.

— A fost grozav!

Hayden a zâmbit.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

— Deci... de ce nu ești pe scenă?

Maxilarul i s-a încleștat și apoi a revenit la normal.

— S-au întâmplat multe lucruri în timpul preselecțiilor.

— Da, este greu să fii un singuratic.

Zâmbetul i-a reapărut pe buze.

— Înțeleg, sora mea te-a spălat pe creier, a spus el, necontestând observația.

— Pauza durează doar cincisprezece minute, deci acum ar fi timpul să mergi la toaletă dacă ai nevoie. Vând și prăjituri și băuturi în salon. Vrei ceva?

— Cred că sunt în regulă.

— OK, eu trebuie să mă duc la baie. Mă întorc imediat.

Mâna lui, care o găsisese iarăși pe a mea, s-a eliberat din strânsoare. Ardeam de nerăbdare să ne ținem din nou de mână.

— OK.

Am respirat adânc de câteva ori, încercând să-mi reglez bătăile inimii. Am luat broșura și am început s-o răsfoiesc. Erau poze cu fiecare actor, ce rol jucau și în ce piese mai jucaseră înainte. Spencer s-a strecurat pe scaunul de lângă

mine și mi-am dat seama că eram nepoliticoasă. Am închis rapid broșura și i-am zâmbit.

— Bună din nou!

Am pus pliantul sub scaun și am arătat înspre scenă.

— Deci poate și Hayden să cânte așa?

— Da, poate.

— Abia aștept să-l văd pe scenă. De cât timp vă cunoașteți?

— De ani de zile.

— Unde v-ați cunoscut?

— La școală.

S-a aplecat puțin mai aproape și a spus mai încet:

— Deci, am o întrebare pentru tine.

— OK.

— Am o petrecere cu absolvenții de la baseball, care se apropie. Nu încerc să recuceresc o prietenă sau ceva de genul, dar ar fi drăguț să nu merg singur. Știi cum sunt tipii. Nu se mai opresc din glumit după aia. Se potolesc abia după săptămâni întregi. Dar nu vreau să am de-a face cu dramele dintr-o relație și așteptările care vin la pachet atunci când invit în oraș o persoană pe care trebuie s-o văd apoi tot timpul.

Întreba ce credeam eu?

— Sunt... sunt aici cu Hayden. Prietenul tău.

— Știu. Dar mi-a spus despre înțelegerea voastră și este evident că funcționează.

A făcut semn din cap arătând spre spate și eu m-am întors ușor.

În spatele nostru, Hayden și Eve vorbeau. Îl ținea de braț și râdea la ceva ce el spusese. Și el avea un zâmbet uriaș pe față.

— A vrut s-o recucerească. Tu l-ai ajutat. Deci, înapoi la chestia mea. O să dureze probabil trei ore, cel mult. Cât ceri pentru ceva de genul?

Am încremenit.

— Poftim?

— Doar o întâlnire. Nimic după. Asta dacă nu vrei să facem ceva după, a spus el, dând din sprâncene.

L-am plesnit așa de tare, încât mă ustura palma.

— Auci! Pentru ce-a fost asta?

S-a mângâiat pe obraz.

— Nu te-ai schimbat deloc.

Era același tip care o scosese pe Laney la o întâlnire acum doi ani și față de care se comportase urât. M-am ridicat și m-am împleticit în spate, departe de el. Am ajus la mașina lui Hayden, dar era încuiată.

Am închis ochii și am numărat până la zece pentru că simțeam că mai am puțin și încep să plâng. Am reușit să mă abțin și m-am așezat pe bordură. Telefonul meu arăta un apel pierdut de la Bradley. Am ezitat pentru o clipă, m-am uitat la intrarea goală a teatrului și apoi am apăsat *Sună înapoi*.

Capitolul treizeci și doi

Bradley a răspuns după al doilea apel.

— Ăsta a fost cel mai lung joc de-a *sună-mă*, a spus el.

— A fost.

— Ce faci?

Credeam că sunetul vocii lui o să stârnească ceva în mine, să mă facă să-mi aduc aminte de relația noastră. Poarte chiar să mă facă să mă simt mai bine. Dar de fapt mărea și mai mult golul ăla din stomac.

— Sunt bine. Tu?

— Mi-e un dor nebun de tine, Gia!

— Serious?

Era drăguț să aud că *cineva* se gândea la mine.

— Ai gestionat despărțirea asta mult mai matur decât m-aș fi gândit că o s-o faci.

— Ăăă... mulțumesc?

— Vreau să zic că mă așteptam la un milion de SMS-uri în care să te justifici, dar în schimb n-am primit nimic.

— Îmi pare rău.

— Nu, e un lucru bun.

Corect. Nimic mai bun decât tăcerea ca să reaprindă scânteia unei relații.

— Și am văzut postarea ta de pe Twitter. Ai fost la bal și ți-ai înfruntat prietenii singură. Ai dat dovadă de atât de multă maturitate!

— Nu, nu chiar. Într-un final am mers cu un prieten.

Dar eram măcar prieteni? Era adevărat ce tocmai spusese Spencer? Eram surprinsă că Hayden îi spusese lui Spencer despre chestia cu întâlnirea falsă fără să mă avertizeze. Mai ales după ce venise și stătuse cu noi. Hayden ar fi trebuit să mă avertizeze că Spencer știe. Oricum, când îi spusese? În seara asta? Bradley continua să vorbească. Vocea lui mă

făcea să-mi amintesc cât de lipsită de griji fusese relația noastră. Deloc complicată. Nu erau foste prietene cu care să mă confrunt, sentimente pe care să le descifrez sau roluri pe care să le joc. Fusesem pur și simplu împreună.

S-a lăsat liniștea și mi-am dat seama că aștepta să răspund la o întrebare pe care n-o auzisem.

— Îmi pare rău, poți să repeți?

— Vreau să te văd din nou.

— Serios?

— Da.

Hayden și felul în care stătuse așa de aproape de Eve, răzând cu ea, mi-au trecut prin minte.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Ce ți-a plăcut la mine?

Nu mă simțeam deloc atrăgătoare.

— Mă distrez cu tine. Am avut parte de multe momente frumoase împreună.

Asta a fost tot ce-a zis. Apoi s-a oprit, de parcă fusese profund și ar fi trebuit să fie suficient ca să mă întorc la el. Nu că îl judecam. Eram destul de sigură că și eu aș fi răspuns la fel dacă mi-ar fi pus aceeași întrebare.

— Ne-am distrat, dar ție îți era rușine cu mine.

— Nu e adevărat.

— N-ai vrut să-i întâlnești pe prietenii mei și nu m-ai lăsat niciodată să-i cunosc pe ai tăi. Asta m-a durut, Bradley.

— Uau, a spus el. Ești... diferită.

Unde îmi era capul? Bradley nu era răspunsul pentru sentimentele mele rănite de ceea ce tocmai se întâmplase cu Hayden.

— Cred că sunt. Trebuie să închid.

— Așteaptă, Gia!

— Nu pot să fac așa. Trebuie să plec.

Am închis telefonul și m-am uitat spre intrarea teatrului. Nu eram sigură ce să fac. Am presupus că Hayden avea să vină după mine, dar n-o făcuse. Era prea ocupat încercând s-o recupereze pe Eve. Poate că trebuia să-l las să explice, dar în momentul acela eram așa de furioasă și nici gând să merg din nou acolo, cu Spencer și Eve așteptând în culise.

Nu îmi era cunoscută partea asta din oraș, dar am văzut o stație de autobuz la colț. Mai mulți oameni așteptau, semn că putea să apară în curând. M-am răsucit pe călcâie și am mers înspre stație. Autobuzul a ajuns după cinci minute, timp suficient ca Hayden să vină să mă caute. N-a făcut-o. Așadar, atunci când autobuzul a intrat în stație, cuvintele *Beach Front*¹⁹ apărând pe ecranul digital, m-am urcat. Aveam doar o bancnotă de cinci dolari și șoferul de autobuz a bombănit în timp ce se scotocea de rest pentru mine.

M-am așezat lângă o femeie cu căști în urechi, sperând că asta înseamnă că n-o să stea de vorbă cu mine, și m-am concentrat să nu plâng timp de zece minute.

Telefonul meu a vibrat. Era un apel de la Hayden, pe care l-am ignorat. Apoi am primit un mesaj. Aproape că îmi era prea frică să mă uit, dar am făcut-o oricum.

Unde ești?

N-am răspuns. Nu eram sigură ce să zic. O lacrimă prostească mi s-a prelins pe obraz. Am șters-o nervoasă.

Atunci femeia de lângă mine a decis să nu mă mai ignore. Și-a scos căștile din urechi.

— Ești în regulă?

— Da, sunt bine.

— Cuvintele astea alcătuiesc cea mai rostită minciună din limba engleză, știi asta, nu-i așa?

Mi-am suprimat un suspin.

— Oh, draga mea, nu plânge!

---

¹⁹ Faleză (n. red.).

M-a mângâiat jenată pe braț.

— Sunt bine, am spus iar.

— Te rog să nu contribui și tu la folosirea incorectă a acestei expresii, a spus ea chicotind.

Telefonul a vibrat din nou.

Am crezut că ești la baie. Apoi am început să mă gândesc că mori pe acolo, așa că am trimis pe cineva după tine. Dar baia era goală. Spencer a spus că erai supărată când ai plecat. Unde ești, Gia?

Femeia de lângă mine părea în continuare îngrijorată.

— Doar probleme cu băieții, am spus eu într-un final, sperând să mă lase în pace.

Dar asta a făcut-o să înceapă un monolog despre problemele cu adolescenții din ziua de azi.

Dacă nu răspunzi, o să sun la poliție. Sunt îngrijorat.

Am tastat rapid.

Având în vedere că i-ai spus prietenului tău că sunt o prostituată, poate că ți-ai făcut o idee greșită despre noi. Nu mi-am dat seama că ăla era rolul pe care trebuia să-l joc în seara asta. Am găsit cum să ajung acasă.

Telefonul a început să sune aproape imediat. Nu voiam să vorbesc despre asta la telefon, mai ales că era femeia asta lângă mine, care credea că băieții ar trebui să primească zgărzi cu electroșocuri atunci când împlinesc treisprezece ani. Și, mai mult decât atât, din câte știam, Hayden mă suna ca să-mi spună că reacționez ca o iubită și nu ca o fată la prima întâlnire. Reacționez ca o iubită. Nu eram iubită lui.

— Îmi dau seama că nu te ajut, a spus femeia într-un final.

— Vă mulțumesc că ați încercat, serios.

Autobuzul s-a oprit. M-am ridicat și am început să merg pe culoar. Am simțit mirosul oceanului în clipa în care am ieșit. Briza și sunetul valurilor care se spărgeau la mal îmi reconfirmau locul în care mă aflu.

Era abia opt, așa că aveam patru ore la dispoziție ca să stau bosumflată pe plajă înainte să-mi dau seama cum să ajung cu adevărat acasă.

Trecuse doar o oră, când dintr-odată telefonul meu a început să vibreze. Promisem un mesaj.

Știai că părinții tăi au instalat un dispozitiv GPS pe telefonul tău?

Capitolul treizeci și trei

M-am întors și am văzut o siluetă mergând pe plajă înspre mine. Era prea întuneric ca să-i disting trăsăturile de la așa de mare depărtare, dar având în vedere mesajul pe care îl promisem, eram sigură că era Hayden. Am început să mă pregătesc emoțional. Nici gând să știe cât de mult sufeream.

— Crezi că sunt ciudat *acum*? a întrebat el când a ajuns lângă mine.

— Poate mai mult decât atunci când ai așteptat în parcare ca să te asiguri că sunt în regulă.

— Cum era de așteptat. De fapt, asta chiar a necesitat efort și ingeniozitate. Și să-i conving pe părinții tăi că nu te-ai pierdut, în timp ce îi întrebam unde ești.

S-a așezat lângă mine și mi-a luat fața în palme. Nu eram sigură ce căuta, dar m-am străduit din răspuțeri să mă asigur că nu găsea.

— Vreau să aud versiunea ta, a spus Hayden. Vreau să înțeleg ce s-a întâmplat.

— Versiunea mea? Dar a ta?

— A mea e destul de simplă. Am mers la baie. Fosta mea prietenă m-a încolțit într-o conversație cu un vechi prieten. Apoi, când m-am întors cu un fursec cu ciocolată, surpriză pentru tine, tu nu mai erai.

— E o versiune destul de bună, dar eu mă refeream la cum mai exact i-ai explicat lui Spencer ce se întâmplă între noi.

Părea că stă pe gânduri.

— Oh, după petrecerea de absolvire a lui Eve, i-am spus cum te-am cunoscut și cum tu mi-ai întors favoarea.

— Ei bine, a înțeles greșit.

— Ce vrei să zici? Are ceva de-a face cu mesajul ăla cu prostituata pe care mi l-ai trimis?

— Sunt sigură că Spencer ți-a spus ce s-a întâmplat.

— Spencer mi-a spus că m-ai văzut vorbind cu Eve, te-ai enervat rău, ai spus câteva cuvinte la întâmplare și apoi ai plecat.

Nu-mi venea să cred.

— Asta a spus?

— Da.

A respirat adânc.

— Pot să te întreb ceva?

— Da.

— L-ai cunoscut pe Spencer înainte de petrecerea lui Eve?

Oh, nu, nu era timpul potrivit să-i spun asta.

Și-a închis ochii pentru o clipă, de parcă era dezamăgit de șocul vizibil de pe fața mea – puteam să-l simt.

— Nu. Adică... doar o dată. Nici nu m-am gândit că îmi aduce aminte de minte. Ascultă, nici măcar nu te-am văzut vorbind cu Eve până nu mi-a atras el atenția. A făcut asta doar după ce m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la un banchet al echipei de baseball, ca să nu meargă singur. Mi-a zis că i-ai spus despre *aranjamentul* nostru și era curios câți bani ceream.

— A spus el asta?

— Da, apoi mi-a spus că nu are nevoie de acțiune după întâlnire, decât dacă sunt interesată.

— Nu i-am spus niciodată că te-am plătit.

— Ei bine, poate că și-a format singur părerea asta.

— Nu asta mi-a zis că s-a întâmplat în seara asta.

— Sigur că nu. Sunt sigură că nu voia să fii supărat pe el.

— Și el a spus exact același lucru atunci când l-am întrebat despre mesajul tău. A spus că inventezi o poveste ca să nu fii supărat că ești geloasă. A spus că ești încă supărată pe el pentru că n-a invitat-o pe Laney la a doua întâlnire acum doi ani.

— Oh, te rog... mă bucur că n-a făcut-o. E un ticălos.

Hayden tot părea sceptic. Nu mă credea. Îmi venea să plâng. Mi-am mușcat interiorul obrazului.

— De ce aș inventa o poveste?

— De ce ar face-o el?

— Pentru că a văzut ce s-a întâmplat cu prietenia ta cu Ryan atunci când Ryan te-a trădat.

Și-a mijit ochii.

— Încerci să spui că situația asta e la fel cu ce s-a întâmplat între Eve, Ryan și mine?

— Nu, deloc.

Mi-am șters o lacrimă răătăcită, nervoasă c-o lăsasem să-mi scape. Încerc doar să-mi dau seama de ce ar minți.

— Și eu. Și vreau să te cred, Gia. Chiar vreau.

— A vrea să mă crezi și a mă crede sunt două lucruri complet diferite.

— Doar că povestea lui se potrivește mai bine decât a ta. Dacă a spus ce zici tu, de ce să dai bir cu fugiții? De ce să nu vii să vorbești cu mine? Să vii să-mi spui?

— Pentru că după ce-a zis asta, i-am spus că eram acolo cu tine și el a spus că tu păreai mai degrabă să fii cu Eve. Atunci m-am întors și te-am văzut cu ea. Și da, am fost geloasă. Dar apoi, prietenul tău mi-a spus că voia să-și facă de cap cu mine, așa că i-am dat o palmă și am plecat.

— Vreau să te cred.

— Ai spus deja asta.

— Pentru că e adevărat.

— Atunci crede-mă.

El a oftat.

— Doar că e prietenul meu cel mai bun și tu pari să ai un istoric de...

N-a terminat propoziția și mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama cum avea de gând s-o termine.

Am încremenit.

— Minciuni?

El a dat din cap.

Acum nu puteam să mă opresc din plâns și uram asta. Îl detestam pentru că avea așa de multă putere asupra emoțiilor mele. Și n-am suportat faptul că a apucat să vadă asta după ce mi-a zis. M-am ridicat și m-am întors cu spatele la el, în timp ce îmi scoteam telefonul.

— Unde mergi? m-a întrebat Hayden.

— Acasă.

Am format numărul și am ascultat tonul de apel. Într-un final, tata a răspuns.

— Bună, tată! Poți să vii să mă iei?

Mi se uscaseră gâtul, dar am reușit să nu plâng.

— Desigur.

Hayden mi-a spus din spate:

— O să te duc eu acasă.

— Sunt pe faleză, în centru, i-am spus tatălui meu.

— Vin imediat.

— Mulțumesc!

Am închis și am pus telefonul în buzunar.

Hayden era lângă mine și m-a luat de mână. M-am depărtat un pas. Durea mai rău decât orice despărțire pe care o trăisem vreodată și nici măcar nu fusesem împreună. Nici măcar nu ne sărutaserăm. Așadar, așa te simțeai când lăsați pe cineva să te cunoască, mi-am dat eu seama, și să-l cunoști și tu pe el cu adevărat. Nu mai voiam să aibă nimeni niciodată așa de multă putere asupra sentimentelor mele. Era mai sigur să le țin în mine, să mă prefac. Lucrurile se terminau mai bine așa.

Ne-am uitat la ocean multă vreme. Probabil își dorea să poată pleca, dar cavalerul din el avea să aștepte până apărea tata.

— Ca să știi, s-ar putea să fiu o groază de lucruri – egoistă, superficială, snoabă –, dar în seara balului, cu tine, a fost prima dată când i-am mințit pe prietenii mei. Și când am vrut să le spun adevărul în noaptea aia, *tu* ai continuat. Nu că aș fi fost dornică să le spun dup-aia. Cât despre Spencer, a fost un ticălos față de Laney, dar abia dacă îl cunoșteam. Tu îl plăceai, așa că m-am gândit să-i dau prezumția de nevinovăție în loc să-l părăsc. Ce vreau să spun este că nu sunt o minicioasă.

Am râs sec.

— Presupun că nici măcar nu pot să mai spun asta după seara balului, nu-i așa? O să adaug pur și simplu la listă. Sunt o minicioasă egoistă, superficială și snoabă, cu o nevoie arzătoare pentru validare. Care în ultima vreme a devenit foarte bună la a-și plânde de milă.

— Gia, oprește-te! Nu ești niciunul dintre lucrurile alea. Sunt doar confuz pentru că unul dintre cei mai buni prieteni ai mei îmi spune un lucru și tu îmi spui complet opusul. Poți să înțelegi de ce aș putea să fiu puțin confuz?

Am reușit într-un final să-mi controlez emoțiile, să canalizez o voce calmă și încrezătoare:

— Da, pot să înțeleg. Și sunt sigură că poți să înțelegi de ce nu pot să fiu prietenă... sau orice e asta... cu cineva care nu are încredere în mine. Iar în ce-l privește pe Spencer... nu e deloc în regulă cum s-a purtat cu mine...

Am auzit mașina lui tata înainte s-o văd. Trebuia s-o bage în service sau ceva de genul.

— Te rog, nu mă suna!

Hayden și-a trecut mâna prin păr, cu o expresie îngrijorată pe chip, și a dat din cap. M-am urcat pe scaunul din dreapta. Tata a ezitat, uitându-se la Hayden.

— Pornește, tată. Te rog!

Și a pornit. De îndată ce-am ajuns la colț, am izbucnit în lacrimi.

— Scumpo?

— Urăsc băieții.

— Nu te-a rănit, nu-i așa?

Părea surprinzător de furios.

— Nu, doar mi-a frânt inima.

— Oh, scumpo.

Tata s-a aplecat înspre mine și, în timp ce conducea, a reușit să-mi pună capul pe umărul lui.

— Îmi pare rău așa de rău! Descarcă-te.

Și așa am făcut. Se pare că era mai ușor să mă deschid față de tata decât îmi dădusem vreodată seama. Gândul ăsta m-a făcut să plâng și mai tare.

Capitolul treizeci și patru

În caz că te întrebi, a spus Bec, stând în fața mea luni dimineată, te cred pe cuvânt și i-am spus și lui Hayden același lucru.

— Mulțumesc.

Nu că ar fi contat. Nu mai voiam să vorbesc niciodată cu Hayden.

— Pentru că Spencer este un mizerabil. Nu știu cum prietenii lui Hayden se dovedesc a fi așa ticăloși. Cred că e din cauză că au apucat să se cunoască de când erau mici, când erau doar pe jumătate ticăloși. Sunt convinsă că dacă i-ar fi întâlnit pe Spencer sau Ryan în ultimii ani, și-ar fi putut da seama.

Nu aveam încredere în vocea mea, așa că doar am dat din cap.

— Chiar dacă povestea lui Spencer era adevărată, te-aș fi susținut complet să ieși de acolo într-o criză de gelozie. Și i-am spus lui Hayden că dacă ar fi fost partenerul meu și l-aș fi văzut vorbind cu fosta, l-aș fi pocnit înainte să plece. De ce fratele meu idiot continuă să vorbească cu idioata aia? Mai ales când e la o întâlnire.

— Nu eram la o întâlnire.

— Mi-a spus că era o întâlnire. Ție ți-a spus că nu era?

— Nu, nu mi-a spus asta.

— Te place, Gia. E doar prost.

— Nu contează. Nu are încredere în mine și eu clar nu mai am încredere în el. Având în vedere că asta e baza tuturor relațiilor bune, cred că ni s-a cam terminat norocul.

Bec și-a pus mâna pe a mea.

— Fratele meu este extrem de loial. Câteodată prea mult pentru binele lui. Loialitatea lui poate să cântărească mai mult decât raționamentul. Creierul lui îi spune un lucru și inima altul. Odată, când eram mică, s-a uitat la mine dărâmând un băiat la pământ și furându-i acadeaua. I-am spus lui Hayden că era a mea, că mi-a luat-o, și Hayden m-a crezut. I-a spus copilului ăla că care plângea să mă lase în pace. Loialitate.

— Înțeleg ce vrei să zici, dar problema e că în povestea asta eu sunt copilul care plânge că i-a fost furată acadeaua. Nu mie îmi este loial.

A oftat furioasă.

— Știu, dar ce vreau eu să zic este că greșește. Ar fi trebuit să-i dea copilului ăla acadeaua înapoi și să-mi spună că sunt o bătăușă.

Am râs.

— Ei bine, asta înseamnă mult pentru mine.

— O să vorbești cu el?

— Nu vrea să vorbească, Bec. O vrea pe Eve înapoi. Îmi pare rău că am dat greș și nu am dus la capăt misiunea ta, dar sunt liberi să se aibă unul pe celălalt.

— Misiunea mea?

— Întregul motiv pentru care ai vrut să vorbesc din nou cu el. O urăști pe Eve.

— Nu pot să neg asta. Dar nu, îmi place de tine, Gia.

M-a apucat de braț și s-a uitat la mine cu ochii ei conturați cu dermatograf.

— Oricât de mult am încercat să mă conving să n-o fac, de fapt te plac.

Cuvintele alea m-au făcut să vreau să râd și să plâng în același timp.

— Și mie îmi place de tine, dar nu cred că trebuie să mă împac cu fratele tău ca să simt în continuare la fel.

— Cred că tu și fratele meu vă potriviți. Îl faci să se simtă mai încrezător și el te face să te simți mai relaxată. Când găsești pe cineva așa, nu îl lași să plece atât de ușor.

Am râs un pic.

— Ei bine, mulțumesc, doctore Phil²⁰, dar s-a terminat și nu repet aceeași greșeală de două ori.

Nu aveam chef să ies la prânz cu prietenii. Voiam doar să stau în pauză și să nu mă mai mișc niciodată. Totuși, cumva m-am ridicat, mi-am pus ghiozdanul pe umăr și am găsit-o pe Claire.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea imediat.

În dimineața aia, pe drum în mașină, reușisem destul de bine să-mi maschez tristețea. Dar, cumva, discuția cu Bec înrăutățise totul. Faptul că ea mă credea făcea și mai trist faptul că Hayden credea că mint. M-a făcut să-mi dau și mai mult seama că ar fi trebuit să mă creadă.

— O zi proastă.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu chiar.

— E vorba despre Drew? Încă vă certați?

— Da – stai, de unde știi că eu și Drew ne certăm?

Nu mai spusese nimănui asta pentru că ar fi însemnat să se uite la cel mai stânjenitor clip făcut vreodată.

— Jules spune că a văzut un clip online sau ceva de genul.

— Serios? Cum?

---

²⁰ Talk-show american cu Phil McGraw, fost psiholog (n. tr.).

— Nu știu. Poate că fratele tău a postat link-ul pe profilul lui de Facebook. Oricum, mi-a spus că ești nervoasă pe Drew. Am crezut că i-ai spus tu asta. Am fost surprinsă că nu mi-ai spus *mie*.

— Nu, nu i-am spus.

Nu puteam să procesez ce însemna asta. Că încă se mai furișă și căuta răspunsuri? Sau că, precum Claire, credea că fratele meu e drăguț și se împrietenise cu el pe Facebook?

— Deci d-asta ești supărată? a întrebat Claire.

— Nu.

Poate m-ar ajuta să vorbesc cu Claire.

— Îți amintești de tipul ăla cu care am fost la o întâlnire aranjată?

— Da.

— Ne-am cam despărțit.

— Nu știam că erați împreună.

— Nu eram, dar îmi doream să fim.

— Îmi pare rău, Gia. Întâi Bradley și acum Hayden. Nu e *cool* deloc.

— Nu, nu e.

Eram acum în parcare și puteam să le văd pe Jules și Laney așteptând în mașină.

— Poate să rămână asta între noi? am întrebat, căci nu voiam să am de-a face cu întrebări indiscrete din partea lui Jules, mai ales că părea să facă chiar asta – să-și bage nasul.

— De ce? Suntem toate prietene, Gia. Vrem să te ajutăm să treci peste. Trebuie să încetezi și să nu mai ascunzi lucruri.

— Nu pot să am de-a face cu Jules acum. Te rog!

— Nu înțeleg nici în ruptul capului de ce nu vă înțelegeți voi două.

— Serios? Nu vezi cum se comportă cu mine? Încearcă constant să demonstreze că ascund ceva.

— Da, îmi dau seama că face asta uneori, dar și ea a spus același lucru despre tine.

— Ei bine, ea a început.

Mi-am dat seama că era o replică imatură înainte să apuc s-o rostesc. N-aveam nevoie să-și dea Claire ochii peste cap ca să-mi confirme.

— Încearcă doar. A trecut prin multe.

— Am încercat și nu i-a păsat.

— Mai încearcă. Se mută cu mine pentru restul anului pentru că mama ei fuge iar cu un tip.

Am înghițit în sec.

— Se mută cu tine?

— Da, și am nevoie ca prietenele mele cele mai bune să se înțeleagă.

— Singura dată când am încercat să fac ceva drăguț pentru ea a fost când am invitat-o la mine acasă pentru ritualul meu dinainte de întâlnire despre care a ajuns să mintă.

M-am oprit, dându-mi seama ce tocmai spuseseam. Singura dată. Mai fusese și încercarea de la magazinul de înghețată, dar nu prea depusesem cine știe ce efort. Claire avea dreptate. Chiar nu încercasem din greu. Rareori depuneam efort ca să mă apropiu de ea. Dacă Claire o plăcea, atunci sigur îmi scăpa ceva. Ceva ce nu mă străduisem suficient să observ. Am luat-o pe Claire de braț, mi-am pus capul pe umărul ei și am zis:

— OK, o să încerc.

— Găsește astăzi restaurantul, a spus Claire, în timp ce deschidea portierele mașinii. Aproape iubitul ei s-a despărțit de ea.

Jules și-a întors capul spre mine.

— Care iubit?

— Hayden.

— Asta pentru că te-a văzut ieșind cu Bradley?

Am tras aer în piept înainte să răspund. Din punctul de vedere al lui Jules, era adevărat. Ultima dată când mă văzuse, chiar îmi petreceam timpul cu „Bradley”.

— Nu, nu ăsta e motivul. Prietenul lui e un mizerabil, iar el nu mă crede.

— Ce nasol, a spus Laney.

— Da, chiar da.

M-am pus în față și mi-am legat centura de siguranță.

Jules și-a pus mâna pe umărul meu de pe bancheta din spate.

— Îmi pare rău pentru Hayden.

Am zâmbit. Părea așa de sinceră! Poate că atunci când mersesem după ea la cafenea și-a dat seama că eram cu adevărat interesată de ea. Poate că eu ținusem prietenia noastră pe loc. Puteam să încerc mai din greu. Aveam s-o fac. Aveam să fim în regulă.

Claire a pornit mașina.

— Încotro?

— In-N-Out.

Mi-a luat o clipă să-l recunosc așa pe nepusă masă, intrând în restaurant în timp ce eu stăteam acolo cu Claire, Laney și Jules. Stăteam cu fața la ușă și primul meu gând a fost *Tipul ăla pare cunoscut*. Apoi aproape am vărsat *milkshake*-ul de ciocolată când m-am ridicat.

— Drew?

Mi-a zâmbit și apoi a venit spre mine. Când a ajuns, m-a luat în brațe.

— Ar fi trebuit să-ți cer permisiunea ca să fac clipul ăla.

Tot nu-și cerea iertare, dar m-a făcut să zâmbesc.

— Ce cauți aici?

— Am decis că am nevoie să te văd.

Prietenele mele se holbau la mine, așa că am zis:

— Drew, ți le amintești pe Claire și Laney. Ea e Jules. El e fratele meu.

— Mă bucur să te cunosc într-un final în realitate, i-a spus el lui Jules.

— Ce vrei să zici? I-am întrebat.

— Ne-am cunoscut online acum câteva zile. A spus că o să vreau să mă ajute cu ceva.

De ce mi-a stârnit groază vestea asta?

— Credeam că urăști internetul.

El a zâmbit de parcă era o glumă.

— Să te ajute cu ce?

— O să vezi.

— Cum de-ai știut că sunt aici? I-am întrebat.

— Mama și tata au un GPS instalat pe telefonul tău. Spune-mi că știai asta.

— Știu. Doar că nu știu de ce insistă să dea tuturor informațiile astea.

— Pentru că ți-am adus o surpriză. Un cadou de împăcare. Ceva care o să-ți placă, m-a asigurat prietena ta.

I-a zâmbit lui Jules și groaza din inima mea s-a transformat în gheață.

— Un cadou de împăcare?

— Un cadou ca să mă revanșez pentru comportamentul meu îngrozitor.

Am zâmbit agitată. Dacă Jules era implicată, atunci nu putea fi de bine... sau poate Claire îi ținuse și ei discursul „încearcă mai mult”. Poate chiar făcea asta. Poate că se uitase la clipul ăla făcut de Drew și își dăduse seama că și viața mea era grea câteodată. Fratele meu venise cu o ofertă de pace. O ofertă atât de la el, cât și de la Jules.

— Ești gata?

— Da.

A zâmbit de parcă el era cel care primea cadoul, s-a întors la ușă și a deschis-o. Pe ea a intrat Bradley. Nu Bradley de

împrumut. Cel adevărat, în carne și oase. Uitasem cât de musculos era. Brațele lui păreau imense. Prea mari. Îl plăcusem la un moment dat? Părul lui era aranjat perfect, zâmbetul lui era perfect și alb și trebuie să fi fost la salon pentru că era mai bronzat ca oricând.

Drew mergea puțin mai în spatele lui și avea un zâmbet mare și mândru pe față de parcă tocmai îmi adusese un teanc de bani sau ceva de genul.

— Gia, a spus Bradley, apoi m-a luat în brațe.

Avea să-mi rupă coloana cu brațele lui comic de mari. M-a pus apoi jos și m-a întors spre prietenii mei.

Se întâmpla totul mult prea repede și creierului meu îi era greu să țină pasul. Așa că atunci când a spus „Sunt Brad...”, am țipat „Nu!”, dar era prea târziu.

Sclipirea din ochii lui Jules mi-a dat de înțeles că asta era planul. Răzbunare.

— Așteaptă. Tu ești Bradley? a întrebat Laney. Bradley de la UCLA?

— Da, eu sunt. Și vezi tu, Gia, eu nu sunt jenat de tine. Sunt aici să-i cunosc în sfârșit pe prietenii tăi. Era și cazul.

M-a sărutat pe obraz și a trebuit să mă opresc să nu mă șterg atunci când s-a tras de lângă mine.

Claire avea o expresie de tipul... ei bine, ca și când o mințisem în ultima lună.

— Gia? Poftim?

— S-a despărțit de mine în parcare la bal. Dar există. Vezi?

— Și ce dacă? Ai chemat un prieten ca să pretindă că e el?

— Ai avut pe cineva care s-a prefăcut? a întrebat Bradley.

Umerii mei au început să tremure și a trebuit să mă cuprind cu brațele ca să îi opresc.

— Voiam doar să mai prelungesc puțin noaptea. Tu erai acolo. Trebuia să intri cu mine, nu să te desparți de mine.

Bradley și-a închis ochii, de parcă făcuse cea mai mare greșeală din lume venind. Chiar îmi doream să n-o fi făcut.

— Serios, Gia? a spus Drew.

Am arătat înspre Jules.

— Ea încerca să demonstreze că Bradley nu există.

Devenisem un copil. Era inutil. Îmi săpasem groapa și acum mă îngropau de vie în ea.

— Ea a făcut asta.

— Deci ne-ai mințit? a întrebat Claire.

— Îmi pare rău! Chiar îmi pare rău. N-am vrut să mint. Bradley există. Tocmai mă lăsase singură în parcare, așa că nu mi s-a părut o minciună prea mare. Doar am modificat ordinea întâmplărilor... cu un prieten de împrumut.

— Deci cine a fost tipul ăla de împrumut? a întrebat Claire.

— Încă îi spunea Bradley atunci când am dat peste ei la magazinul de înghețată zilele trecute.

Jules savura fiecare secundă. Lucrase din greu pentru răsplata asta și probabil mergea exact așa cum își imaginase.

— ăla era Hayden.

— Hayden de la întâlnirea aranjată? Deci n-a fost o întâlnire aranjată. Evident că îl cunoșteai deja.

— Da.

— Deci *atunci* ai vrut să minți?

Cuvintele lui Claire erau ca de gheață.

— Am dat-o în bară.

— Crezi? a spus Laney încet.

— De ce, Gia? a întrebat Claire.

— Pentru că eram speriată.

— De ce?

Mi se părea că eram doar eu și Claire acum. Privirea ei ca de gheață de mai devreme s-a transformat în tristețe.

— Jules nu credea că Bradley există. M-am gândit că...

Am lăsat propoziția neterminată pentru că suna atât de jalnic acum!

— Eu te-am crezut tot timpul în privința lui Bradley.

— Știu. Doar că am crezut că n-o s-o faci în seara aia. Am crezut că aia avea să fie ultima ei dovadă ca să demonstreze că eram o mincinoasă.

— Ai dovedit că ești o mincinoasă destul de ușor de una singură.

M-am întristat și mai tare.

— Știu.

— De ce n-ai avut încredere în prietenia noastră?

— Nu știu. Poate pentru că relațiile mele au fost mereu așa de superficiale. Nu prea am fost eu însămi. Vreodată. Nu las pe nimeni să mă cunoască.

Știam că nu era lucrul potrivit în clipa în care am spus-o, dar era prea târziu să retrag.

— N-am vrut să sune așa. Nu știam că erau superficiale. Am crezut că aveam o prietenie grozavă până mi-am dat seama ce înseamnă să-mi deschid cu adevărat sufletul.

Am închis ochii. Înrautățeam totul.

— Îmi pare rău!

Claire s-a ridicat.

— Mă bucur că acum știu ce simți.

După asta a plecat. Laney a tăcut pentru o clipă și apoi a mers după ea.

M-am uitat la Drew și el doar a dat din cap dezgustat. Era probabil foarte mulțumit de sine pentru că făcuse un clip despre cât de mult aveam nevoie de validare.

— Serios, Gia?

— Nu mă judeca acum, te rog!

Îmi tremura vocea când vorbeam, așa că n-am mai spus nimic.

L-a luat pe Bradley de braț, i-a arătat ușa și au plecat amândoi. De ce nu aveam un frate care să mă apere dacă

furam o acadea? Mi-am lăsat fruntea pe masă și am decis că n-aveam să mă mișc până nu mă făcea cineva.

Cineva care-și dregea vocea m-a făcut să-mi ridic privirea. Cum de nu observasem că Jules nu plecase cu restul?

— Ce?

— Am fost la șase licee în patru ani. Claire a fost singura persoană care m-a făcut să simt că mă integrez.

— Deci despre asta a fost mereu vorba? Ai vrut să mi-o furi pe Claire?

— Știam că merită mai mult.

Jules avea dreptate. Claire merita pe cineva mai bun decât mine. Mi-am pus fruntea înapoi pe masă și am auzit-o pe Jules ieșind din restaurant, cu pantofii ei cu toc. Pentru a doua oară în două zile, mi-am dat seama că aveam nevoie să-l sun pe tata ca să mă ducă acasă. Eram abandonată.

Problema cu faptul că singura persoană cu care puteam vorbi se întâmpla să fie sora tipului pe care nu mai voiam să-l văd niciodată era că rămăsesem blocată în mașină, încercând să descurc lucrurile de una singură. Obișnuiam să pot face asta foarte bine. La începutul anului. Și în ciuda atâtor oameni care îmi spusese în ultima vreme că eram diferită, mai bună și schimbată, mă simțeam cu siguranță pierdută, furioasă și singură. Voiam să-mi recuperez fosta identitate. Cea care putea să alunge o problemă până era gata s-o înfrunte. Dar poate că asta era problema – nu ajunsesem niciodată în punctul în care chiar să înfrunt ceva.

Ceva ce zisese Jules, dintre toți oamenii, mi-a rămas în cap. Claire merita pe cineva mai bun. Avea dreptate. Claire merita mai mult decât o prietenă ca Jules. Și eu chiar am crezut că pot să fiu mai bună... Eram mai bună. Mai bună decât minciuna stupidă pe care o spusese acum o lună. Mai bună decât persoana care fusesem la începutul anului,

care nu se gândea prea mult la alții, dacă mie nu-mi ieșea nimic. Nici măcar nu conștientizasem că fusesem persoana aia până acum.

Am pornit mașina și am condus acasă la Claire. Trebuia să confrunt asta. O dădusem în bară. Am ciocănit la ușă și mama ei, care de obicei mă invita înăuntru zâmbind, s-a pus în ușă să blocheze calea.

— Îmi pare rău, Gia! Nu vrea să vorbească cu tine în momentul ăsta.

M-am gândit la preșul pe care mama ei îl cumpărase pentru noi și cum Claire aplica mesajul ăla chiar acum. Am vrut să zâmbesc, să mă prefac că totul era sau măcar avea să fie perfect. În schimb am spus:

— Am fost o prietenă îngrozitoare. Puteți să-i spuneți asta? Nu există scuze pentru ce am făcut. Îi spuneți, vă rog, că îmi pare rău și că poate într-o zi, curând, va putea să vorbească cu mine? Mai spuneți-i, vă rog, și „optzeci și trei de zile”.

Mama ei a dat din cap și apoi a închis ușa.

Nu eram sigură dacă avea să-i zică, așa că i-am trimis un mesaj lui Claire în care i-am scris tot ce spuseseam mai devreme, precum și micul meu gând despre preș și cum mă bucuram că nu mă lăsa să scap cu comportamentul meu urât, dar că speram că o să mă ierte într-o bună zi. Într-un final, i-am dat mesaj cu numărul de zile până aveam să fim colege de cămin.

Singurul lucru pe care l-a scris a fost:

Încă mai avem treizeci de zile să ne schimbăm colegele de cameră.

M-am uitat la mesajul ăla, stând pe veranda casei ei, sperând că nu sugera ce credeam eu. Jules câștigase. O vruse pe Claire și o obținuse.

Am înghițit în sec.

M-am gândit că avea să fie penibil acasă. Că părinții mei aveau să fie nervoși pe mine. Dar ar fi trebuit să știu mai

bine. Am intrat în casă și i-am găsit pe părinții mei și pe Drew stând în jurul mesei de la bucătărie, vorbind. Am așteptat țipetele furioase, dar tata a zis doar:

— Gia, minciunile nu sunt niciodată răspunsul.

Am așteptat mai mult. Furie. Drew a mormăit. Încercase în ultimele ore să-i agite pe amândoi din cauza acțiunilor mele.

— Ar fi trebuit să vezi cum ți-au luat ție apărarea, am spus.

— Noi suntem de partea voastră, vă ținem spatele amândurora, a spus mama.

— Este mai ușor să ne vezi greșelile dacă stai în fața noastră, a spus Drew.

Mama i-a zâmbit de parcă era o glumă, de parcă i se părea atât de isteț.

— Mă duc în camera mea, am spus, știind că nu ajungeam nicăieri.

Părinții mei erau de neclintit.

— Ești pedepsită! a țipat Drew în urma mea.

— Doar dacă ești și tu.

Capitolul treizeci și cinci

M-am trezit și cineva fredona. Fredona fals. Am deschis un ochi și am văzut-o pe mama punând teancuri de haine împăturite în șifonierul meu.

— Ar trebui să fii trează, a spus ea.

Mi-am pus perna pe cap.

— Nu merg la școală astăzi.

— Ba da, mergi.

— Mamă, nu vreau să merg. Am avut o zi proastă ieri.

— Nu te poți ascunde de problemele tale.

— De ce nu? Tu o faci.

S-a lăsat liniștea în cameră. M-am gândit că poate plecase. Mi-am mutat perna ca s-o văd stând în mijlocul camerei, uitându-se pe fereastră, cu o privire tristă pe față. Voiam să-mi retrag cuvintele, dar n-am făcut-o.

— Poți să folosești mașina tatălui tău astăzi, a spus ea, apoi s-a întors și a ieșit din cameră.

Am reușit cumva să fac duș și să mă pregătesc pentru școală. Am mers în bucătărie ca să mănânc micul dejun cu mama ca de obicei, gândindu-mă că îmi puteam cere scuze, dar nu era acolo... așa cum era mereu. În schimb, era un bilet pe tejghea. *Am plecat mai devreme la muncă. Sunt cereale în cămară.*

Drew s-a împleticit în bucătărie după mine și a citit biletul din spatele meu.

— Ai distrus-o pe mama.

Mi-am încleștat dinții.

— Tu ai distrus-o pe mama.

L-am împins, am apucat cheile de pe cârligul din spălătorie și am ieșit din casă.

Drew avea dreptate. Stricasem tot, dar astăzi aveam să repar. Așa că atunci când am intrat în parcare, am parcat în secțiunea în care parca mereu Claire. Mașina ei nu era acolo. Am așteptat până a sunat clopoțelul, dar fără succes. Al doilea clopoțel n-a făcut-o să apară miraculos. Ochii mei s-au mutat la mașina lui Laney, parcată câteva rânduri mai încolo. Merseseră împreună? Știam că trebuia să repar lucrurile și cu Laney și Jules, dar voiam să încep cu Claire.

Am oftat și am ieșit din mașină. În timp ce mergeam spre curs, mi-a venit o idee. Eram președinta consiliului de elevi. De obicei nu abuzam de titlul ăsta, dar astăzi aveam să-l folosesc în favoarea mea. Am schimbat sensul de mers spre secretariat.

Dacă mă comportam ca și cum totul era normal, atunci avea să meargă. Am zâmbit și am abordat-o pe doamna Fields.

— Bună ziua, lucrez la niște detalii de ultim moment pentru adunarea de vinerea asta și trebuie s-o împrumut pe Claire Dunning de la primul curs.

— La ce curs e? a întrebat doamna Fields, de parcă făceam asta tot timpul.

— Analiză matematică. Freeman.

Inima îmi bătea cu putere, dar probabil nu s-a văzut pentru că a luat telefonul și a format. „Bună”, a spus ea după o clipă. „Am nevoie de Claire la secretariat, te rog”. A mormăit de câteva ori, apoi a închis. Așteptam să-mi spună că Claire nu era la școală azi. N-a făcut-o. Mi-a zâmbit și mi-a spus „E pe drum”.

— Oh, grozav! O s-o aștept afară. Mulțumesc foarte mult!

Am ieșit și am încercat să mă gândesc la ce urma să zic. Nu exista nicio scuză pentru ce făcusem. Ce zisesem. Ar fi un început bun. Dar chiar nu era. Dacă eram în locul lui Claire, și eu aș fi fost nervoasă. Dar eram cele mai bune prietene de zece ani – trebuie să conteze cât de cât.

I-am auzit pantofii pe ciment înainte s-o văd după colț. Figura ei calmă, curioasă, a devenit ca de piatră atunci când m-a văzut. Apoi s-a oprit în mijlocul holului, la distanță. N-am ezitat să mă duc spre ea.

— Putem să vorbim?

— Chiar m-ai chemat pentru asta? Ai *mințit-o* pe doamna Fields ca să mă aduci aici?

Poate că nu era o idee așa de bună.

— Nu. Da, dar doar puțin.

Ce era în neregulă cu mine? Am început cu replica mea planificată.

— Nu există nicio scuză pentru ce-am făcut.

— Pentru că ai mințit ca să mă iei de la oră?

— Nu... ei bine, poate și asta, dar cred că faptul că vreau să vorbesc cu tine este o scuză destul de decentă. Am dat din cap. Mă refer la faptul că te-am mințit în privința lui Bradley.

— Știu despre ce vorbești.

Nu se înmuiase deloc.

— Asta-i tot? a continuat ea.

A dat să plece.

— Nu. Și pentru ce am zis la restaurant. N-am vrut să zic că n-am fost niciodată prietene. Ești prietena mea cea mai bună, Claire. Am fost atât de egoistă! Vreau doar să vorbesc despre asta. Am dat-o în bară și am vrut să-mi cer scuze.

— Ei bine, ți-ai cerut.

S-a întors cu spatele la mine și s-a îndreptat spre hol.

— Doar atât ai de zis? am strigat în spatele ei. Încerc să îndrept asta.

Nu s-a întors.

Timp. Știam că avea nevoie de timp. O rănisem și nu avea să treacă prea curând peste asta. Îmi spuneam așa ca să nu mă pierd cu firea. Dar când am auzit două fete șoptind cuvântul „mincinoasă” când au trecut pe lângă mine în

pauză, n-am mai putut să rezist. M-am dus direct la barăci și am găsit-o pe Bec.

— Am nevoie de tine, am spus, trăgând-o de mână prin holurile aglomerate spre parcare.

— Fii atentă. Toată școala vede asta.

— Am o cădere nervoasă.

Aveam pieptul încordat și abia am scos cuvintele.

Și-a frecat buzele închise la culoare.

— Deci... vrei să arunci niște mingi de baseball? Astăzi chiar am venit cu mașina la școală.

— Da, am spus, fără să mă gândesc de două ori.

— *Cool*. Să mergem.

În timp ce Bec conducea spre vechea casă de la țară, fredona un cântec de la radio. După câteva minute, a spus din senin:

— Crezi în a doua șansă?

— Nu, am spus imediat pentru că știam că se referă la Hayden.

— Deci nu crezi că o să mai primești o șansă din partea lui Claire?

Am oftat.

— Ba da, cred asta.

— Și eu.

Doar asta a zis. Nu eram sigură dacă se referea la Claire sau la a crede în general în a doua șansă.

Mă săturasem să vorbesc despre mine, să mă gândesc la problemele mele. Aveam nevoie de o pauză de la ele.

— Cum e Nate? Ce se mai întâmplă cu povestea asta? I-ai spus că ești îndrăgostită nebunește de el?

— Sunt? Îndrăgostită nebunește, adică? Nu sunt sigură. Țăla ar fi singurul gen de dragoste care m-ar face să-i spun în acest moment. Genul ăla care m-ar face să fac o chestie așa de nebunească. Genul nebunesc.

— De ce e așa de nebunesc să-i zici?

— Pentru că e un prieten grozav. Nu vreau s-o fac să fie ciudat. Știi ce zic?

— Da, știu. E oribil să-ți pierzi prietenii.

— Hayden e un dezastru, Gia.

Am icnit. Schimbasesm subiectul. Nu avea voie să-l schimbe la loc.

— Uite ce e...

— Te rog, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Ascultă-mă și apoi o să tac.

— Bine.

A dat din cap.

— Mulțumesc! Deci uite care-i treaba, mi-a zis ea cu un rânet. Nu voia să fie ca Ryan. Nu voia să aleagă o fată în detrimentul unui prieten. Tocmai a fost în tabăra opusă și știe cum e. Nu voia să-i facă asta altcuiva. Singurului prieten pe care îl mai avea după toată faza cu Eve. Avea nevoie să-l creadă pe Spencer. Dar nu mai contează pentru că l-a confruntat. Chiar l-a confruntat, și a aflat adevărul. Și e dărâmat, Gia.

— N-a încercat să sune, să dea mesaj sau ceva de genul.

— Pentru că a dat-o în bară și știe asta. Crede că nu merită a doua șansă. Deci, te rog, trebuie să vorbești cu el.

— N-ar trebui să fiu eu cea care să inițieze asta.

— Știu, crede-mă, știu. Dar i-ai spus să nu te sune. Și acum se gândește că nu te merită. Jur, nu știu dacă toți actorii sunt așa de dramatici sau e doar el, dar sunt gata să-l omor. Trebuie să-l ierți până nu mă scoate din minți.

— Dar nu știu dacă îl iert.

— Bine. Atunci presupun că trebuie să vă omor pe amândoi.

A virat pe poteca de lângă casa lui Will. Am trecut de camionul în care aruncasem cu mingi de baseball data trecută și m-am gândit că poate excursia asta era o idee

proastă până la urmă pentru că amintirile începeau să vină la grămadă.

Cei patru câini mari ne-au înconjurat mașina, lătrând. Bec a claxonat, dar n-a venit nimeni să-i închidă.

— E rândul tău, a spus ea.

— Ce? Chiar încerci să mă omori? Am crezut că era o glumă.

— N-o să te omoare. Nu pot să-ți promit că n-o să te muște.

M-am uitat pe bancheta din spate.

— Unde sunt mingile de baseball?

— Știi, n-am crezut că am nevoie să aduc o găleată de mingi la școală în dimineața asta.

— Am crezut că d-asta am luat mașina ta. Poate că ar trebui să plecăm.

— Nu, suntem aici. Mereu sunt câteva care rămân accidental în urmă. Pun pariu că sunt câteva în ultima noastră țintă.

Mi-am mușcat buza, uitându-mă la câinii care săreau pe mașină.

Ea a atins centrul consolei.

— Pot să-ți împrumut telefonul pentru o clipă? Al meu a rămas fără baterie.

Mi-am scos telefonul din buzunar și i l-am dat, apoi m-am uitat la ea cum începe să formeze un număr. A observat că mă uit, așa că s-a întins și mi-a desfăcut centura.

— Haide. Ieși.

— Bine. Atunci când câinii ăștia o să mă schilodească, o să te raporteze la poliție.

N-a răspuns și eu am ieșit din mașină. Câinii au sărit imediat pe mine, împingându-mă câțiva pași înapoi. M-am urcat pe mașină.

— Arată-le cine e șefa, a spus ea, aplecându-se și închizând portiera pe care o lăsasem deschisă.

L-am apucat pe unul de zgardă și l-am dus spre poartă. Ceilalți l-au urmat, mirosindu-mi tocurile și lătrând. Erau așa de gălăgioși, încât îmi vuiau urechile. Eram convinsă că Will nu era acasă, altfel ar fi crezut că venea o armată să-l jefuiască. De îndată ce i-am pus în siguranță de cealaltă parte a porții, m-am întors cu un zâmbet plin de mândrie. Dar mașina și Bec dispăruseră. Am mers încet înapoi pe drum, gândindu-mă că poate a parcat-o în altă parte.

Am pus instinctiv mâna la buzunar ca să-mi scot telefonul și mi-am amintit că îl împrumutase... furase! Îmi întinsese o capcană. Nu eram sigură pentru ce, dar nu trebuia să accept asta. Cu cea mai prietenoasă figură, am ciocănit la ușa lui Will, sperând să mă fi înșelat și să fie acasă. Poate doar îi plăcea să-și vadă câinii terorizând oameni. Casa lui putea să pară veche, dar trebuia să aibă un telefon înăuntru. N-a răspuns nimeni. M-am uitat prin fereastra murdară din dreapta ușii și n-am văzut nimic în afară de un hol întunecat.

Cum au trăit vreodată oamenii fără telefoane mobile? Eram blocată în mijlocul pustietății. M-am așezat pe verandă și mi-am pus fruntea pe genunchi. Bec trebuia să se întoarcă la un moment dat. Măcar cineva ar trebui să se întrebe unde sunt după ore. Poate. În timp ce stăteam acolo, singură, m-am gândit la ce spusese despre Hayden. Că era dărâmat. Că era nevoie să-i acord o a doua șansă, să ne acord a doua șansă. Asta ceream și de la Claire. Cum de puteam să nu ofer același lucru altcuiva? Noaptea aia de pe plajă îmi stătea pe suflet. Era diferit de cearta mea cu Claire. Mă făcuse mincinoasă, când nici măcar nu-l minșisem. Nu mă crezuse după ce prietenul lui fusese un ticălos.

M-a cuprins furia. Nu, nu puteam să trec așa de ușor peste asta. Mi-am îndreptat privirea spre Camaro-ul din '68,

din cealaltă parte a curții. M-am ridicat și am mers să caut niște mingi de baseball.

Capitolul treizeci și șase

Mormanul de mingi pe care l-am găsit era răspândit prin buruienile înalte de la picioarele mele. Am găsit mai multe, nu una, două. Mi-a luat cam treizeci de minute, dar am adunat cel puțin douăzeci. Am ținut una în mână, pregătită s-o arunc în Camaro. Mi-am adus aminte când am stat cu Hayden în mașină și aproape am scăpat mingea din mână. Apoi mi-a venit în minte o altă amintire, cuvintele lui Bec din aceeași zi: „Ai folosit mișcarea «urcă-te pe mine ca să intri în mașină?»” Făcuse asta și cu altă fată. Probabil Eve.

Mi-am tras brațul în spate și am aruncat mingea cu toată forța. A lovit ușa cu un zgomot puternic, apoi a ricoșat și s-a rostogolit pe pământ. Zgârietura făcută în ușa ruginită abia dacă se observa și doar mi-a accentuat nevoia de-a face pagube. Pagube adevărate. Am luat o altă minge și am aruncat-o. Apoi alta.

În curând, nu am mai încercat să-l zdrobesc doar pe Hayden, ci și pe Jules, pe părinții mei, pe Drew și pe mine însămi. M-am aplecat să iau altă minge, dar n-am simțit nimic în afară de pământ. Le aruncasem pe toate. Inima îmi bătea tare și obrajii mei erau umezi de transpirație și poate câteva lacrimi.

Am început să adun mingile din spatele meu, când am auzit:

— Vrei să arunci câteva spre persoana pentru care sunt intenționate sau e suficient de satisfăcătoare mașina?

M-am întors. Hayden și-a ridicat brațele, de parcă chiar îmi dădea permisiunea să-l lovesc. Era tentant.

Umerii mi s-au ridicat și-au coborât de câteva ori. După săptămâna asta, tot ce voiam era să-l strâng în brațe și să uit ce s-a întâmplat. Dar nu puteam. În timp ce stăteam acolo, uitându-mă la Hayden, mă întrebam dacă nu juca un rol chiar acum. Tipul calm și umil. Se prefăcea? Pentru că nu părea dărâmat, așa cum susținea Bec. Am aruncat până la urmă mingea pe care o țineam în mână. Nu tare și nici măcar nu l-a lovit, dar a fost pe aproape.

El a făcut ochii mari; era surprins.

— Deci nu te ofereai cu adevărat pe post de țintă?

— Nu credeam că o să mă iei în serios, a spus el chicotind.

Am apucat o altă minge și am aruncat-o în aer de două ori înainte s-o trântesc înapoi pe pământ. A luat o minge de lângă piciorul lui, a venit lângă mine și apoi s-a întors spre mașină. Și-a luat avânt să arunce, dar l-am apucat de mână, cu tot cu minge.

— Nu. Nu face asta. Iubești mașina asta.

Tot efortul meu s-a tradus în câteva zgârieturi, dar știam că el putea să-i provoace niște daune serioase. Și-a relaxat brațul și a lăsat mingea să cadă la pământ. L-am mai ținut de mână pentru o clipă, înainte să-mi dau seama și să-i dau

drumul, făcând un pas în spate ca să pun ceva distanță între noi.

— Am probleme cu încrederea, a spus el cu privirea în pământ.

— După Eve și Ryan, sunt sigură că ai.

— Am dat-o în bară.

— Știu.

— Vrei să plec?

— Încă nu m-am hotărât ce vreau.

A ridicat din sprâncene, apoi a încremenit. Pentru prima dată de la cearta noastră, s-a gândit că ar mai putea exista speranță pentru noi.

— Care e factorul de decizie?

Am încercat să nu zâmbesc când mi-am amintit că avuseserăm conversația asta înainte, în drum spre petrecerea lui Eve. Dar atunci vorbeam dacă ar trebui sau nu să-l sun înapoi pe Bradley. Dacă el avea sau nu să se împace cu Eve.

— Momentul acesta, presupun.

A dat încet din cap.

— Pot să-ți dau multe motive pentru care poate ar trebui să pleci.

— Oh, da?

— Primul motiv e că te-am făcut mincinoasă când și eu am mințit.

— E un motiv bun, am spus.

— Da. Al doilea e că am cele mai proaste gusturi la prieteni.

— Așa pare.

— Și încă nu sunt sigur ce spune asta despre mine.

Am vrut să-l asigur din nou că nu era așa, dar încă nu luasem nicio decizie și nu voiam să-l induc în eroare.

— În plus, îmi place prea mult de tine.

De ce afirmația asta mi-a făcut inima să bată cu putere?

Și-a încleștat și descleștat pumnul.

— Și asta mă sperie pentru că se pare că problemele alea de încredere pe care le-am menționat înainte vizează și lipsa de încredere în mine însumi sau în sentimentele mele și asta poate doar să însemne că o să te rănesc. Din nou. Nu vreau să te văd plângând. Mi se rupe inima. Sunt un prost și îmi pare rău.

Am închis ochii ca să nu mă uit la el, când părea atât de vulnerabil. Înșira motive pentru care să nu-l plac. Nu erau motive care să mă facă să mă arunc în brațele lui, așa cum părea să vrea întreaga mea ființă.

— Înainte să apari tu, am început eu, aveam un plan. Știam ce voiam. Credeam că mă cunosc. Știam cum avea să fie fiecare săptămână din următorii patru ani ai vieții mele. Dar acum nu mai am colega de cameră pe care trebuia s-o am, nici iubitul, nici planul. S-au dus toate. Nu mai știu ce vreau.

— Nu știi ce vrei?

Vocea lui era răgușită.

Am deschis ochii, așteptându-mă să se uite la mine cu privirea aia arzătoare pe care o perfecționase la bal, dar nu... Era o privire blândă și caldă. Una care nu făcea parte dintr-un rol. Am dat din cap.

— Ba nu, știu ce vreau. Vreau să merg la facultate, cu sau fără colega pe care am crezut mereu că o s-o am.

El a dat din cap.

— Și o să-mi folosesc bursa ca să studiez științe politice și sper să provoc o schimbare în lume într-o bună zi.

El a zâmbit.

Am făcut un pas înspre el și, când nu s-a dat înapoi, încă unul. Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Și vreau...

Respira ușor și întreaga lui față părea să se relaxeze.

— N-o face dacă nu vorbești serios, a spus, repetând o replică pe care o folosisem înainte.

Am zâmbit.

— Vreau asta.

I-am pus mâinile pe obraji și m-am ridicat pe vârfuri.

Înainte ca buzele noastre să se atingă, el a spus:

— Mi se pare că n-am mai creat niciodată așa de multe așteptări pentru un sărut. Indiferent ce fac, o să fii dezamăgită.

Am râs.

— Ar trebui să jucăm *Twenty Questions*?

— Cum ar funcționa în situația asta?

— Aș putea să încerc să-ți ghicesc preferințele.

— Preferințele la sărutat?

Am dat din cap. Stăteam foarte aproape unul de celălalt.

— Preferința mea este simplă – tu.

— Țsta n-a fost un răspuns cu da sau nu. Ai încălcat regu...

M-a redus la tăcere cu un sărut. Buzele lui erau așa de calde, încât întregul meu corp părea că se topește. Mi-a cuprins talia cu brațele și m-a tras mai aproape, sărutându-mă și mai pasional. I-am pus mâinile în păr. Nu mai aveam nevoie de o scuză ca să-l ating de data asta, știam că puteam să fac asta oricând voiam.

M-a străbătut un fior și el a zâmbit.

— Deci, n-a fost o dezamăgire?

N-am răspuns, doar l-am sărutat mai mult.

Capitolul treizeci și șapte

Sătteam pe pământ, cu spatele rezemat de Camaro, umăr la umăr, dând de la unul la altul o minge de baseball.

— Mulțumesc, a spus el, după ce mingea a trecut de câteva ori din mâna mea într-a lui.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai dat mesaj. Pentru că mi-ai mai dat o șansă.

Mingea pe care tocmai mi-o aruncase mi-a căzut în poală.

— Ce-i? a întrebat.

— Ți-am dat mesaj?

— Da.

— Ce-am spus mai exact?

— Nu-ți amintești?

Am întins mâna.

— Dă-mi telefonul tău.

S-a mișcat puțin ca să-și scoată telefonul din buzunar și apoi mi l-a dat. Am deschis mesajele și am văzut SMS-ul de la mine. Spunea: Hayden, hai să ne vedem acasă la Will. Eu o să fiu aia care distruge o mașină. Vreau să vorbim.

Mi-am țuguia buzele. Cum de știuse Bec că o să încerc să distrug o mașină?

— Presupun că nu era de la tine?

— Bec mi-a furat telefonul.

El a dat din cap.

— În mod normal, aș fi indignat de mârșăvia ei, dar de asta nu prea sunt.

M-a sărutat pe buze și eu mi-am înfășurat piciorul în jurul lui, având nevoie să fiu mai aproape. Mi-a răspuns punându-și mâna în jurul taliei mele, făcându-mă să mă înfior.

Când s-a retras, m-a întrebat:

— Știi de cât de mult timp am vrut să fac asta?

— Ei bine, la ceva vreme după petrecerea lui Eve, presupun.

El a dat din cap.

— Voiam la petrecerea lui Eve, dar nu mi s-a părut corect să te sărut în noaptea aia când eu mă jucam cu mințile oamenilor, când Eve urma să apară de după colț. Nu voiam să mă grăbesc.

— Și n-ai făcut-o.

— Îmi trimiteai semnale contradictorii. Nu eram sigur dacă voiai s-o fac.

— Semnale contradictorii? Cum așa?

— Încercam să te iau de mână, tu te retrăgeai. Încercam să te fac să vorbești, tu te închideai în tine.

— Credeam că o faci din datorie. Nu voiam să fac parte din scena falsă. Cineva pe care să-ți exersezi replicile.

— Auci.

— Îmi pare rău. Chiar mi-a plăcut foarte mult de tine.

El a zâmbit.

— Ți-a plăcut?

— Îmi place. Chiar îmi placi mult.

M-am ridicat și m-am așezat în fața lui. L-am sărutat pe obraz, apoi în colțul gurii.

— Ar trebui să ne răzbunăm pe sora ta.

Ochii lui, care fuseseră închiși, s-au deschis.

— Poftim?

— Sora ta.

— Nu e persoana la care vreau să mă gândesc în clipa asta.

M-a tras în poala lui și mi-a sărutat tâmpla, apoi gâtul.

— Nu, serios, am spus, îndepărtându-mă puțin. Chiar ne-a păcălit astăzi.

— Credeam că ne place situația asta.

— Așa e, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ne răzbunăm.

— Te gândești la ceva?

— O lăsăm să creadă că asta nu s-a întâmplat, am spus, arătând distanța dintre noi. Pune-ți la lucru frumoasele abilități de actor!

El a râs.

— Sunt complet de acord. Să începem acum.

Și-a scos telefonul și a început să butoneze. M-am întors, rezemându-mă de pieptul lui, ca să pot citi ce scria.

Unde ești? Sunt acasă la Will și nu e nimeni aici.

— Crezi că este în continuare pe telefonul meu și o să răspundă la mesajele tale în locul meu?

— O să vedem.

Telefonul lui a vibrat.

Ești acasă la Will?

— Iată răspunsul tău.

— Încep să cred că avem din nou mințile alea imature despre care vorbea mama ta.

— Cred că mama ar aproba în cazul ăsta.

I-am făcut semn să-mi dea telefonul lui. A făcut-o și eu am început să scriu mesaje.

Dacă ai de gând să te joci cu mintea mea, Gia, atunci eu m-am cărat de aici.

Hayden a râs.

Telefonul lui a sunat și eu aproape l-am scăpat. Numele lui Bec apărea pe ecran. Hayden și-a dres glasul și și-a preschimbatoarea față zâmbitoare într-una serioasă.

— Bună!

S-a aplecat și a pus telefonul în așa fel încât să putem auzi amândoi.

— Hayden, bună! Ce se întâmplă?

— Nimic.

— Unde ești?

A dat din cap și a șoptit:

— Ar trebui să se apuce și ea de actorie, nu-i așa?

Eu am dat din cap.

— Nicăieri. De fapt, mă pregătesc să mă duc acasă.

I-am pus mâna pe picior.

— Spune-i că o să treci întâi pe la Eve, am șoptit.

Și-a mușcat buza, încercând să nu rădă. Totuși, nu părea din vocea lui când a zis:

— Tocmai m-a sunat Eve. O să trec pe la ea.

— Să nu îndrăznești! Am văzut-o pe Gia astăzi.

— Și? Chiar nu vreau s-o văd. Cred că se joacă cu mine. Mi-a cerut să ne vedem undeva și apoi n-a apărut.

— A avut o zi grea. Toată lumea de la școală o bârfește. Cred că prietenele ei au aflat despre bal. Trebuie să vorbești cu ea.

Hayden a devenit dintr-odată serios. S-a uitat la mine. Dispăruse și zâmbetul meu.

— Îmi pare rău, a zis. Habar n-aveam.

— Nu-mi spune mie asta, a replicat Bec, spune-i ei.

— O s-o fac.

— Ce?!

— Trebuie să plec.

A închis telefonul și m-a luat în brațe.

— Îmi pare rău.

Am dat din umeri.

— E în regulă.

— N-ai spus asta.

Am chicotit.

— OK, e nașpa. Prietena mea cea mai bună nu mai vorbește cu mine.

— Claire?

— Da. Am încercat să-mi cer scuze. Este foarte nervoasă. Nu că o învinovățesc. Și eu aș fi, dar cred că nu mai vrea să fim colege de cameră. O să fie colegă cu Jules.

— Nu.

— Da... poate. Sinceră să fiu, nu știu. Cred că are nevoie de ceva timp ca să-și dea seama dacă să mă ierte sau nu.

M-a sărutat în creștetul capului.

— O să te ierte.

I-am povestit și despre restul săptămânii și, cu brațele lui în jurul meu, chiar nu părea așa de rău.

Capitolul treizeci și opt

Drew stătea pe canapea în living când am intrat în casă. Am oftat. Nu voiam să-mi strice starea de bine după ce-mi petrecusem ultima oră sărutându-mă cu Hayden.

— Am crezut că te-am pedepsit, a spus el.

— După aproape optsprezece ani fără pedepse, nu știam cum funcționează.

— Unde ai fost? Am crezut că o să gădesc indicii pe Twitter, dar n-ai mai fost activă de treizeci și șase de ore. Aproape am trimis o echipă de căutare.

— Acum cam ești un ticălos care-i judecă pe alții.

El a dat din umeri.

— Am fost mereu. Credeam că suntem amândoi așa. Ce s-a întâmplat?

— Încerc să fiu o persoană mai bună. Funcționează în unele zile.

— Și toată treaba cu mințitul? Făcea parte din încercarea ta de-a fi o persoană mai bună?

— Nu, dar așa a început această preocupare.

— Ei bine, spune-mi cum merge și o să mă gândesc dacă să încerc și eu sau nu.

— Până acum am pierdut câțiva prieteni, toată lumea de la școală se uită urât la mine și fratele meu crede că n-am busolă morală.

— De fapt, fratele tău e destul de impresionat că știi ce înseamnă asta.

S-a ridicat în picioare.

— Deci o să bifez căsuța *nu* la a fi o persoană mai bună, atunci.

— Pe de altă parte, am acum niște prieteni minunați care mă cunosc cu adevărat și cred că și eu mă cunosc mai bine.

Dădea din cap de parcă aproba.

— Pot să fac un alt documentar despre tine?

Am luat o pernă de pe canapea și l-am lovit cu ea.

— Crezi că e un fel de glumă? Că nu mi-ai frânt inima cu aia? Că poți pur și simplu să stai aici cu atitudinea ta *Sunt prea cool pentru toată lumea* și să crezi că totul e în regulă între noi?

— Cam așa speram.

L-am mai lovit o dată cu perna peste cap, am lăsat-o jos și apoi m-am cufundat pe canapea.

— Nu știi totul, deși te porți de parcă așa ar fi.

S-a așezat lângă mine.

— Știu.

— Nu pun totul online. Mai ales sentimentele mele adevărate.

— Îmi pare rău!

Am încremenit. Era prima oară când o zicea, probabil prima oară când îl auzisem vreodată.

— Chiar îmi pare rău, Gia. Am dat-o în bară.

M-am uitat în ochii lui.

— Și atunci de ce încercai să-mi faci probleme cu mama și cu tata?

— Pentru că mama și tata..., a bombănit nemulțumit. Pentru că nu ne cer niciodată socoteală pentru nimic. Asta m-a transformat pe mine într-o persoană josnică. Speram să se descurce mai bine cu tine.

— Îi învinovățești pe mama și pe tata pentru problemele tale? Cât de original din partea ta.

El a râs.

— Știu. Toată lumea are probleme cu părinții.

Mi-a lovit ușor genunchiul cu pumnul.

— Obişnuiam să cred că tu nu ai.

— Obişnuiam să mă prefac.

— Bine ai venit în lumea reală, surioară!

— Amuzant. Deci... chiar îi urăști pe mama și pe tata?

— Nu, sigur că nu. Am descoperit lucrurile cu care sunt de acord și cele cu care nu.

— Cum ar fi că ne iartă mai ușor decât ar trebui, am scos eu în evidență.

Drew a dat din umeri.

— Ar putea fi mult mai rău.

— Ar putea să fie niște ticăloși care ne critică mereu.

— Sau niște snobi mincinoși.

M-am întors spre fratele meu, uitându-mă la părul lui prea lung și la zâmbetul lui arogant.

— Într-o zi, o să întâlnești o tipă care o să te pună cu botul pe labe. Chiar sper să fie dependentă de Twitter.

— N-ar merge așa, G.

— Și d-asta ar fi așa de satisfăcător.

El a oftat adânc.

— Dacă e ca tine, atunci pot să mă consider norocos.

Mă ustureau ochii de la lacrimi și, în timp ce încercam să mă gândesc la ce să răspund, el și-a scos cheile din buzunar.

— Ei bine, trebuie să plec.

Era evident că mai era cale lungă în comunicarea sentimentelor, dar măcar mi se părea posibil acum. Am dat din cap.

— Mă așteaptă Bradley. Am condus împreună aici.

— Bradley e încă aici?

M-am uitat în jur, așteptând să apară iarăși din neant.

— Nu aici, dar l-am lăsat la un teren de golf.

— Golf?

— Da.

— Nu știam că-i place golful.

— Da, nici el nu știe prea multe despre tine.

— E penibil, știu.

— Ce e penibil e că o să fiu blocat cu el în mașină pentru următoarele trei ore și nu avem absolut nimic în comun.

Am râs și l-am luat în brațe.

— Mulțumesc pentru gând. Mulțumesc pentru... Mulțumesc!

La cinci minute după ce-a plecat fratele meu, a intrat mama. N-a zis nimic când m-a văzut, apoi a înlocuit expresia surprinsă cu un zâmbet.

— Gia, bună! Ești acasă!

M-am ridicat.

— Mamă, nu trebuie să te prefaci că nu ești supărată. Am fost chiar rea cu tine în dimineața asta și îmi pare rău.

— E OK. Suntem bine. E în regulă.

S-a îndreptat spre bucătărie și eu am urmat-o.

— Mamă, te rog, nu contribui la folosirea greșită a expresiei ăleia.

— Poftim?

Ea a început să scoată vasele din mașina de spălat.

— Mamă, te uiți la mine?

Ea s-a întors și s-a uitat la mine.

— E timpul să începem să ne exprimăm mai mult sentimentele. Știu că te-am supărat în dimineața asta.

A lăsat să-i scape un suspin și apoi și-a pus dosul încheieturii la gură.

— Ești o mamă, nu un robot. Știu că ai sentimente. Poți să le arăți uneori. N-o să te privesc altfel. De fapt, cred că o să mă ajute să te cunosc mai bine.

M-a luat în brațe.

— Nu suntem perfecți și nu ar trebui să fim.

M-am întins și i-am ciufulit părul.

— Gia...

Ea l-a aranjat la loc.

Am râs. Știam că n-o să se schimbe în clipa aia sau chiar peste noapte, dar mi se părea un început.

Capitolul treizeci și nouă

Am închis ochii, vizualizând ce urma să zic când ajungeam pe scenă în fața întregii școli pentru adunare. Scopul meu principal era să-i fac pe cei de-a douăsprezecea să fie entuziasmați de absolvire și în special de petrecerea fără alcool la organizarea căreia lucrasem în ultimele două luni. Ce începuse ca o liniuță pentru CV-ul meu sfârșise în a fi ceva ce așteptam cu nerăbdare. Mai ales după ce Marcus îmi zisese că trupa lui avea să cânte.

Era gălăgie, cu toți elevii îngrămădiți în sala de sport. Simțeam zgomotul în tot corpul de unde stăteam, din spatele cortinei groase. Am respirat adânc de trei ori, cu discursul perfecționat și simțindu-mă încrezătoare. Daniel era lângă mine, gata să intre pe scenă cu mine, deși le vorbea rar elevilor. Auzindu-ne numele în difuzoare, am ieșit de după cortină. Am putut să simt o ușoară schimbare în reacția celor din public. În mod normal, erau urale zgomotoase și fluierături. Astăzi, pe lângă astea, era și un murmur. Nu de la toată lumea, din partea câtorva. Era prima dată când îmi dădeam seama că acțiunile mele aveau un efect mai larg, nu doar în grupul meu de prieteni.

Am luat microfonul și mi-am dres glasul.

— Bună tuturor! Bine ați venit la ultima adunare de pe anul ăsta! Cine e gata pentru vară?

În spatele meu, Daniel și-a ridicat brațele în aer și a țipat tare.

S-au auzit niște strigăte din public, dar au fost și ele urmate de câteva șoapte. Mi-a cam stricat starea. Discursul pe care îl exersasem cu câteva secunde înainte mi se ștergea din memorie. Am aruncat o privire în jurul sălii și m-am concentrat pe Claire. Pe ea o căutasem de fiecare dată în

mulțime în puținele dăți când îmi pierdusem calmul. Dar astăzi nu era persoana bună pentru asta, iar expresia de pe fața ei m-a făcut să uit și restul discursului.

— Îmi pare rău, mi-am auzit vocea răsunând în sala de sport.

Daniel a icnit surprins în spatele meu. Nu intenționasem s-o spun cu voce tare, dar o spuseseam, așa că acum trebuia să continui.

— Am făcut o greșeală. Nu, n-o să fiu așa de vagă. O să-mi asum greșeala. Am mințit. Le-am mințit pe prietenele mele în ultima lună. Ceva despre care nu era nevoie să mint. În principiu, pentru că n-am crezut că prietenele mele vor vrea să mai fie prietenele mele dacă le spuneam adevărul. Și pentru că eram prea egocentrică și îmi păsa doar de problemele mele. Ce-i în neregulă cu mine?

Era o întrebare retorică, dar cineva din sală a țipat:

— Nimic. Ești încă sexy!

Comentariul a stârnit un val de râsete.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, mulțumesc. Nu prea m-a ajutat. Ideea e că am dat-o în bară. Claire, Laney, Jules, îmi cer scuze. Și, de fapt, îmi cer scuze și celor care au auzit despre asta și au fost dezamăgiți de mine... Încerc să fiu o persoană mai bună. Vreau să fiu o persoană mai bună.

În timpul discursului, m-am uitat în jur, am acaparat atenția, am livrat un mesaj, dar acum o căutam iarăși cu privirea pe Claire. Mi-am mușcat interiorul obrazului când am văzut răceala de pe fața ei.

— Îmi pare rău!

I-am dat microfonul lui Daniel.

— Salvează întrunirea asta, am șoptit. Fă-i să fie entuziasmați pentru petrecerea de absolvire.

— Nu pot. Nu știu ce să zic.

Se vedea panica pe fața lui.

— Fii amuzant. Mereu ești.

După ce i-am zis asta, s-a mai liniștit.

— Sunt, nu-i așa?

Am zâmbit, l-am strâns de braț și am plecat în uralele lui Daniel care striga „Absolvire” iar și iar.

Marcus și trupa lui erau buni, chiar foarte buni, și nu eram singura care credea asta. Majoritatea elevilor care veniseră la balul de absolvire dansau și încercau să cânte la unison cu melodii pe care nu le mai auziseră niciodată înainte. Și având în vedere că niciunul nu era beat – întreaga idee a balului –, asta însemna că trupa îi făcea să se distreze. I-am făcut lui Marcus un semn de „bună treabă” când i-am întâlnit privirea. A părut să râdă puțin, de parcă nu era modul corect să-mi exprim aprobarea. Exista un fel de semn al rockerilor, dar habar n-aveam care era. Probabil pe ăla trebuia să-l folosesc.

Am scrutat din nou mulțimea. Lucrurile mi se păreau diferite în seara aia. De obicei, lumea mă saluta sau vorbea cu mine, încercând să-mi atragă atenția. În seara asta, nimeni nu părea interesat de mine. Lucrurile se schimbaseră. Nu durea așa de mult pe cât crezusem. Nu meritam să fiu observată mai mult decât oricine altcineva, mai ales pentru că rareori făceam vreun efort să-i observ pe alții la rândul meu. Încă mă străduiam să mă descurc mai bine la asta.

Exista totuși un grup care primea multă atenție. Nu crezusem că aveau să vină, judecând după reacția lor la scuzele mele publice. Claire, Laney și Jules s-au uitat urât la mine în timpul adunării, apoi tăcere totală, dar iată că au venit. Totuși, nu ca să se împace cu mine, pentru că m-au ignorat intenționat toată noaptea. Și erau înconjurate de oameni.

Prietenul meu avea propriul bal de absolvire în seara asta, iar sora lui, singura mea prietenă momentan, era abia într-a unsprezecea. Și uite așa am ajuns să fiu singură cuc la un eveniment pentru organizarea căruia pierdusem luni întregi din ultimul meu an de liceu. Dar eram împăcată cu asta.

Absolvisem după treisprezece ani în sistemul public de învățământ. Probabil că lumea avea să-și amintească de mine, dar speram să-mi petrec următorii treisprezece ani din viață pe *ceva* pentru care să fiu ținută minte.

— Hei, Gia!

O voce groasă m-a trezit din visare.

Am zâmbit.

— Blake, omul cu înghețata. Felicitări pentru absolvire!

— Și ție! E o petrecere grozavă.

— Mulțumesc, am avut parte de mult ajutor.

Muzica s-a oprit și Marcus a zis:

— Trupa o să facă o pauză de cinci minute. O să punem niște muzică înregistrată.

La scurt timp, Marcus și-a pus deoparte chitara și s-a îndreptat spre noi. Credeam că o să mă întrebe despre mâncare sau ceva, dar s-a oprit în fața mea și a dat din cap.

— Mișto mulțime.

— Mulțumim pentru spectacol! Toți vă iubesc.

— Pentru puțin.

— Marcus, el este Blake.

Băieții s-au salutat.

— Trupa ta e foarte bună, a spus Blake.

— Mulțumesc! Deși cineva ne-a spus altceva recent, cred că suntem decenti, a zis, făcându-mi cu ochiul. Apropo, unde sunt încântătoarele tale prietene în seara asta?

— Ăăă...

Am făcut semn înspre direcția în care Claire, Laney și Jules dansau cu niște tipi.

— Le-ai depășit?

— Cred că ele m-au depășit pe mine.

— Nu sunt de acord.

Nu știu de ce cuvintele alea mi-au făcut ochii să lăcrimeze.

Cineva m-a luat în brațe din spate și am icnit ușor. A apărut Bec, așa că puteam să presupun că brațele din jurul meu erau ale lui Hayden. Mi-am lăsat capul pe spate ca să-l văd.

— Ai ales cel mai relaxat profesor s-o facă pe paznicul la intrare, a spus Bec.

Și-a pus mâna în jurul lui Marcus, care a luat-o în brațe.

Am râs.

— Ați dat buzna la petrecere?

— Dat buzna pare prea mult. Aș zice că am fost lăsați înăuntru.

— Ne-am gândit că s-ar putea să te simți singură, mi-a spus Hayden la ureche, dar se pare că ești în regulă.

Marcus s-a retras, zicând:

— Se pare că băieții sunt gata să cânte iarăși. Ne vedem mai târziu.

S-a oprit după câțiva pași.

— Și, Gia, vorbeam serios.

— Mulțumesc!

Ar trebui să-i mulțumesc cuiva pentru că mi-a zis că mi-am depășit prietenele? M-am uitat la Jules, care-i șoptea ceva lui Claire, în timp ce arăta spre altcineva. Da, cred că pentru moment puteam să trec peste. Poate vara asta sau la anul, eu și Claire puteam să îndreptăm lucrurile. Claire mi-a surprins privirea înainte să mă pot uita în altă parte și mi s-a părut că văd speranță în privirea ei. Mi-a zâmbit, dar apoi a lăsat-o pe Jules s-o conducă la bufet.

Trupa a început să cânte iar și Bec a apucat brațul lui Blake.

— Habar n-am cine ești, dar hai să dansăm. Trebuie să fac gelos pe cineva.

El a dat din umeri și a urmat-o. Era greu de spus dacă Nate, stând în spatele tobelor, o observase pe Bec.

M-am întors să mă uit la Hayden.

— Ar trebui să fiu gelos? a întrebat el.

— Pentru ce?

La început, m-am gândit că se referea la Bec, dar apoi mi-am dat seama că vorbea despre Marcus.

— Nu, sigur că nu.

Mi-am dres glasul și am încercat să spun cu cea mai sexy și răgușită voce:

— Vreau să dansez cu tine.

El a ridicat din sprâncene.

— Încearci să imiți un robot? Nu, așteaptă. Un robot care fumează.

I-am dat una peste piept. El s-a uitat la mine cu privirea aia intensă și eram extrem de fericită că nu trebuia să-mi controlez reacția de data asta. L-am apucat de cămașă și l-am tras înspre mine. Ne-am sărutat.

— Nu trebuie să stai statuie, Gia. Nu pictează un portret, a spus Bec.

— Oh, așa e.

Mi-am reglat poziția pe scaunul pe care stăteam, în timp ce mama ei picta.

Hayden a venit în cameră și s-a uitat peste umărul mamei lui.

— Chiar pictezi oase?

— Bec mi-a dat o idee bună.

— Ți-am zis că nu avea nevoie de tine aici, a spus Bec.

— Sigur că am nevoie de ea aici. Este muza mea.

— De fapt, am nevoie s-o fur, a spus Hayden.

— Nu, sunt concentrată.

— Doar o secundă. Bec, preia-i locul!

— Îmi place că aveți cu toții impresia că oricine poate să fie muza mea, a spus Olivia supărată.

Hayden m-a luat de mână și m-a tras afară din cameră. În holul slab iluminat, m-a împins la perete și m-a sărutat.

— M-ai furat pentru asta? am întrebat eu râzând.

— Da... adică nu. Te-am furat ca să-ți zic că planul nostru e în acțiune. Nate e pe drum. I-ai distras atenția suficient de mult ca să-i fur telefonul și să-i dau mesaj.

Am zâmbit.

— Drăguț. Răzbunarea e așa de distractivă!

— Și imatură.

— Atât de imatură! O să ne omoare?

— Absolut. Dar între timp...

M-a sărutat din nou și eu m-am lăsat dusă de val.

Mulumiri

În timp ce mă așez să scriu cea de-a cincea rundă de mulțumiri, mă simt la fel de recunoscătoare ca atunci când am scris-o pe prima. Știu că nu toată lumea are ocazia să facă ceea ce-i place și o să fiu veșnic recunoscătoare oamenilor care au făcut posibil acest lucru. În primul rând, cititorilor mei. Pot să spun asta acum. Chiar am cititori. Și unii dintre ei chiar par să mă placă. Habar n-aveți cât de

fericită mă face asta. Datorită vouă pot să continui să scriu, și vă sunt extrem de recunoscătoare!

Mulțumesc din suflet soțului meu, Jared, care îmi face viața mult mai ușoară pentru ca eu să pot scrie. Este cel mai bun susținător pe care-l poate avea o fată. În plus, după șaptesprezece ani de căsnicie, încă îmi mai place de el. Bine, îl iubesc, dar îmi și place de el. Și copiii mei sunt destul de mișto. O să încep cu mezinul de data asta, având în vedere că el rămâne mereu ultimul: Donovan, Abby, Autumn și Hannah. Mă fac să râd în fiecare zi și n-am fost niciodată mai mândră de altcineva.

Agenta mea, Michelle Wolfson, mi-a ușurat mult munca în această industrie uneori dificilă. Fără ea, aș fi un dezastru. Îți mulțumesc pentru tot, Michelle! Am avut și privilegiul de a lucra cu câțiva editori pentru această carte, amândoi grozavi – Sarah Landis și Catherine Wallace. Doamnelor, vă mulțumesc că mi-ați iubit cărțile și m-ați ajutat să le îmbunătățesc. Și mulțumiri Editurii HarperTeen pentru că m-a propulsat în lumea literaturii pentru adolescenți. E un loc grozav. O mențiune specială câtorva membri din echipa mea de la HarperTeen: Stephanie Hoover, Rosanne Romanello și Jennifer Klonsky.

Până să-mi las agentul sau editorul să-mi vadă cărțile, aceste doamne minunate trebuie să îndure primele ciorne. Enumăr câțiva dintre oamenii mei preferați: Candice Kenning-ton, Stephanie Ryan, Jenn Johansson, Renee Collins, Natalie Whipple, Sara Raasch, Michelle Argyle, Melanie Jacobson, Kari Olson... oh, nu, uit pe cineva, pur și simplu știu. Îmi pare rău dacă te-am uitat!

Câteodată nu scriu; de fapt, fac alte lucruri (știu, și eu sunt șocată). Oamenii ăștia încearcă să-mi aducă aminte că nu totul trebuie să graviteze în jurul cărților tot timpul: Elizabeth Minnick, Rachel Whiting, Claudia Wadsworth,

Brittney Swift, Mandy Hillman, Emily Freeman, Jamie Lawrence, Melanie Martinez, Amy Burbidge și Erynn Nelson.

Și nu în ultimul rând (glumesc, niciodată în ultimul rând) este familia mea uimitoare. Am fost binecuvântată cu una numeroasă și știu că lor le datorez totul: desigur, părinților mei (Chris și Don), lui Heather Garza, Jared DeWoody, Spencer DeWoody, Stephanie Ryan, Dave Garza, Rachel DeWoody, Zitei DeWoody, lui Kevin Ryan, Vance și Karen West, Eric și Michelle West, Sharlynn West, Rachel și Brian Braithwaite, Angie și Jim Stettler, Emily și Rick Hill și copiilor lor.

Pfiu. Când termin, am mereu impresia că am menționat pe toată lumea și în același timp mi se pare că i-am uitat pe toți. Cum de este posibil? Îmi pare așa de rău dacă te-am uitat! Te rog să știi că e din cauză că am un creier făcut terci, nu pentru că nu ești important.

Pentru comenzi și informații, contactați:

^GRUPUL EDITORIAL CORINT

^Departamentul de Vânzări

^Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

^Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

^Depozit

^Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

^Tel.: 0758.053.416

^E-mail: vanzari@edituracorint.ro

^Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-95191-3-4

9 786069 519134